

OD AUTORICE HIT KNJIGE SMRTNO ZALJUBLJENA

Federica Bosco

Ljubav nije za mene

Može li vruća ljubav
preživjeti hladnu Škotsku?

znanje

Federica Bosco

Ljubav nije za mene

L'amore non fa per me

Prevela: Enisa Hadrović Vojtek

Scan i obrada: Dalmatinka

eBook: BozaToza

PRVO POGLAVLJE

... Život koji put izgleda kao crtež luđaka...

Stojim sa slušalicom u ruci, a na drugoj strani žice je onaj kojeg sam, sve do prije šest mjeseci, smatrala čovjekom svojih snova (iako je imao djevojku), koji me je zaveo i ostavio i koji je, iako je bio nezadovoljan, oženio prije spomenutu djevojku, da bi na bračnom putovanju otkrio da je ona lezbijka.

Sada dok me taksist čeka vani kako bi me odveo u zračnu luku odakle ću otputovati u Edinburgh kako bih otišla čovjeku koji me uistinu voli, evo, baš me sada on (David) zove kao da se ništa nije dogodilo.

A ja, umjesto da onako ležerno poput kućne pomoćnice kažem: »Gospoda otputovala, ovdje prazno, ja čisti«, u totalnoj sam panici, kao da me nazvao John Lennon kako bi mi dao brojeve da odigram loto!

Zašto se tako znojim?

Taksist nastavlja uporno trubiti. Debelo kasnimo, trebala bih već biti na *check-inu* naoružana sa:

- sredstvima za smirenje;
- petnaest časopisa;
- termalnom vodom u spreju kako mi se ne bi isušilo lice (kao što to čine Donatella Versace i Naomi Campbell);
- sličicom svetog Kristofora, zaštitnikom putnika;

Međutim, ja još uvijek moram izravnati račune sa sudbinom.

»Halo, Monica, jesi li još tu ili si poklopila?«

»Hal... da, tu sam, hm... kako si Davide?«

»Ne žalim se previše, čuj, je l' bi išla sa mnom na *pizzu* večeras? Znam da tvoj dečko nije u gradu«

Moj dečko, Edgar, rođak je Davidove bivše žene lezbijke, ali ja sam to otkrila tek na njihovom vjenčanju.

Čovjek mora doći sve do New Yorka kako bi bio na setu brazilske telenovele tipa *Robinja Isaura!*

»Davide, upravo krećem u Edinburgh, idem Edgaru.«

»Putuješ? Sada? Okej, ne miči se, ja ću te otpratiti.«

»Ne, Dav...«

Poklopio je.

O Bože, ovo je noćna mora, uvijek sam prepuštena na milost i nemilost nekog muškarca. Iziđem reći taksistu Pakistancu da može otići i ta me šala košta trideset pet dolara plus napojnica. I, evo me, nasred ceste s tri ogromna kofera, od kojih je jedan pun osjećaja krivnje, riskiram da mi pobjegne avion.

Zvoni moj mobitel. Edgar je.

Zašto se odjednom osjećam nelagodno?

»Halo, dušo, kako si?« osjećam da odgovaram iz dna svoje kilometrima duge krivnje. »Hej, jesi li vesela, zadovoljna što putuješ?«

»Znaš, nema više razloga ostati ovdje otkada su otišli moji cimeri, a i ti.«

»Uskoro ćemo se vidjeti, jedva čekam.« »Užasno mi nedostaješ, znaš li to?«

»I ti meni, malena.«

Vidim Davida kako skreće na uglu sa svojim plavim BMW-om i srce mi ludo lupa. Glupavi neobuzdani mišić.

»Oh, došao.. došao je... taksi... nazovem te poslije, Ede.«

Evo ga... tu se ne da ništa učiniti, najljepši od svijeta u kraljevstvu, proklet bio. Plav, visok, zelenih očiju, tijelo da se smrzneš, i uvijek zanosan gad!

Iziđe i izvede jedan od svojih čuvenih zagrljaja kojem se odupirem poput mokre krpe. »Otišla bi, a da mi ništa ne kažeš?«

»Mislila sam da si na medenom mjesecu, znaš kako je.« Ups. možda sam trebala izbjeći podsjetiti ga na to.

»Da, medeni mjesec s iznenađenjem... pretpostavljam da si saznala.«

»Pročitala sam na tračerskim stranicama u *New York Postu*.«

»Da, lijepo je imati prijatelje novinare.«

Izgleda smireno s obzirom na nedavni težak udarac.

Uzima moju prtljagu i stavlja je u auto, biceps mu proviruje iz rukava plave majice, a ja se naglo okrećem na drugu stranu, pokušavajući ustrajno misliti na Edgara, čijeg se lica već nekoliko dana jedva prisjećam.

Mislim da je to sasvim normalno, prošlo je više od dva mjeseca otkako je otišao iz New Yorka. Čini mi se da je netko rekao da što više voliš neku osobu, to ti je teže prisjetiti se njegova lica.

Ili sam možda ja to rekla.

Ulazim u auto obuzeta nemiro. Ne podnosim kad ne mogu kontrolirati stvari i završit ću tako da ih nikada neću ni kontrolirati. Trebala sam već biti u zračnoj luci i plakati zbog odlaska, no, tu sam, s Davidom. Je li to neka pogreška Matrixa?

»Ideš li direktno u Edinburgh?«

»Zapravo ću ostati dva tjedna u Rimu kako bih vidjela svoje, zatim idem Edgaru, znaš, objavit će moju knjigu, a imam i dobre izgleda za posao.«

»Tvoju knjigu *Vrt bivših*?«

»Da, tu. Kako to da se sjećaš naslova?«

»Svega se sjećam o tebi.«

Koji lupež.

Pa koliko je udaljena ta glupa zračna luka?

»Sretan sam što si s Edgarom, on je vrlo sposoban čovjek.«

»Istina, jako sam sretna.«

»Šteta što je malo star za tebe.«

»Četrdeset osam godina nije pretjerano.«

»Četrdeset devet u veljači, a ti ćeš navršiti trideset dvije, ako se ne var...«

»Što je to, postao si sljedbenik kabale?«

»Daj, bilo je to samo da se nešto kaže... čovjek od pedeset godina može biti, evo... malo prezreo.«

»Pa? On zna kako me razveseliti!« odgovaram previše ljutito da bih u to povjerovala. »Naravno, nisam to mislio reći.«

Tišina.

Znala sam da je loša ideja da me David otprati.

»A ti, što ima kod tebe?« kažem s tračkom sarkazma.

»Iskreno, mislio sam da će biti gore. Oduvijek sam znao da je Evelyne čudna. Dugo smo bili zajedno, a obitelji, previše upletene i nametljive, nisu nam ostavile drugi izbor nego da se vjenčamo. Možda se željela osloboditi svih samo jednim udarcem.«

»Kako je obitelj to prihvatila?«

»Pa, znaš, uvažena milijarderska njujorška obitelj zna primiti udarac sa stilom. Poslali su je na grupnu terapiju u Švicarsku, no ostali smo prijatelji. A ti?«

»Što ja?«

»Ti i Edgar? Kako to da ideš živjeti tamo dolje?«

Nastojim ne nasjesti na provokacije. »On >tamo dolje< živi i radi.«

»A ti ćeš se brinuti za kuću?«

»Rekla sam ti, imam dobre poslovne ponude.«

»Ali, znaš li kakva je Škotska?«

»Zelena.«

»A znaš li zašto?«

»Jer često pada kiša.«

»Da, svaki dan i očajno se jede i ništa ih se ne razumije kad govore.«

»Ja Edgara razumijem!«

»Da, naravno! Vidjet ćeš kad bude bio na drugoj pinti piva, a da ne govorimo o tome da ideš živjeti u posve novo mjesto s čovjekom kojeg ne poznaješ ni tri mjeseca!«

»Čini mi se da to što si ti poznavao svoju ženu više od deset godina i nije puno pomoglo!«

»Okej, oprosti, u pravu si.«

Ne razumijem čemu ova obostrana vatra. Bože, kako ga mrzim!

Konačno zračna luka.

Avion polijeće za četrdeset minuta, neću imati vremena ni za što i ako se policiji prohtije da me pretraži, još će me i pretresati tamo. Ne želim da me pretresaju!

David se zaustavlja ispred ulaza za odlaske.

»Smiri se, uspjeh ćeš uhvatiti avion, ako ne, možeš uzeti onaj poslije.«

»Ne hvala, razgovor je bio tako ugodan da bi me još jedna minuta mogla dotući.«

»Ali što sam rekao?«

»Ništa, Davide«, kažem izlazeći i odlazeći otvoriti prtljažnik.

»Ljuta si?« pita stavljajući kofere na kolica.

»Zar ne bih trebala biti? Zašto se pojavljuješ niotkuda kako bi poljuljao moju sigurnost?« »Ako si sigurna, ništa te ne može

poljuljati, zar ne?«

»Jebi se«, kažem kroz stisnute zube.

Nervozno guram svoja kolica prema ulazu i David me hvata za ruku. Okrećem se. Gleda me podulje, zatim stavlja ruku na moj zatiljak i ljubi me u usta (bez jezika, kako Rhett Buttler ljubi Scarlett).

Jao, jao.

Ostajem nepomična nekoliko sekundi, pa spustim pogled, okrenem se, uzmem kolica i ponovno ih odlučno guram uzdignute glave prema vratima ukrcaja kao da to što me je poljubio križanac između Brada Pitta i Colina Farrela ne predstavlja ništa.

»Monica!«

Ignoriram ga i nastavljam gurati.

»Monica!«

Okrećem se uznemirena.

»ŠTO JE?«

»*Check-in...*«, kaže namignuvši, »... je s druge strane!«

Nakon mahnite trke i, sve u svemu, podnošljivog pretresa, konačno sjedim u avionu. Na sigurnom. Više-manje.

Mjesto 23 B do prolaza. Jer pored prozora je hladnije i više me je strah.

Avion polijeće: to je trenutak koji najviše mrzim. Zabijam nokte u naslon za ruke, duboko dišem nastojeći predočiti raj i zavidim svima koji se smiju i gledaju vani.

Željela bih pozdraviti Manhattan i reći mu da će mi nedostajati, ali ne uspijevam pogledati dolje.

Konačno hostese nose piće i toče mi čašu bijelog vina koje na velikoj visini ima učinak udarca u sljepoočicu. Gutam dva Valiuma, maska na oči i na odmor ratnika.

Kako bih zaspala bezbroj puta ponavljam ime voljenoga: EdgarEdgarEdgarEdgarDavidEdgarEdgarEdgarEdgarDav...

»Hej! Što je ovo?« kažem podižući masku s očiju. »Kako si taj drski glupan dozvoljava ući u moje misli bez kucanja?«

Gospođa pored mene začuđeno me gleda.

»Edgar je izvanredan čovjek, nježan, smiren, ulijeva povjerenje i sigurnost.«

»*Senorita, no le entiendo.*« (»Gospođice, ne razumijem vas.«)

»Da, istina je, ne poznajem ga jako dobro, ali ni on mene ne poznaje jako dobro.«

»*Habla espanol?*« (»Govorite li španjolski?«)

»Podržao me je, ohrabrio da pišem, štutio, i tada sam shvatila da sam zaljubljena u njega.«

»*Estas loca...*« (»Ova je luda.«)

»... Dok jednog dana nije iznenada otputovao u Edinburgh zbog problema oko izdavačke kuće i moji cimeri, Mark i Sandra, nisu otišli živjeti na Bahame s njezinom kćeri, a ja sam se osjećala kao da gubim tlo pod nogama.«

»*Mi hermana se llama Carmela y vive en Puerto Rico.*« (»Moja sestra se zove Carmela i živi u Portoriku.«)

»Jedne večeri sam se napila i pala sam u rijeku i čudom su me izvukli.«

»*Y tiene una hija que se va a casar en Roma hoy, pero su futuro marido es un estupidoy ademas es gordo...*« (»Ima kćer koja se danas udaje u Rimu, ali njezin budući muž je glup i, osim toga, debeo.«)

»Bivša Edgarova žena je umrla na isti način, sletjevši s ceste.«

»*Y esta convencida que lo ama!*« (»I ova je uvjereni da ga voli!«)

»Loše je to prihvatio, ali onda je shvatio moj glupi postupak i pozvao me da dođem živjeti s njim.«

»... *Siempre le he dicho que se debería casar con un hombre de su propio pais.*« (»Uvijek sam joj govorila da se treba udati za svog zemljaka.«)

»I ja sam odmah pristala. Ne razumijem zašto bih trebala sumnjati!«

»*Por que la vida es muy dificil y si no estas convencido de lo que haces, es mejor no hacerlo.*« (»...Jer život je vrlo težak i ako nismo uvjereni u ono što činimo, bolje je to i ne činiti.«) »...On je poseban, ostvario je moje snove.«

»...*Pero tu no estas enamorada!*« (»Ali ti nisi zaljubljena!«)

»...I ja ga volim.«

»*Siya... claro que no!*« (»Ah da. naravno da ne!«)

Ponovno stavljam masku na oči i ovoga puta zaspim kao klada na ramenu gospođe. Sve do kuće.

Home sweet home.

Zračna luka Fiumicino sinonim je za užasnu buku.

Sunce, plavo nebo, ljudi koji su izgubili prtljagu i moj otac, koji je došao po mene sa svojom novom ženom (jedva punoljetnom).

On djeluje deset godina mlađe, čak mu je i kosa ponovno narasla. U automobilu me obavještavaju o divnim novostima.

»KAKO TO MISLITE DA NE POSTOJI VIŠE *SHOW MAURIZIJA COSTANZA*?! Šalite se?!« urlam.

»Ne, nema ga već neko vrijeme, daju ga na digitalnoj televiziji, ali zašto pitaš?«

»Pa, znaš. napisala sam knjigu i bila sam sigurna da ću je tamo predstaviti.«

»Napisala si knjigu?« Grohotom se nasmije moj otac.

»Da, što je tu smiješno? Napisala sam knjigu koja će biti objavljena u Škotskoj!«

»U Škoootskoj?« ponovi Lavinia.

»Da, moj deč..., to jest moj izdavač, kojeg sam upoznala u New Yorku, izdao je moj roman i za nekoliko ću tjedana otići u Edinburgh kako bih ga predstavila.«

»Pa dobro«, odgovori moj otac.

Ništa više? Pa dobro?

Pih!

U redu, zovem Edgara.

Ugašen mobitel.

»Halo, ljubavi?« glumim. »Daaa... sve je u redu, sa svojim ocem i Lavinijom sam. Da, mislim da ću otputovati za nekoliko tjedana. okej... bok... bok...«

»I, tako, imaš dečka? Nije li to nevjerovatno?« kaže moj otac. »Zašto bi bilo nevjerovatno? Imam li možda šest ruku?« »Ne. nego si povremeno«, kaže Lavinia, »...čudna.«

»Točno«, izusti moj otac, nastojeći izbjeći moped, »čudna si!«

»A da? Ja sam dakle čudna?«

»Da, ne zna se točno što želiš, ponašaš se kao djevojčica, komična si i ne ponašaš se baš kao zrela žena.«

Odmah se nadurim. Što bih drugo trebala učiniti kako bi oni bili zadovoljni?...

...Zamišljam se s togom dok primam Nobelovu nagradu za mir.

»Pa dobro, napisala sam roman, imam dečka u Edinburghu, što bih još trebala učiniti?« »Pa ne znam, imati siguran posao... djecu...«

Koja gnjavaža.

Stižemo kući.

Dočekuje nas baka. Kako je umiljata, uvijek je ista, sa svojom besprijeckorno skupljenom kosom i pregačom oko struka.

»Pripremila sam *parmigianu* po tvom guštu, je li ti drago?«

Zagrlim je. Koji lijepi osjećaj, miriše baš kao baka: mješavina mirisa *Cere di cupre* i ružine vodice.

»Tko zna koje si šporkarije tamo dole žerola. sve one amburgere s hormonima. Je l' istina da su u Amerike svi tusti?«

Dala mi je jesti kao da sam bila u ratu, pa se nakon mesne štruce, krumpira i kolača ne uspijevam ni pomaknuti.

Nakon početne euforije zbog dolaska, već osjećam neku nelagodu, kao da sam gost. Nemam što raditi. Kod kuće sam, ali ne osjećam se tako.

Dio moga srce je ovdje, dio u Americi, dio u Škotskoj i da mi David nije pomutio misli sigurno bih se osjećala bolje. Čemu poljubac u zračnoj luci? Kao da je nečemu služio. Ponovno zovem Edgara.

»Halo?«

»Malena, kako lijepo! Nismo se čuli, bio sam zabrinut!«

»Nije bilo signala, znaš, u Italiji smo, ovdje se pouzdajemo u oca Pija...«

»Kada ćeš doći? Svi te žele upoznati!«

»Brzo, mislim da neću izdržati dva predviđena tjedna, ovdje je sve previše savršeno za moj ukus.«

»Okej.«

»Bok, ljubi!«

»Bok, bok.«

Promatram svog oca i njegovu družicu. Bože, ludo je, jedino sjećanje na oca koji se smije je s polaroida iz 1800. i nisam čak ni potpuno sigurna da nije riječ o namještenom smiješku. Međutim, sada je poput dječaka.

Navečer ću spavati u svojoj sobi, onoj istoj u kojoj sam spavala kad je i moja majka ovdje živjela. Na zidovima je nekoliko postera: jedan s Holly Hobbijem, a drugi s mačkicom koja visi s grane i progovara

»*Oh shit!*«, nekoliko udžbenika iz gimnazije i starih fotografija mene i mojih prijatelja koji su već svi vjenčani i imaju djecu.

Sutra idem pozdraviti svoju majku i onda ću otputovati.

Nek' mi je sa srećom... i bez vjetra.

Moja majka mi se smješka i izgleda sretna što me vidi.

Otkada je prekinula s mojim ocem nije više imala ni jednog muškarca i živi kako bi se osvetila njemu i svim njegovim ženama (posebice onima s kojima je bio za vrijeme braka).

To je najzabrinutija žena na svijetu i s najviše pitanja. Nije me ni pitala kako je bilo, a već skače na stvar.

»Jesi li vidjela svoga oca?«

»Da.«

»S kim je bio?«

»S Lavinijom.«

»Vidi vraga, postao je monogaman.«

»Izgleda da je.«

»Mislim da to neće trajati.«

»A ne? A zašto?«

»Rekla mi je Rita, napravila mu je natalnu kartu!«

Bože Svemogući, ne misliš li da si me već dovoljno kaznio? Što mi još želiš učiniti? Molim te, neka mi ona sada kaže da nije moja prava majka, već da sam kći dvaju Kineza kojima nikako ne mogu ući u trag.

»Da je poligamija jedna od disciplina na Olimpijskim igrama, tvoj otac bi osvojio zlatnu medalju!«

»Meni djeluje smireno.«

»Uvijek si na njegovoj strani.«

»Samo zato što ne sanjam da ga ubijem na neki grozan način ne znači da sam na njegovoj strani, a na kraju krajeva zašto bih trebala biti na nečijoj strani?«

»Djeca su uvijek na jednoj strani.«

»A gdje si to čula, na televiziji?«

»Tako kažu statistike.«

»Mama, rastavili ste se prije dvadeset i tri godine, nije li sada vrijeme da zakopaš ratnu sjekiru? Uzgajaš mržnju toliko dugo da je

već sada posjeduješ petnaest hektara. Ni *Black Mamba* nije tako opremljena kao ti!«

»Rita kaže da će se prije ili kasnije vratiti.«

»Pa Rita bi bilo što rekla samo da te utiša. Daj, mama, sredi si život!« A ja se onda pitam kako to da nisam emotivno uravnotežena osoba.

»Koliko računaš da ćeš se zadržati?«

»Otputovat ću sutra, ako bude karata.«

»Kako sutra?«

»Istina, trebala bih otputovati danas, ali ne vjerujem da ću uspjeti.«

»Kako želiš.«

»Je li moja soba slobodna?«

Otkada sam otišla moja majka moju sobu iznajmljuje studentima.

»Ne. Jedna Francuskinja je u njoj.«

Kauč...

Pripremajući si kavu, pokušavam joj uputiti namjerno samoporažavajuće provokativno pitanje. »Mama, je li se netko nedavno vjenčao?«

»Laura.«

U gimnaziji smo govorili da će se, ako se ona uda, i stolac oženiti.

»Udala se za lijepoga, dobrog, staloženog, ozbiljnog i jako bogatog momka.«

»A gdje ga je pronašla, u muzeju voštanih figura?«

»Kako to misliš?«

»Rekla si staložen i ozbiljan i pala mi je na pamet *Madame Tussauds*.«

Tišina.

Zacijelo se moj engleski humor u ovoj kući ne cijeni.

»Hoćeš li mi reći što ti čekaš da se središ i podariš mi unuča?«

»Bok mama, idem u turističku agenciju!«

Izlazim bijesna kao ris.

Zar je moguće da moji nemaju ni jednu drugu temu za razgovor? Nije valjda da se razina zrelosti ili uspjeha mjeri po djeci.

Ulazim u turističku agenciju i tražim *last minute* za Edinburgh. Jedva čekam da otputujem odavde.

Otići ću živjeti k Edgaru, moja će knjiga biti izdana, radit ću s njim u njegovoj izdavačkoj kući, bit ću *bossova* žena.

Svi će me gledati s poštovanjem i zavišću.

Dolazit ću u ured u jedanaest i prijeći prag u sivom Hermesovom kostimu, a povorka tajnica i asistentica trčat će za mnom kako bi me obavijestile o sastancima.

Ja ću samo reći: »Susan, moja kava, hvala... i bez mlijeka!«

Susan će samo odgovoriti spuštene glave: »Odmah, *miss* Monica.«

»Nema jeftinih letova za Edinburgh prije sljedećeg tjedna.« Glas djevojke iz agencije me iznenada prene.

Ne mogu ostati tjedan dana kod majke... umrijet ću!

»A. koliko košta sutrašnji let?«

»Četiristo pedeset eura plus avionske pristojbe.«

»Sva sreća da je *low-cost*«, povičem spontano.

Djevojka na trenutak podigne lijevu obrvu kao znak neslaganja, izrazito je stroga sa svojim konjskim repom koji kao da je isklesan u stijeni.

Četiristo pedeset eura je lijepa cifra, ali što prije otputujem to ću prije moći započeti svoj novi život. A s time što budem zaradila brzo ću se oporaviti.

»Okej«, kažem nonšalantno da ne ispadnem bogec, »uzet ću je.«

Izišavši, u jednom dućanu vidim prekrasan svijetloplavi džemper od kašmira koji bi dobro pristajao Edgaru.

Hmmm. Petsto eura. Ma dobro, s tim što ću zaraditi tamo, tko zna koliko ću mu džempera moći pokloniti, dapače, naučit ću ih sama plesti kao Gwyneth Paltrow i Kate Moss.

Sada mi je potrebna jakna, cipele za kišu i hlače.

Zapravo, to su ulaganja, budući da će mi trebati tijekom cijele godine.

U dućanima su već nove kolekcije jesen/zima, tako ću biti jako »trendi« i, kad me predstavi svojoj obitelji, reći će da sam izvrsno obučena, a za Talijanku je normalno da ima dobar ukus.

Potrošila sam samo osamsto eura za cipele i kožnu jaknu tamnosmeđe boje, koja nije najtoplija, ali u njoj izgledam mršavije i puno više. To je rekla i prodavačica.

Kakogod, kupovina je, kako kažu, antidepresiv i prošla me je ljutnja zbog mame. Sutra je veliki dan. Dobro sam učinila što se nisam raspakirala. Zovem Edgara da ga obavijestim o svom skorašnjem dolasku.

»Halo, ljubavi?«

»Da, tko je to?«

»Kako tko je to, ja sam, Monica!«

»Oh, oprosti zlato, nisam prepoznao broj.«

»Dobro za broj, ali koliko njih te zove ljubavi?«

»Ma ne, oprosti, nisam čuo.«

Ma zamisli ti to. Prošla me volja da mu dam džemper.

»Htjela sam ti reći da stižem sutra oko dva, ako ti to odgovara.«

»Sutra u dva, je l'?... Pričekaj da pogledam u rokovnik. hmmm, hm, Monica, sutra u to vrijeme sam na drugom dijelu grada, nažalost.«

»Ali rekao si mi da je dovoljno da ti kažem dan i da ćeš doći.«

»Da, istina je, ali sutra je gadan dan. Ne bi li mogla odgoditi dolazak na nekoliko dana?« »Nekoliko... ne, ne mogu, let me je dosta koštao.«

»Hm, okej, vidjet ću što mogu učiniti, u svakom slučaju poslat ću nekoga po tebe.«

Htjela bih pregristi jezik, ali ne uspijevam: »Ne djeluješ kao da pucaš od veselja!«

»Daj, Monica, ne započinji, znaš dobro da jedva čekam, ali imam strku na poslu. Kad budeš došla, uvjerit ćeš se sama.«

»Da, naravno«, kažem s grčem u trbuhu.

»Daj, nemoj biti takva, rekao sam ti da ću se probati izvući.«

»Da, okej, do sutra.«

Evo, u ovakvim trenucima primijetim svoju krhkost i sve svoje nesigurnosti. Odmah osjetim to stezanje u trbuhu koje me tjera da zamislim najgore i sprečava me da vidim kako uistinu stvari stoje. On mora raditi i ne može doći po mene, a nije mi rekao: »Ostavljam te jer volim osamnaestogodišnjakinju.«

Zašto to meni izgleda isto?

U kuhinji moja majka poha cvjetove tikvica i piletinu. Zna da ih obožavam.

Postavljam stol vani na terasi, ispod sjenice od bugenvilija.

Ona se jako brine o svojim biljkama. Ima tegle s gardenijama, jasminima, ružama. Moj otac je govorio da se brine više o biljkama nego o njemu, a ona mu je odgovarala da joj one pružaju više zadovoljstva.

Tako je bilo već '75...

Svježa je večer krajem ljeta, jedna od onih večeri koje izazivaju osjećaj nostalgije. Sjedam za stol i gledam majku kako kuha. Večeru priprema brzim pokretima i zajapurenim licem obavijenim tugom. Svako toliko, dok okreće pohance, s lica rukom pomakne čuperak kose.

Da nije dozvolila mržnji da zagospodari njezinim životom, sada bi bila sretna žena. A i ja bih možda bila nešto sigurnija u sebe.

Konačno, smiješeci se, dolazi do mene za stol s pladnjem s kojeg se puši.

Koliko mi nedostaje normalna situacija, koliko mi nedostaju stvari na koje mogu računati, jednostavna sigurnost. Jednostavna kao pržena piletina.

Sjedimo u tišini, ulijevam joj kuhano vino. U usta stavljam zalogaj i obuzimaju me sjećanja i sjeta, upravo onako kao u Proustovoj priči s madeleine kolačićima, kad je trebalo utući vrijeme, u sparnim ljetnim popodnevim kada me još nisu obuzeli nemir i želja da pobjegnem od svega i od svih.

»Putuješ sutra?«

Željela bih joj reći ne.

U ovom trenutku voljela bih biti dijete, popeti se na prste i baciti joj se u zagrljaj, reći joj volim te mama, ti me nećeš nikada ostaviti, zar ne?

A kažem joj: »Da, pronašla sam let.«

»A kod koga ćeš biti?«

»Kod... jednog... mog prijatelja.«

»Prijatelja?«

»Nije baš prijatelj i točka.«

»To je tvoj dečko?«

»Nije baš dečko.«

»Ma, dakle, Monica, što mi želiš reći?« »Mrvicu je stariji od mene.«

»Kao tvoj otac od Lavinije?«

»Ne, malo manje.«

»Ah, nadam se da znaš što radiš.«

U biti, ne znam. Imam prijeku potrebu da se negdje skrasim. Definitivno.

I gradim, gradim, gradim.

Stižem u Edinburgh i pada kiša.

Bolje: ako je to klima, bit će dobro da se odmah na nju priviknem, iako priviknuti se na raspon izrazito visoke i niske temperature pustinje Gobi unutar četiri sata nije u ljudskoj moći. A uostalom imam tisuće sati *jet laga* u svom živčanom sustavu.

Cvokoćem zubima i moja predivna jakna od kože punoglavaca, od petsto eura, nimalo ne grije. Pitam se tko će doći po mene.

Dok čekam svoj kofer, otvaram paket keksa *Walker* koji su mi dali u avionu. Izvrsni su, čisti maslac, palmino ulje i hidrirane masti. Možda će me zagrijati.

Naginjem glavu unatrag i usisavam sve preostale mrvice u paketiću, ali jedna mrvica mi je zapela u grlu i počnem kašljati kao luda, suze mi oči i gušim se.

Gušim se i presavijam od kašlja, sve dok ne osjetim snažne udarce po leđima. Okrenem se ljubičasta u licu, masna i slinava i vidim Edgara pred sobom.

»Okej, često pada kiša, ali to nije motiv za samoubojstvo!« kaže pružajući mi čisti rupčić. »Eee...«, to je sve što uspijevam izgovoriti prije nego što ponovno počinjem još više kašljati i smijati se.

Ispustit ću dušu od silnog kašlja.

Zagrlim ga kako umijem kroz suze i sva balava te mu razmažem slinu i mrvice po ramenu. Koji filmski susret, samo nedostaje glazba iz *Obitelji Kremenko*.

»Malena, jesi li dobro putovala? Presretan sam što si stigla, nismo se vidjeli sto godina!« »Da«, kažem jako ga stišćući i mislim: »Bože nebeski, molim te, daj mi neki znak kako bih shvatila da sam stigla, da je ovo pravo mjesto, da je on pravi čovjek i da više neću morati tražiti. Molim te... prepuštam se sudbini.«

Uhvati me za ruku. Ne čini mi se stvarnim da sam tu s njim. Izgubio je nekoliko kila i ima uobičajenu slatku razbarušenu kosu.

Ulazimo u auto, sjedalo je puno papira, rukopisa i žutih kuverata. Čini mi se da dosta vremena provodi u autu, tu su boce s vodom i prazne kutije od hamburgera.

»Vodim te kući. Nažalost, moram odmah pobjeći na sastanak, ali ti se počni prilagođavati. Vratit ću se na večeru i odvesti te na jedno mjesto da proslavimo tvoj dolazak.«

Da, da, to je znak.

Jedan *bip* najavljuje dolazak poruke na moj mobitel.

»Već imaš obožavatelje u Škotskoj?«

»Ma ne, vjerojatno je telefonska mreža koja mi želi dobrodošlicu«, kažem, podižući pogled s displeja. Vraga mreža. David je. »Koja mreža?«

»Hm. Cu... Chulainn.« Ma što to govorim, to je bio irski nacionalni junak!

»Koja?«

»Ne znam, na gaelskom je!«

»Pokažeš mi?«

»Eh... ups... dovraga, obrisala sam je!«

O majko moja, tek sam uspjela pročitati »Kako si ljub...« Bit će da je pisalo »kako si ljubavi?«. Ma što to muškarce hvata? Kunem se da ih nikada neću shvatiti.

»Što radiš s tim telefonom?« kaže Edgar iznervirano.

»Da, oprosti, maknut ću ga, uzbuđena sam što sam ovdje, čini mi se nevjerojatnim.«

»U pravu si, i ja se osjećam malo čudno, normalno je, moramo razbiti led.«

»Da.«

»Da.«

Zabrinuta sam. Nije da nisam sretna što sam tu, ali bojim se da su moja očekivanja prevelika. Potrebno je strpljenje, normalno je da mi je nelagodno, normalno je.

»Kako si ljubavi?« uzvikne Edgar.

»Š-što kažeš?« trgnem se.

»Kažem: kako si ljubavi?«

»Kako si je pročitao?« kažem izgubljeno. »Pročitao što?«

»Poruku.«

»Poruku? Monica, osjećaš li se dobro? Čudna si.«

»O-oprosti samo sam malo umorna.«

O glupa, glupa, glupa!

DRUGO POGLAVLJE

Škotska je posebna, zelena, neravna, gruba i veličanstvena. Velike, hladne, kamene zgrade oštih linija omekšane su zelenilom i osmjesima veselih i gostoljubivih ljudi. Ostavljamo Edinburgh i vozimo se autocestom. Prolazimo Forth Road Bridge, vrlo dugačak most preko mora, čelični gorostas koji ostavlja bez daha.

Prešavši preko mosta stižemo do suprotne obale i vozimo se dio puta uz fjordove.

»Jesmo li jako daleko od centra, Ede?«

»Od centra Edinburgha, rekao bih, barem četrdesetak milja.«

»Tako puno?« uzviknem razočarana.

»Ne živim u Edinburghu, ali iz praktičnih razloga to uvijek izbjegavam objašnjavati jer ionako to mjesto nitko ne poznaje.«

»A kako ću se ja kretati?«

»Naučit ćeš voziti, uostalom, autobus je vrlo praktičan i zaustavlja se blizu kuće.« Nadajmo se dobrome.

Nakon puno ovaca, dvoraca i gavrana stižemo do Edgarova mjesta. Culross.

Kako ću reći svojim da sam otišla od kuće da bih živjela u mjestu *Culorosso*?¹ Prolazimo kroz stara željezna otvorena vrata i evo nas na dugačkom makadamskom puteljku, punom lokvi.

Uokolo nema mnogo kuća, bojim se da je ovdje po noći totalni mrak.

Nakon nekoliko minuta, pred nama se pojavljuje velika kamena kuća, djelomično pokrivena bršljanom sa šiljastim krovovima. Uokolo je ogroman vrt.

Tko zna postoji li labirint. Želim labirint!

»Je li to naša kuća?«

»Naša!«

Veličanstvena je, naša kuća je vila (u zabiti, ali ipak vila). Odavde se također vidi more. Izlazim iz auta sva uzbuđena. Edgar me gleda i smije se.

»Sviđa li ti se?«

»Sviđa li mi se? Predivna je!«

Već vidim na stražnjim koricama knjige: Monica živi u dvorcu u Škotskoj s mužem i djecom koja je obožavaju i *full-time* je spisateljica.

»Nije u centru, ali ima svojih prednosti!«

U susret nam stiže neki pas mašući repom.

»On je Moz: najbezopasniji pas čuvar na svijetu!«

»Moz? Kakvo čudno ime, tko mu ga je dao?«

»Rebecca.«

»Tko? *Rebecca*?« podsmjehnem se milujući psa, obožavam citirati poznate filmove.

»Da, Rebecca... Moja prva žena.«

»Oh... Oprosti... Nisam znala... Koja čudna... slučajnost.« Želim propasti u fjord i nadam se da će me Nessie živu pojesti.

»Nisi to mogla znati, Monica, nisam ti nikada rekao kako se zove.«

»Da, a ja te nisam nikada pitala.«

»Imat ćemo vremena upoznati se bolje, ne brini«, približi mi se i pomiluje mi obraz. »Oprosti mi, Ede, nisam htjela biti bezosjećajna.«

»Nema veze. Daj, uđi, pokazat ću ti kuću!«

Ulazimo.

Predsoblje je mračno s visokim stropom, tu su dva velika portreta na zidu, vjerojatno preci. Lijevo od predsoblja su salon i malena radna soba, a desno kuhinja i kupaonica. Veliko stepenište ispred nas vodi u spavaće sobe.

Ostavljam prtljagu u salonu. Biblioteka je ogromna, zauzima sve zidove sobe. U uglu se nalazi stara kožna fotelja u kojoj spava mačak i, naravno, neizbježan kamin. Već mislim na divne večeri koje ćemo provoditi radeći, razgovarajući i čitajući.

Iz salona se izlazi na verandu koja vodi u vrt. Ed mi pokazuje put.

Vrt je vrlo zapušten, ali je svejedno vrlo lijep, iako nema labirint.

Možemo ga dati napraviti.

Osjećam se kao dijete u Disneylandu.

»Ja sam se tu rodio.«

»Ja sam se rodila u stambenoj zgradi, ali svako toliko sam se mogla spustiti u dvorište uz pratnju, nisam smjela uzimati bombone od nepoznatih, a u šest bi nastupio policijski sat.«

»Stvarno?«

»Ah da... nisi nikada čuo za Centocelle?«

»Ne.«

»I mislila sam.«

Zagrlim ga i stisnem ga. Sada ga počinjem prepoznavati.

Osjećam kako pucam od ljubavi i sreće.

Predivno je i zaplačem od sreće.

»Malena... Nemoj plakati...«

»Dobro sam«, kažem brišući suze, »dobro sam, samo što mi se čini da sam Kristofor Kolumbo koji je stupio na kopno... Obećavam ti da ću... učiniti nemoguće kako bi ti bio sretan.«

Ed me još jače zagrlji. »Ne moraš ništa više napraviti nego biti tu kako bi me usrećila.«

Da... kad bi barem to bilo tako jednostavno.

»Čuj, ja se moram vratiti u grad. Ti se smjesti, odmori se, a ja ću se vratiti na večeru, u redu?«

»U redu.«

Iziđe.

Duboko udišem i osvrćem se uokolo.

Bijeli me mačak, sklupčan na fotelji, sumnjičavo gleda. Približim mu se da ga pogladim, ali frkne i pobjegne.

»Čekaj da pogodim: ti si Rebeccin duh koji će učiniti sve kako bi me izludio i na kraju bacio na staklenik, gurnuvši me s prozora s gornjeg kata tako da izgleda kao nesretan slučaj!«

Koji izgledi za budućnost...

Penjem se na gornji kat s koferima. Soba je jako lijepa, moderna, a krevet s tvrdim madracem po mom ukusu i jastucima od perja. Prekrivač za krevet je lila boje, a uzglavlje je kreveta od sive tkanine. Bome, moj muškarac ima dobar ukus.

Večeras ćemo Edgar i ja spavati skupa po dragi put.

Zbilja. Samo smo jednom spavali skupa, kada me je odveo u Cornish vidjeti Salingera. Više se toga ni ne sjećam.

Mislila sam obući nešto seksi, ali po ovoj hladnoći...

Dok se raspakiram čujem kako se otvaraju ulazna vrata.

Srce mi poskoči. Tko bi mogao biti?

»Eddy, mama je, jesi li tu?«

Mama? Njegova mama? O Bože, ne osjećam se spremnom upoznati je bez odgovarajuće pripreme i još k tome sama!

Dovraga, što ću?

Čujem da se penje po stepenicama.

Pretvarat ću se da spavam, izvaljujem se na krevet i sklupčam.

Otvara vrata.

»Ups... spava«, promrmlja.

Čujem da otvara ormar i pokriva me dekom. Kako je draga, već je volim.

Zatvara vrata i silazi. Nakon nekoliko sekundi čujem zatvaranje ulaznih vrata.

Istina, ponijela sam se kao idiot, ali majke su vrlo važne u vezi. Ako se jednom pogriješi gotovo je. Moraju te obožavati i bit će na tvojoj strani. Ako pak odluče da nisi podobna, izbit će rat, hladni rat, dugi, frustrirajući i izgubljen već na samom početku.

Nakon što je prošla opasnost, ustajem i oprezno pomolim nos.

Nisam prije primijetila prekrasan gelender, savršen za spuštanje kroz cijele stube. Moram to probati, već je prošlo dvadeset godina otkada to nisam radila!

Drhtim od beskrajnog zadovoljstva.

Penjem se i namještam u poziciju za bob (Bože imam skoro četrdeset godina!).

I juriiiš, spuštam se sve do početka stuba, gdje se dočekam savršeno na noge, okrenuvši se poput ruske atletičarke, s malim dražesnim naklonom...

Pravo pred njegovu majku.

»Ti bi trebala biti Monica, zar ne?«

»Ne... luda sestra Mary Poppins... ona koja je pobjegla iz psihijatrijske bolnice...«

Smije se.

To je sitna žena skupljene kose s naočalama, ima lijepu glatku kožu i iste oči kao Edgar. Tamnozeleni džemper i suknu, suvišno je spomenuti, škotsku.

»Nemoj reći Edgaru, ali i ja sam to činila prije nego su mi operirali kuk! Dobrodošla Monica, ja sam Margareth... Jesi li za šalicu čaja?«

Ideš! Mama osvojena, osiguran mir.

Vodi me do kuhinje i počinje pripremati čaj.

»Jesi li dobro putovala?«

»Da, vrlo mirno, iako mrzim avione.«

»Oh, i ja! Bojim ih se, nikada neću povjerovati da su sigurna prijevozna sredstva!«

Djeluje jako umirujuće, čini se energična žena koja zna što želi.

Bit će mi dobro ovdje.

»Bit će ti dobro ovdje, Monica, vidjet ćeš.«

U ovoj obitelji zacijelo imaju paranormalne moći.

Nakon čaja, Margareth ode i ja ponovno ostajem sama u toj ogromnoj kući. Podigao se vjetar i jako je hladno.

Sada, kada razmislim, još nisam pročitala Davidovu poruku »Kako si, ljub...«.

Otvaram mobitel i čitam: »Kako si, ljubiteljice vilenjaka?«

Završila sam s raspakiravanjem, ali sati nikako ne prolaze.

Slika na televizoru je loša, još nekoliko puta se spuštam niz gelender, ali pri trećem se putu osjećam retardirano pa zaista odem spavati.

I sanjam.

Sanjam da sam baš tu, u ovoj sobi, spavam, zatim se probudim i stisnem prekidač, ali svjetlo se ne pali i srce mi počne jako udarati.

Sjedam na krevet, nastavljam stiskati prekidač još nekoliko puta, ali bezuspješno. Prestrašena sam, možda sam slijepa.

Ustajem i tapkam u mraku, s ispruženim rukama dodirujem nasumce zidove, tražeći vrata ili prozor da ih otvorim kako bih nešto vidjela, ali ništa, imam širom otvorene oči, ali ne vidim ništa, apsolutno ništa.

Srce kuca teško i sporo, ali glasno.

Osjećam da je još netko sa mnom u sobi, primjećujem njegovu prisutnost, ali ne znam tko je niti gdje je, ne uspijevam pustiti ni glasa, ne razumijem sanjam li ili ne.

Sada dosta, želim se probuditi, ali kako, zarobljena sam u svom labirintu.

»Spavalice...« neki glas iz daljine ulazi u moj san. »Daj, Monica... buđenje! Petnaest do devet je... nisi li gladna?«

Otvaram oči i potrebno mi je nekoliko sekundi da se sjetim gdje sam i da otjeram neugodan san.

Edgar me miluje po kosi i smije mi se.

»Jesi li dobro?«

»Hm... mislim da jesam.«

»Večeras ja kuham, može li losos?«

»To je neka šala?«

»Ne, ne, zaista, zapečeni losos s *mozzarellom* je moje jače jelo.«

»S marmeladom?«

»Obično ga poslužujem sa sladoledom, ali ako ti je draža marmelada, imam onu od bobičastog voća, naučit ćeš je i ti raditi pa ćemo je jesti za doručak s friškim kruhom koji ćeš peći svakog jutra nakon što pomužeš koze!«

»Imamo koze?«

»Kupit ćemo ih.«

Donijela sam bocu crvenoga vina kako bismo nazdravili mojem dolasku, vadim je iz kofera i dajem Edgaru, ali on je ni ne primi u ruku i kaže mi da ne pije.

»Ali ovo je posebna prilika, ne želiš nazdraviti sa mnom?«

»Želio bih, ali ne dodirujem više alkohol, kao što znaš.«

»Ali barem možeš primiti bocu.«

»Ne... ne dodirujem alkohol u pravom smislu riječi.«

»Ali to je samo boca!«

»Znam, ali jače je od mene, ne dodirujem ni vadičep!« »Čini mi se da pretjeruješ.« »Možda, ali ne mogu tu ništa učiniti.«

Imam dečka »apstinentopata«!

A joj... s kim ću piti kako bi mi duge škotske večeri što brže prošle, prepričavajući dogodovštine iz ribolova i lova na lisice... S njegovom majkom?

»Edgar, pije li tvoja majka?«

»Da, ona da.«

Sva sreća.

Nakon večere gledamo televiziju šćućureni na kauču.

Nismo dotakli dva vrlo bitna pitanja: seks i posao.

Započet ću sa seksom.

»Idemo u krevet?«

Ed me gleda iznenađeno i kaže: »Naravno.«

Stigavši u sobu bacamo se na krevet, grlimo se, ljubimo, mazimo i...

»Ed?... Imaš li prezervative?«

»Mmm... ne Monica, nisam razmišljao, ali... pazit ću.« »Znaš li koliko na svijetu ima Gospodnjih sinova >Pazit ću<?«

»Što ćemo?«

»Kupi ih ti sutra.«

»Ali u mjesnoj ljekarni svi me poznaju i sramim se!«

»U Edinburghu?«

»Hm... okej, ali mrzim ih, stišću me, ne osjećam ništa, a možda sam i alergičan na njih.«

»U tom ću te slučaju sterilizirati kao mačka. Laku noć!«

I okrenem se.

Nakon niti tri sata, već sam saznala da ne pije i ne koristi prezervative, sljedećih sati otkrit ću da je mjesečar i da ima celijakiju.

Buđenje je poprilično grubo. Ed se mora probuditi u zoru kako bi išao na posao i u kupaonici stvara veliku buku.

Čula sam ga kako je ispustio tri vjetra.

Uvijek me je strah da mi se to ne dogodi u snu - da se moje tijelo u potpunosti opusti i počne podmuklo ispuštati seriju tihih i smrtnih prdaca, koji poput cepelina napušu poplun.

Bila bih prisiljena sve negirati.

Smrad? Koji smrad? Ne, ja ne osjećam nikakav smrad. Možda stiže izvana...

Nismo govorili ni o poslu ni o mojoj knjizi, ali ne trebam žuriti. Ed pije kavu razgovarajući s uredom.

Šteta, nadala sam se da ćemo moći doručkovati zajedno u potpunom miru; čitati naše najdraže novine u mekanim kućnim haljinama, pripremiti preprženi tost, meko-kuhana jaja i sok od iscijeđene naranče i zatim skupa izići i započeti dan.

Umjesto toga...

»Bok Monica, nazvat ću te poslije, pusa.«

Bum!

Strpljenje...

Izići ću i otkrivat ću divote Crvendupeta!

Zabundala sam se kao da smo u odmaklom siječnju, ali budući da je tek kraj rujna, a ja već umirem od hladnoće, pitam se kako će uistinu biti u odmaklom siječnju.

Ošine me jak neugodan miris sumpora ili ugljena.

To je očaravajuće mjestašce na moru, s kućama od žutog kamena i crvenih krovova.

Sada ću vidjeti kako dolaze Guinevere i kralj Artur na konju, iako nisu bili Škoti...

Možda ću vidjeti Seana Conneryja!

Kako uzbudljivo!

Stišćem se u svoj kaput i započinje moje izviđanje.

Puše hladan i oštar vjetar i hvata me glad.

Ulazim u malenu trgovinu slatkiša.

Izlog je pun torti, keksa i sočnih kolačića prekrivenih glazurom i šarenim mrvicama. Gospođa iza pulta mi se smiješi, ravnodušna na brčice koji joj krase gornju usnu.

»Dobar dan!«

»Dobar dan, draga, što mogu učiniti za tebe?« Bože, kako su dragi ovdje, gostoljubivi i prijateljski... a ne kao u Italiji!

»Željela bih... onaj... hmm *rnuffm*? Tako se zove?«

»To je *same*. Nisi odavde, zar ne, draga?«

»Ne, Talijanka sam.«

»Aaa Talijanka! Moja kći je bila u Italiji na medenom mjesecu... Nije da joj je to donijelo sreću, razvela se! Ah! Ali! Ah! Zar ne, Magnus?«

Snažno udari po leđima Magnusa, *Gospodina Trokrilnog*, po svoj prilici supruga, koji se glasno nasmije.

»Ovdje si na odmoru?«

»Ne, kod dečka sam.«

»Dečka? Imaš dečka u Culrossu? A kako se zove?« »Edgar.«

»Edgar Lockvood?«

»Da, poznajete ga?«

»Naravno da ga poznajem, svi ga znamo, gledali smo ga kako odrasta!« odgovara hladno odmjeravajući me od glave do pete.

Čak se i Magnus prestao smijati i počeo se nakašljavati. Uzimam svoj *scone*, platim i izlazim vrlo uznemirena.

Bila je puno milija prije nego li sam joj rekla za Edgara. Nakon kruha odlazim po mlijeko. »Dobar dan, gospođo. Željela bih bocu mlijeka, jogurt i sira.« »Dobar dan, nova si ovdje?« »Da, tek sam stigla.«

»Turistkinja si?«

»Ne, došla sam živjeti kod svog... dečka.«

»Kod tvog dečka? A tko je on?«

»Edgar Lockwood.«

»EDGAR LOCKWOOD?«

»Da, Edg... on«, odgovaram gledajući u pod.

»Ali, zar nije bio oženjen?«

»Upravo tako... bio...«

»Aha, dobro... to je tri i sedamdeset pet. Doviđenja!«

Koje ponašanje.

Posljednje odredište: mesar.

»Zdravo, kako vam mogu pomoći?«

»Željela bih dva odreska.«

»Osjećam lagani naglasak moja draga... odakle ste?« »Talijanka sam.«

»Ah, turistkinja ste?«

»Da, ja turistkinja, ne govori dobro tvoj jezik, oprosti...« Sto je sad ovo, nije vrug da su svi još vezani uz Rebeccu i nikada me neće prihvatiti?

Ne, ne može biti.

O, da, naravno da može.

Pravit ću se da sam gluhonijema.

Kod kuće se ponovno spušta dosada, gusta i ljepljiva poput ljepila, a da i ne spominjemo vrijeme koje se neprestano mijenja: kiša, sunce, vjetar, potpuno nasumce, svakih pola sata.

Ako si meteoropat, ovdje će te sigurno hospitalizirati.

Edgar me zove jedanput, a njegova majka dvaput.

Dragi su što se brinu o meni, u biti se osjećam izgubljeno; ovdje nije kao u New Yorku gdje su, to se zna, svi sami i neurotični, ali od toga ne prave misterij.

Ovdje te naizgled uvjere da su svi velika obitelj i žele znati sve o tebi, a onda kada sve kažeš, lice im postane kiselo.

Isto kao i kad dođeš na novo radno mjesto: osjećaš se nesposobnim jer ne znaš gdje je toalet i gdje su A4 papiri i svi te ljubazno gledaju.

Zatim ti to isto ponavljaš s novopridošlicom nakon šest mjeseci...

Želim podsjetiti samu sebe da sam taj izbor snivala i željela kao ništa drugo u svom životu i ne trebam se uopće obeshrabriti zbog

pogrešnog početka.

Poteškoće će me ojačati.

Ako budem previše telefonirala svojim ili Davidu kako bih se požalila, čut ću zbor »Rekli smo ti!«. A to je rečenica koju najviše mrzim uz one »Bit će bolje dragi put « i »Na što misliš?«.

Nažalost, morat ću se sama iskoprcati.

Večer je brzo došla i počinjem kuhati ukusnu tjesteninu *aglio, olio, peperoncino* (nadajući se da Edgar ne pati od hemoroida), otvorivši fini Chianti koji pijem u svoje zdravlje. Nema ničega boljeg od prvog gutljaja crnoga, gustog i mirisnog vina, koji klizi niz grlo i u tren ostavlja onaj magičan osjećaj opuštenosti i dobrog raspoloženja.

Kad je Edgar stigao, ja sam već bila na pola boce.

»Hej, koji miris!«

»Pikantni špageti, sviđaju li ti se?«

»Jako... ali... pila si ili se varam?«

»Malo...«

Osjećam se gotovo krivom, hej, ali sto godina sam bila *single* i ritual čaše vina je već dio mene. Zar bih ga se trebala odreći samo zato što on ne pije?

Zamjera li mi?

»Zamjeraš li mi, možda?«

»Ne, zar bih trebao?«

»Dobro, hajdemo za stol.«

Njegov je mobitel zazvonio dvanaest puta, tako da jede nastavljajući razgovarati. Prokletstvo, ovo je naša prva večera i on je provodi na telefonu razgovarajući o poslu. Mislim da ću dovršiti bocu, budući da mi ne zamjera... Kad je poklopio, posežem za telefonom, ali mi ga istrgne iz ruke.

»Što radiš?« grubo kaže.

»Ništa, mislila sam da bi mogli malo porazgovarati, cijelo vrijeme si na telefonu.« Dovraga, mora da je iz mene izišao glas očajne kućanice, sigurno sam izgubila barem deset bodova.

»Monica, ja pomoću telefona radim, da odmah to razjasnimo. Ne mogu se ne javiti jer se ti osjećaš zapostavljenom. Surađujem s ljudima iz cijelog svijeta i definitivno si ne mogu dozvoliti da ignoriram pozive!«

Rekao je »definitivno« upirući prstom prema meni.

Koji seronja.

»D-da, razumijem, nisam rekla da ne moraš odgovoriti.« Vrag me odnio, već su mi navrle suze, prokleta krhkost.

Primijetio je i približio mi se. »Daj, dođi ovdje, malena«, grli me.

»Nisam rekla da ne moraš odgovoriti...«

»Znam, moramo se naviknuti jedno na drugo.«

»Sve ide nizbrdo«, jecam.

»Kako nizbrdo?«

»Pa da, ne piješ vino, ništa mi nisi rekao za knjigu, u mjestu me svi neprijateljski gledaju, i ti se sramiš kupiti prezervative!«

»Mišiću, nitko te ne gleda neprijateljski, svi su znali da ćeš doći, stalno su me ispitivali kad ćeš doći. A uostalom tko ti kaže da nisam kupio prezervative?«

»Nije istina, gospođa u pekari je promijenila raspoloženje kad sam joj rekla da živim kod tebe. Uistinu si kupio prezervative?« »Ma tko, gospođa Brkata? Naravno da sam ih kupio.«

»Da, ona. Vau, koje boje?«

»Ali ona je luda, nemoj je ozbiljno shvaćati! Voćni koktel.«

»Dakle cijelo mjesto je ludo! Sviđaju mi se oni s mangom!«

»Čuj, imam iznenađenje za tebe. Želiš li ga vidjeti?«

»Lisice za ruke prekrivene krznom?«

»Još bolje.«

Ustane i ode po torbu.

Vraća se i pokazuje mi fotografiju s prikazom Versaillesa iz zraka s vrtovima i, nepotrebno je reći, labirintom.

»Znaš li što je to?«

»Ne.«

»Korica tvoje knjige.«

»Korica *Vrta bivših*?«

»Upravo tako, jesi li zadovoljna?«

»Lijepa je.«

U biti voljela bih da me je prije pitao za mišljenje, ali fotografija je lijepa, nema se što reći.

»Ti si je izabrao, Ede?«

»Ne, izabrao ju je Ian.«

»Tko je Ian?«

»Ian je moj partner i najbolji prijatelj, prirodno je talentiran za posao, nikada ne pogriješi.«

»Onda sam u tom slučaju sigurna!«

»Želim ti ga predstaviti, a i on jedva čeka da te upozna.«

»Ede, baš mi je palo na pamet, budući da smo na temi posla...«

»Da, ne brini, dogovorio sam ti nekoliko razgovora za posao ovaj tjedan.«

»Koju vrstu razgovora?«

»Mislio sam, budući da pišeš, da bi ti se mogla svidjeti redakcija nekih novina.«

»Mmm da, zašto ne? Ali mislila sam da ću raditi s tobom.«

»Sa mnom? Daj, nemoj se šaliti, raditi i živjeti zajedno bilo bi previše.«

Istina, moram si zabilježiti u rokovnik da prestanem postavljati glupa pitanja. »A koje bi to bile novine?« Nadajmo se da i ovoga puta nisam proizvela glas kućanice.

»Lokalne novine.«

»Jeka Culrossa?«

»Glas Culrossa.«

Bingo.

»Zašto se smiješ?«

»Nema veze... hajdemo u krevet.«

Definitivno sam očajna kućanica!

Sutradan sja sunce, kuća je topla i Ed mi, prije izlaska, donosi kavu u krevet. Sto se, uz prekrasnu noć seksa, može smatrati vrhuncem savršenstva.

Protežem se i sjedam na krevet, uzimajući u obzir svoj novi život u Škotskoj. Ed mi je rekao da je redakcija vrlo simpatična i da bi mi se mogla svidjeti. Ne piše li kojim slučajem Helen Fielding za *The Independent*? Mogla bih imati cijelu kolumnu za sebe, u kojoj bi davala savjete čitateljima, kao u rubrici »Povjerljivo«.

Danas popodne imam sastanak s glavnim urednikom.

Margareth me zove dva puta: prvi kako bi me pitala želim li malo njezine pileće pite, a drugi da mi zaželi sreću na razgovoru.

Ali ja joj uopće nisam rekla za razgovor.

Ako mene zove dva puta na dan, koliko puta zove Eda?

I koji je najveći broj poziva naveden u priručniku za savršene mame, unutar kojih se čovjek nastavlja osjećati zaštićenim, a ne kontroliranim?

To je pitanje koje ću moći postaviti svojim čitateljima.

Dok oblačim kaput, zazvoni mobitel.

»Još se nisi predala?«

»Niti ti, dragi Davide... žao mi je što ću te razočarati, ali još sam tu i odlučnija nego ikad.« »Bravo, jesi li već naučila hvatati lososa?«

»Da, čekam ih na vrhu slapa i u slučaju da se pojave medvjedi imam toljagu kako bih ih otjerala.«

»Šalu na stranu, kako si?«

»Dobro, mislim. Znaš, početak je kao i sve ostale nove stvari...«

»Da, razumijem te, znaj da ti se u svakom slučaju jako divim, bila si hrabra.«

»Ili možda neodgovorna luđakinja!«

»U svakom slučaju, lijepa gesta, ljubavi.«

»Čuj, ma kad si razvio svu tu osjećajnost? Zapamtila sam te kao marinca - sami mišići i zona-dijeta, a sada govoriš o ljubavi?«

»Čovjek se mijenja...«

»Neću nasjesti, dragi Davide, zar ne gledaš *Dr. Housea*? Nitko se ne mijenja zauvijek. Eventualno na tri ili četiri mjeseca! Sada moram ići, očekuju me na razgovoru za posao.« »Past...«

»Da, posao pastirice, upravo tako, Davide! Vidiš? Nisi se uopće promijenio, pozdravljam te.«

Imam sastanak s Mr. Angusom McLoudom, glavnim urednikom, Edgarovim prijateljem (dapače, kako on kaže »s mojim vrlo draaagim prijateljem«).

Penjem se na prvi kat zamišljajući malu, ali funkcionalnu redakciju, međutim, primjećujem da je ured praktički jedna soba od petnaest kvadratnih metara, s dva pisaća stola, za kojima sjede jedan mladić i jedna djevojka, koji nisu ni podigli glavu kad sam ušla, a nemaju ni kompjutor.

U dnu sobe su vrata iz kojih stižu urlici bez, naizgled, smisla. Odmah pogađam da je kerber, s druge strane vrata, onaj s kojim moram obaviti razgovor.

Nasmijem se i pitam mogu li vidjeti Mr. Angusa, ali ne dobivam nikakav odgovor, toliko su zadubljeni u svoj posao.

Konačno mladić, visok tip s dugom kosom i ozlovoljenom facom, podiže glavu i pita me tko sam i što želim.

Nakon toga ustaje, otvara ogreova vrata i kaže mu nešto što nisam skopčala.

Tip mi kimne glavom da mogu ući i sramežljivo, progutavši na litre sline, ulazim kod Mr. Angusa.

Stariji gospodin sjedi za starim stolom, s nepočešljanom i masnom »pokrivušom«, razgovara na telefon i pokazuje mi da mogu ući.

Ima na sebi košulju koja je vjerojatno prije mjesec dana bila bijela, a ispod potkošulju. Pisaći stol je krcat novina i knjiga, praznih šalica kave, tu je i na pola ispražnjena boca viskija, a na podu spava crni pas.

Smiješim se i pozdravljam ga rukom. Nasmiješi se i on meni te me pozove da sjednem. Gledam uokolo.

Ni on nema kompjutor, na zidu su fotografije Mr. Angusa zajedno s onima koji bi trebali biti lokalne slavne ličnosti, ali ja nikoga ne poznajem.

Na jednoj Mr. Angus pruža ruku gospodinu koji ponosno pokazuje ogromnu ribu, a na drugoj je u kiltu s gajdama.

I konačno poklopi.

»*Feasgar math dhut*^{2!} Ti morš bit Monc' Edgrv' prijateljca.« Ništa ne razumijem. Govori striktni gaelski.

Ostajem zabezeknuta, izgubljenog pogleda u prazno i uzdignutih obrva.

Mr. Angus me promatra kao da sam istetovirala pauka na licu.

»Zdravo, Mr. Anguse, ja sam Monica, Edgarova prijateljica.« »T' što sam rek'!«

Smješkam se.

»Ti razmiješ škotsk'?!«

Smješkam se.

»Možd' je gluv'!«

Smješkam se.

Pokušavam uzeti situaciju u svoje ruke. »Ne znam je li vam Edgar rekao, ali ja sam napisala knjigu koja će brzo izići i... Jedva čekam započeti ovu novu karijeru!«

»Koj' karijer'?'«

Uh ovo sam razumjela. »Karijeru... spisateljice...«, uzviknem ponosna poput, kasnije sam shvatila, jadne blesače.

Mr. Angus prasne u grohotan smijeh koji probudi crnog psa. Imam blagi osjećaj da me zeza, ali vrlo blagi.

»Što sam rekla toliko smiješno?'«

»Gospa, ovd' nem' pisc', ovd' se piš' članc o kravim' vremen', i o sajmovim'.'«

»Mogla bih nešto nova izmisliti, nama Talijanima ne nedostaje mašte.'«

»Nov'? Mi sm' pet stot' duš' sv' se znam'.'«

»Ali >povjerljivo<...'«

Prasne u još grohotniji smijeh od onoga prije. Tko zna što će misliti njegovi suradnici, da sam komičarka! »Simpatičn' si, to m' je rek' Edg, sluš', napis' nek' člank pa čem' vdjet'.'« Izidem podvinuta repa. Osjećam se točno onako kao Sir Walter Scott kad se spremao napisati slavnu poemu *The lay of the Last Minstral!*

Već dva sata sjedim za kompjutorom pokušavajući se sjetiti nečega što bih mogla dostaviti Mr. Angusu, ali nemam ideja.

Pripravljam šalice i šalice čaja, što me tjera svakih dvadeset minuta na WC.²

Ugođaj bi čak i bio intrigantan i romantičan: priroda Škotske, vjetar i kiša, klasično mjesto u kojem afirmirani pisac traži privatnost i inspiraciju, ali ja trebam vanjske poticaje osim svog mjeħura.

Taman nabacujem ne jako uvjerljiva dva retka o snježnoj str- nadici, vrlo rijetkoj ptici, od koje je ostalo možda desetak parova, kad začuh kako ulazi Margareth.

Naravno - ima ključeve.

»O, kod kuće si? Mislila sam da si izišla.'«

»Bila sam na razgovoru u redakciji, pokušavam nešto napisati.'«

»Jesi li upoznala Mr. Angusa? On je dobra osoba, stara škola, pošten čovjek.'«

»Ali ja ga ne razumijem dok govori.«

»Ne brini«, smije se, »nitko ga ne razumije. Pripada onim odborima za očuvanje antičkoga gaelskog jezika, ali većina ga njegovih suradnika ne razumije.«

»Kao da ima pikulu u ustima.«

»Možda je to slabo prilijepljeno zubalo.«

Iako malčice nametljiva, moram priznati da me smiruje, a u ostalom bila bih sama kao pas.

»Kako ti je ovdje? Privikavaš li se?«

»Počinjem, ali je dosta teško, ne znam što bih radila, ne poznajem nikoga, trebat će mi vremena da postanem prisna s mjestom.«

»Vidjet ćeš da će ti se na kraju svidjeti.«

»Margareth... mogu li vas nešto upitati?«

»Naravno.«

»Znam da je osjedjivo, ali biste li mi rekli štogod o Rebeci?«

»Što želiš znati?« diplomatski odgovara dok pere šalice.

»Ne znam... Kakva je bila, kako su se upoznali...?«

»Je li ti Edgar govorio o njoj?«

»Nekoliko puta, ali, znate, ne usudim ga se ništa pitati.«

»Da, bolje je tako, izbjegavaj razgovarati o njoj, patio bi.« Ukočila se, možda sam pogriješila pitajući je to.

Zastane.

»To s Rebecom je zaista bila ružna priča, vrlo, vrlo tužna. Bili su tako sretni skupa... Imali su planove, ona je bila prelijepa, visoka, brineta, mršava, poput manekenke, imala je duge i tanke ruke, zelene oči, raščupanu kosu, čak ju je sama rezala... Bila je tako... nezavisna...«

Iako to ne želim, pogledam svoje ruke: male, kratke, s izgrizanim noktima i ostatkom crvenog laka. Stidljivo se nasmijem. Ona to ne primijeti i nastavi govoriti.

»Zajedno su radili, sve su činili skupa, mnogo su putovali, mislim da su čak napisali nešto... Zatim te noći, ona je izišla iz kuće i sjela u automobil, padala je kiša... sletjela je s ceste, a kada su je pronašli bilo je prekasno«, oči joj zasuze.

»Žao mi je...« prošapćem.

»On se vrlo napatilo«, briše si oči, »Svima nam je bilo vrlo teško, no sada se oporavio.« Gutam knedlu. »Edgar mi je, naime, rekao da je bila vrlo depresivna i da je sletjela s ceste jer je popila preveliku dozu antidepresiva.«

»Ali bila je puna života! Ne, nešto si krivo razumjela.«

Bolje je ne inzistirati, ali ova priča se uopće ne slaže s onom koju mi je Edgar ispričao u New Yorku. »Mislite li da Edgar još uvijek misli na nju?«

»Nemoj me krivo shvatiti, sigurno je zaljubljen u tebe ali, znaš, tako iznenadna smrt, bez nekog razloga, bacila ga je u duboku depresiju. Možda bi se jednog dana i razišli, tko zna, ali za Edgara ona... pa, sigurna sam da si me razumjela, pametna si djevojka... Jao, već je kasno, moram ići, moji psi me zovu.«

»Trebali ste nešto, Margareth?«

»Mmm... da, robu za pranje. Edgar je rekao da je u vreći kod vrata... ali je ne vidim, vratit ću se kada on bude ovdje. Bok, draga.«

»Doviđenja.«

Osjećam se kao kad te netko lijepo i snažno udari posred lica; bol i iznenađenje se stope u jedno.

Došla je »slučajno« objasniti mi da me on neće nikada voljeti koliko je volio Rebeccu jer je ona bila žena njegova života.

Kakvo joj je zadovoljstvo sijati razdor.

Edgar mi je rekao da je Rebecca bila kompletno drogirana kada je sletjela s ceste, da je patila od depresije i da se nije dizala iz kreveta. Kada su je pronašli bila je još uvijek u pidžami.

Tko laže? Ili bolje tko iskrivljuje realnost u svoju korist?

Pere mu robu?

Bolje bi bilo da se ja vratim snježnoj strnadici...

TRECE POGLAVLJE

Opet sam sanjala san o mraku.

Na sreću, ispruživši nogu, dotakla sam Edgara. Priljubila sam se uz njega i utonula u san poput zaštićene djevojčice. Mislim da on to nije ni primijetio.

Obožavam spavati s njim. Mislila sam da mi ogorčena usidjelica koja čuči u meni neće dozvoliti da se opustim i dijelim životni prostor, međutim počinjem misliti kako nismo stvoreni da bismo bili sami.

Sviđa mi se priljubiti noge i stražnjicu uz njega i slušati kako puše vjetar.

Jutros sam se ustala prije njega, s nadljudskim naporom. Bojler je tijekom noći crknuo i sada je dobrano ispod nule.

Pripremam mu doručak i bojim se da je to prvi i zadnji put.

Edgar silazi i grli me dok ja pripremam jaja.

»Ne moraš ustajati zbog mene.«

»Rado to činim.«

»Znam da ti nije lako, volio bih biti prisutniji. Ali ovaj vikend ćemo biti skupa.«

»Ići ćemo u ribolov...?«

»Zar ti nije draži šoping?«

»O, Bože, je!«

Naglo se okrenem.

»Bog te blagoslovio!«

Smije se. »Idem, malena, budi dobra«, ljubi me u čelo i izlazi.

Budi dobra? A što bih loše mogla učiniti, pušiti travu s kozama?

Moram dovršiti svoj članak o snježnoj strnadici, sinoć sam zaspala i probudila se kada je nazvao Edgar.

U desetak dana sam se potpuno zapustila!

Na sreću tu je Edgarov kompjutor s kojim se mogu spojiti na internet. Barem kako bih bila u tijeku s mondenim tračevima.

Zar je moguće da Mr. Angusa uopće ne zanima datum vjenčanja Brada i Angeline ili ništa o kćeri Katie i Toma Cruisea?

Kako samo uspijevaju tako živjeti ?

Odlučim se okaniti snježne strnadice i počnem pisati o važnosti tanga gaćica. Mnogi, u biti, podcjenjuju njihovu nadmoćnu udobnost.

Nakon dovršetka članka, vrlo sam zadovoljna, ali ujedno i frustrirana.

Kako ću Mr. Angusu reći da ništa nisam uspjela napisati?

Moram odugovlačiti.

Izlazim kako bih otišla do redakcije i, nakon što sam prešla prag, nitko ne podiže glavu. Pitam visokog momka je li Mr. Angus tu, ali odgovori mi da će se vratiti kasno navečer. Uh... Koja sreća...

A zatim nadoda: »Rekao je da članak ostaviš meni«.

»Znaš, ja... imala sam malih poteškoća s tim člankom...« kažem momku kojem još uvijek ne znam ime. »Nego, kako se zoveš?«

»Niall. S kojim si člankom imala poteškoća?«

»Mr. Angus me je tražio članak o lokalnoj fauni...«

Niall se podsmjehne i spusti glavu. »Taj glupan ima fiks-ideje.«

»Molim?«

»U sedam godina, otkada ovdje radim, nije bilo načina da promijenim jedan zarez, ja koji se želim baviti politikom pišem vremenske prognoze, Siobhan koja bi voljela pisati o običajima, piše o radovima u tijeku na glavnom trgu... I, znaš kako je... za jednog novinara to je ponižavajuće.«

»Ali jeste li mu to rekli?«

»Pitaš nas jesmo li mu to rekli?« uzvikne Siobhan, djevojka za drugim pisacim stolom. »Totalni je kreten!«

»A ako svi troje porazgovaramo s njim?«

»Taj ima uši samo za gaelski, ostavi se toga.«

»Čuj Niall, ja sam napisala jedan članak...« dam mu ga.

Niall se nakesi i proslijedi papir Siobhani koja raskolači oči.

»Fantastičan je!« uzvikne. »Kako ti je palo na pamet?«

»Ma, ne znam, više je bilo onako za šalu... Živjela sam dvije godine u New Yorku, život tamo dolje je vrlo... drugačiji!«

»Pa da, nek' se goni!« kaže Niall. »Godinama već pokušavam na sve moguće načine utuviti tom starom tikvanu da je vrijeme da nešto promijenimo, ako ne želi zatvoriti baraku. Ja preuzimam svu

odgovornost. Izdat ćemo ovaj članak, potpisat ćeš ga pseudonimom, nastat će sranje, a najgore što se može dogoditi je da me otpusti!«

»Zaista misliš da je to dobra ideja?«

»Nipošto nije, ali ako ne probam nešto učiniti, zadavit ću ga ovih dana!«

Prvi put ga vidim kako se smije.

U vrijeme ručka vraćam se kući i prolazeći pored pekarnice koristim priliku da kupim malo kruha i vidim hoće li me gospođa Brkata pozdraviti ili neće.

Ulazeći naletim na Margareth.

»O, bok, Monica.«

»Dobar dan, Margareth.«

»Već sam ja kupila kruh za vas, mislila sam vam ga donijeti poslije, ali budući da si tu dat ću ti ga odmah.«

»Ljubazni ste, niste trebali, ja rado idem u kupovinu.«

»Nitko rado ne ide u kupovinu, draga, a uostalom bila si na poslu, zar ne? Ne brini.«

»Pa... hvala.«

»Onda bok.«

»Doviđenja.«

Ne mogu je skužiti. Na trenutke mi se čini iskrena i draga, a ponekad imam osjećaj da će se samo okrenuti za sto osamdeset stupnjeva.

Zovem Edgara.

»Bok, Ede!«

»Hej, bok malena.«

»Zaželjela sam te se pa sam te nazvala.«

»Izvršno si učinila. Kako si provela prijepodne?«

»Dobro, ekipa je simpatična.«

»Rekao sam ti, bit će ti dobro.«

»Kad se vraćaš?«

»Za večeru.«

»Tvoja majka je kupila kruh.«

»Ah da, rekla mi je da ste se srele.«

»Rekla ti je da smo se srele? Ali... vidjela sam je prije deset minuta!«

»Upravo me nazvala. Zašto? Što se dogodilo?«

»Ništa, Edgare, ništa se nije dogodilo! Sve je u redu!« odgovorim iznervirano.

»Nervozna si?«

Ako postoji nešto što me iznervira onda je to kad me pitaju jesam li nervozna. »Ne, vidimo se večeras.«

»Ali, čudna si. Do večeras, bok.«

Kako grozno, i dalje je naš odnos zategnut.

Kako je moguće da smatra normalnim to što ga majka svakih pet minuta obavještava o bilo čemu? To ne može biti normalno.

Ali kako ću mu to dati do znanja kada, naravno, ne mogu navesti druge parove osim one iz *O.C.-a* i u *Seksu i Gradu*?

Kad se vrati, navečer, dočekujem ga s brižljivo postavljenim stolom, s friškim cvijećem, sa svijećama i s glazbom *Roxy Musica* u pozadini.

»Oprosti mi ako sam bila neljubazna«, kažem mu grleći ga.

»Oprosti ti meni, bio sam neotesan.«

Ostajemo tako zagrljeni kao da si nešto želimo reći, a da ni sami ne znamo odakle krenuti.

»Nisi požalio što si me pozvao ovdje, je l' da?« »Šališ se? Ne, nikako.«

»Meni se čini da sve krivo radim.«

»Ne, ništa krivo ne radiš, skuhalo si, postavila stol i...«

Zazvoni njegov mobitel.

»Oprosti, odmah ću, Ian je.«

Izlazi iz kuhinje kako bi odgovorio i vraća se dvadeset minuta kasnije. U međuvremenu sam pojela svu koru kruha koji je kupila njegova majka.

Kad se vrati ne uspijevam a da se ne durim. Dragi Bog zna kako bih voljela biti jedna od onih žena koje se nastavljaju smješhati bez obzira na to što se dogodi. Tko zna koliko je puta Linda McCartney sama večerala, ali ja sam samo Monica i potrebna mi je ljubav i sigurnost.

Večeru dovršavamo u potpunoj tišini.

Nalikujemo paru koji je skupa trideset godina i koji si nema više ništa za reći. Imam knedlu u grlu.

»Slušaj, Ede, možda smo krivo započeli.«

»Da, možda, ali ovo je jedan ludi period, a i ja sam se odvikao dijeliti život s nekim, moraš biti strpljiva.«

»Okej, bit ću strpljiva, ali probaj me shvatiti, ja sam daleko od kuće i ostavila sam sve kako bih došla tu i bila s tobom, osjećam se usamljeno.«

»Razumijem, pričekaj da prođe ovaj period i vidjet ćeš da će biti bolje. Uostalom, ubrzo će izići tvoja knjiga, nisi li vesela?«

»Da, uzbuđena sam, ali meni si ti važniji.«

»Kako si draga, ne moraš se žrtvovati zbog mene.«

Žrtvovati? Ma tko mu piše te doskočice?

Navečer sam teškom mukom zaspala, iako je krevet vrlo udoban, Edgar ima idealnu temperaturu i stišao se vjetar.

Kao da me strah onoga što me čeka: umjesto da sam presretna zbog knjige koja će biti objavljena i svoga novog života ovdje, užasno sam nemirna zbog pomisli da se moram suočiti sa svime što će se dogoditi, uključujući i dragu staru Margareth.

A naposljetku, ova je kuća puna neprijateljske škripe, treća stepenica škripi pod mačkovom težinom, a vrata donjeg spremišta udaraju kad puše vjetar.

Vrtim se i okrećem u krevetu, sve dok me Edgar ne zamoli da prestanem jer ujutro mora rano ustati.

Amerikanci su u pravu kad spavaju u odvojenim sobama i nakon što se vjenčaju. Predajem se, ustajem i odlazim spavati u susjednu sobu, gdje se nalazi malen krevet za jednu osobu.

To je soba u kojoj će, bez sumnje, prije ili kasnije, spavati njegova majka kada se bude doselila k nama.

Samo je pitanje vremena.

Brzo prelazim hodnik i, stisnuvši se u pidžami, zavlčim se pod ledene plahte i sklupčam se što više mogu, s glavom ispod pokrivača. Nos mi je zaleđen, ciča je zima.

Trenutak poslije podiže se pokrivač i na moje veliko iznenađenje Edgar se uvlači u krevet i stisne se uz mene.

»Što radiš tu, ujutro moraš rano ustati.«

»Ne mogu te ostaviti samu samcatu po ovoj hladnoći, malena.«

Isprepletemo se nogama, nastojeći ugrijati ledena stopala i polagano utonemo u san.

To je ljubav.

Sljedećeg se jutra ustajem u ranu zoru.

Jako me zanima što se dogodilo u redakciji, iskreno, strah me je čuti Mr. Angusa kako urla na gaelskom, ali ako je čupavac odlučio dobiti otkaz, što ja imam s tim?

Bit ću Carrie Bradshaw Škotskog visočja!

Na dolasku ne mogu a da ne primijetim određenu napetost: Siobhan je zalijepila uho na vrata kako joj ne bi promakla niti jedna riječ, a Niall je unutra pod paljbom Mr. Angusa. »Dakle?«

»Unutra su već pola sata, ali ne uspijevam čuti što govori Niall.«

»Želiš li čašu kako bi čula bolje?«

»Imam samo plastičnu.«

»Čuj, s obzirom na to da smo same, mogu li te nešto pitati?«

»Reci mi.«

»Zoveš se Siobhan kao...«

»Da, kao pjevačica *Bananamme*.«

»*Wow! She's got it...*« počnem pjevušiti.

»Ne, ne, molim te, nemoj.«

»... *Yeah babe she's got it* \ « Ne mogu se zaustaviti, plešem kao luda tresući glavu. »Prestani, molim te, već dvadeset i tri godine mi je pjevaju!«

»Prezabavno je! *I'm your Venus, I'm your fire and your desire*«, uzela sam flomaster kao mikrofon.

»Daj, prestani, molim te! Ako nas uhvate!«

Vrata se širom otvore i iziđe kineski zmaj okružen zelenim dimom.

Zmaj je Niall koji riga dim iz nosa, bijesno me pogleda i izlazi zalupivši vratima.

Mr. Angus urla moje ime iznutra.

Sva prestrašena gledam Siobhan i odlažem mikrofon.

Bit će bolje da uđem.

»*Seo dhuit!*« uzvikne.

»Da, također.« Ali što je rekao?

»Sluš' dobr' gospođe', kad nešt' kaž' zahtijevm da se naprav' tak' kak' sm j' rek'.«

»Da, Mr. Anguse.«

»Ak' te traž' člank o lokalno faun', morš to napisť. Ne sviđ' mi se on' koj' preuzim' inicijativ'.«

»Da, Mr. Anguse.«

»Niall je učinil velik' pogršk'...«

»Neće se više dogoditi, Mr. Anguse«, kažem poniženo.

»Jes' 1' lud'? Nism' nikad prodal' tolk' mnog' primjerk' ko dans, id brz' radti, morš napisť 1500 znakov' za sutr' o čem' želš.«

»Sto želim?«

»Još si t'? Id'! Trč'! Nestan'!«

Izlazim još zbunjenija nego kad sam ušla.

»Siobhan... jesi li čula?«

»Jesam li čula? I još si ovdje? Idi! Trči! Nestani!«

»Da, idem kući... tamo imam internet.«

»Bravo!« srdačno se nasmije.

Na stepenicama susretnem Nialla koji puši cigaretu za cigaretom.

»Što gledaš?«

»Ništa, moram ići«, spuštam pogled, »napisati još jedan članak.«

»Oh! Još jedan, znači sviđjelo mu se, tom blesavom starcu! Prvo me tretira kao bokca, a onda mi mazne ideju!« Posljednji put uvuče dim i baci opušak.

Popne se stepenicama i ostavi me tamo.

Kod kuće tražim neki kutak kako bih mogla raditi u miru za svojim kompjutorom, svojom glazbom i svojom šalicom.

Ne zamišljamo li svi tako život pisaca i novinara?

Cijelu noć koncentrirano pišu s olovkom iza uha, punom šalicom gorke kave i pepeljarom punom čikova.

Mene noću svlada san...

Internet veza je iz doba čarobnjaka Medina, ali bolje to nego ništa. Moram uspostaviti kontakt sa svijetom ako želim preživjeti.

Otvaram svoju elektroničku poštu nakon gotovo mjesec dana i vidim da imam sedamdeset i dvije nepročitane poruke.

Šezdeset i četiri su o velikim pakiranjima Viagre ili Xanaxa. Ostale su Davidove, ne trebam ni reći, Sandrine i Markove - prijatelja s kojima sam živjela u New Yorku, a koji sada žive na Bahamima gdje će se uskoro roditi djevojčica, te jedna od moje majke.

Ne znam što bih prvo otvorila, ali odlučim se za Sandrinu poruku.

Malena draga!

Toliko ti toga moram reći. Čini se kao da su prošla stoljeća otkada smo otputovali iz New Yorka. Ne znam ni otkuda bih počela.

Curica će se roditi za mjesec dana, ja sam postala kit, nikada kao do sada nisam marila za liniju, ali ipak, kada me moja majka vidjela, rekla je da sam kost i koža!

Znaš, ovdje kod nas, ako imaš ispod sto kila, smatraju te bolesnom. Lijepo, zar ne?

Mark je histeričan, izgleda kao da on mora roditi, koji put zaboravim da je njujorški gej, ali kada razmislim čega se odrekao kako bi pošao sa mnom, shvaćam da je Božji dar.

Monica, sad se drži.

Sjećaš li se kada si spomenula da se svi bivši prije ili kasnije vrate, ali gotovo uvijek u pogrešnom trenutku? Dakle, otac malene (Julius) se pojavio.

Problem je što ga ja više ne želim, dobro mi je s Markom i sa svojom obitelji. No, zabrinuta sam. Moja baka mi je gatala s kostima mačke, ali me nije gledala u oči - što nije dobar znak, nešto je promrmljala i udaljila se neodobravajući glavom.

Julius ovaj vikend stiže na Velike Bahame i ne znam što mogu očekivati.

U svakom slučaju, javim ti novosti.

Nedostaješ nam i nadamo se da ćeš nas uskoro posjetiti.

Srdačno,

Sandra

P.S. Curica će se zvati Jazlynn Monique.

Ne uspijevam a da me to ne gane, o Bože, koliko mi nedostajete, i meni se čini da je već cijela vječnost prošla otkad sam otputovala.

Julius koji se želi vratiti Sandri - nevjerojatno: kada je saznao da je trudna rekao joj je da se ne osjeća sposobnim postati ocem jer mora svirati. I nestao je. Na sreću, bio je tu Mark, koji je, da je ne ostavi samu, otputovao s njom na Bahame.

Sada kada se sve posložilo, on se vraća kako bi sve zakomplicirao.

Da vidimo što kaže David.

Kako je reuma?

Puse

DM.

Imbecil!

Sada je na redu majčina poruka.

Proba, proba, proba, proba, ako me čuješ kućni.

Rita mi je otvorila ovaj poštanski pretinac, nisam ništa shvatila, ali ako ti ovo pismo stigne, odgovori mi bok Mama

Ovo je pravo čudo, sve do neki dan moja je majka gasila televizor ištekvavajući ga iz utičnice!

Kako čudno, tu je i Edgarova poruka koju sam zamalo obrisala kao spam.

Bok malena,

noćas nisam mogao spavati pa sam te dugo gledao dok si spavala, tako nezaštićenu i sklupčanu u tom malenom krevetu.

Probudila si u meni nježnost, bila si poput djevojčice, slabašnog laneta i došlo mi je da te privijem uza se.

Dok spavaš tvoje lice izražava stvarni svijet, prolaze tuda svi tvoji snovi, tvoje želje, strahovi jer si izabrala važan put. Trudiš se kako bi išlo i ja sam neopisivo ponosan što sam svemu tome svjedok.

Pitam se što se to može dogoditi u srcu mlade djevojke da odluči imati vezu s jednim dosta starijim muškarcem od nje, koji ima problema s pragom tolerancije na bol, koji je u milosti i nemilosti svih tih duhova prošlosti koji se miješaju s vedrinom, željom za životom i pokušajem da ponovno izgradi život.

Često se to pitam, stalno se to pitam.

Ova je jedna od onih melankoličnih noći i nastojim biti podalje od tebe kako ne bih na tebe prenio svu tu tjeskobu koju ne zaslužuješ, pa sam te samo gledao.

Tako si lijepa i uznemirena, slatka i izmučena, krhka i tvrdoglava, da koji put mislim da ti zaslužuješ boljeg čovjeka od mene.

Znam da se to čini pustim riječima koje se kažu kako bi zatim bile opovrgnute, ali ja se, naprotiv, brinem kao nikada do sada.

Sada shvaćam tko sam, na pragu pedesetih godina, mogu ih definirati kao početak, prag s kojeg krećem, kao nadu da iza sebe ostavim bol i patnju i želio bih biti smireniji kada smo skupa, ali često mi zuji u glavi poput roja pčela i to je tako bolno i zamorno, a ti si tako osjetljiva, da, ako ikad osjetiš da sam ti na teretu, molim te, šmugni, pobjegni, otrči daleko od mene.

S ljubavlju,

Ed

Sunce...

Mora da ti je vrlo teško početi sve ispočetka.

Željela bih mu pomoći, ali ne znam kako. Kada smo bili u New Yorku on je uvijek bio tamo, diskretno, pored mene. Moj život je bio totalni kaos, a on me je nastavio podržavati, bodriti me i iznenađivati, kao da njegovi problemi uopće ne postoje.

Možda je, podupirući mene, mislio manje na svoju prošlost, možda je, pomažući meni, pomagao sebi ili mu je možda godilo biti daleko od ove kuće.

Iz ove kuće izbija tuga.

Ali ja ne želim bježati. Želim postati čvrsta žena i ostati pored njega. Cijelo popodne radim na ludom članku o životu Pariš Hilton.

Odlučila sam da će postati saga Culrossa, svi će znati tko je i što radi Pariš Hilton, do najsitnijih detalja.

Problem je što mi svakih deset minuta pada nešto drugo na pamet: pi-pi, kava, provjeriti poštu, stisnuti prištić, opet kava, po-rukica Edgaru.

Trebalo mi je četiri sata za pola stranice.

Moram pitati svoju majku jesam li kao malena imala problema s hiperaktivnošću. Uostalom, zašto je ne bih odmah pitala?

»Halo, mama?«

»Bok Monica, jesi li vidjela poslala sam ti *emajl*.«

»Da, primila sam ga, ali izgovara se *imejl*.«

»Ah dobro, *emajl* ili *imejl*, svejedno je!«

»Čuj, mama, jesam li ja kao malena bila hiperaktivna?«

»Hiperaktivna? Ne bih rekla, stalno si spavala. Ali... povraćala si u automobilu.«

»Kakve to ima veze?«

»Pa pitala si me!«

»Ali ja...«

»Slušaj, moram ići, skidam *fajl* s receptima.«

»Izgovara se *fajl*, mama.«

»Oh, postala si mudrijašica! Dobro, kaže se *fajl*, sada te pozdravljam, bok!«

Koji čudan razgovor.

Skida *file*?

Budući da nemam što drugo raditi, pospremit ću kuću. Na kraju krajeva za sada sam kućanica, iako s odličnom perspektivom uspjeha u izdavačkom svijetu.

Nije valjda da Edgar očekuje da ću napisati novu knjigu? Ne bih znala ni otkuda krenuti. Kako god, za nekoliko godina bit ću u potpunosti okupirana našom djecom, tako da ću moći pisati samo bajke (kao Madonna).

Penjem se na gornji kat, složim krevet, presložim naše pidžame, namjestim jastuke i podignem gaće s poda. Ne znam je li ispravno podignuti njegove gaće, ali to mi je tako intimno.

Napokon, on je moj čovjek, a to nikada prije nisam činila.

A ako se na kraju navikne? Ako budem jednog dana htjela prestati, kako ću mu to objasniti?

Iz ruke u ruku prebacujem gaće, ne znam što bih.

Dobro, ovoga puta ću ih uzeti, ali večeras ću mu reći da je to posljednji put, barem neće biti nesporazuma. U vezi je važno razgovarati, zar ne?

Ni ne završavam misao, kad začujem kako se otvaraju vrata.

Evo još jedne stvari koja se mora odmah razjasniti: promijeniti bravu!

»Monica! Jesi li kod kuće?«

Kao da ne zna, vjerojatno joj je Edgar rekao. »Da, gore sam.«

Popne se, brzo poput kune bjelice koja je nanjušila jaja. »Oh, evo te. Edgar mi je rekao...«

»... da sam kod kuće i da pišem.«

»Da, čula sam se s njim maloprije.«

Nasmijem se s gaćama u rukama.

»Oh, ove daj meni, perem robu«, uzme mi ih iz ruke.

»Ne brinite, Margareth, ja mogu staviti prati robu«, uzmem ih natrag.

»Ali bilo bi nepotrebno uključivati dvije perilice, ne misliš li? A i Edgar se navikao«, kaže ispruživši ruku.

Sad je ovo već postalo pitanje principa.

»Nije li malo prevelik da mu perete gaće?«

»Dijete je uvijek dijete, i ti ćeš to shvatiti jednog dana.«

»Da, ali bila bih sretna da to ja učinim, ne šalim se.«

Svađamo se oko gaća.

»Nitko ne voli prati robu, Monica!« kaže potežući svom snagom.

Osvaja željeni predmet te se nasmiješi podmuklo znajući da je dobila ovu bitku. Ali nije dobila rat...

Nakon *snacka* od neke vrste vrlo slanog mesa iz konzerve koji mi je prouzročio strašnu žeđ, vraćam se u redakciju.

Siobhan me pozdravlja, ali Niall mi ne upućuje niti jedan pogled. Željela bih razgovarati s njim, ali je jako neprijateljski raspoložen prema meni. Pa ipak je bila njegova ideja da objavi moj članak.

»Donijela sam članak za Mr. Angusa.«

»Oooh, kako dobro, daj mi da pročitam«, vrišti Siobhan.

Paris Hilton? A tko je Paris Hilton?«

»Ne znaš tko je Paris Hilton?«

»Nikad čula.«

»Nasljednica istoimenog lanca hotela, poznata po golišavom videu sa svojim dečkom, koji je on sam stavio na internet«, kaže Niall rastreseno.

Bome, informiran mladić...

»Eh, a ja se žalim na svog bivšeg muža!«

Uto Mr. Angus izlazi iz svoje pećine, iza njega crni pas koji širi neugodan miris.

To je prvi put da ga vidim na nogama, je li na nogama ili na koljenima? Nalikuje na Dannyja de Vita.

»Oh', ev' moj' najdrž' spisteljc'! Edgr m' je rek' da izlaz' tvoj' knjig'.«

»Da, samo je pitanje tjedna.«

»*Nighean choir!*« potapša me po leđima.

»*Nighean* i vama.«

Iziđe vukući se.

»Siobhan, ali što je rekao?«

»Ništa, rekao je: >bravo djevojko<. To je prvi put da sam čula njegov kompliment, istina Nialle?«

»Da, ali nemoj se naviknuti, uostalom - proći će ga.«

Pokvareni seronja masne kose. »Čuj, Siobhan, zašto ne bismo otišle na piće jednu od ovih večeri?«

»Rado, nikada ne izlazim, mogla bi doći k meni, možda sutra navečer na aperitiv.« Aperitiv? To je glazba za moje uši, već tri tjedna ne pijem ništa i ne brbljam sa ženama, ako se izuzmu ugodne konverzacije s mojom svekrvom.

Moja svekrva, zvuči uznemirujuće.

Evo, sretna sam poput djevojčice u slastičarnici zbog tračka društvenog života i posla koji mi se nudi.

Usput: platit će mi, zar ne?

Večeras ću konačno upoznati Iana, najboljeg Edgarova prijatelja. Objasnit će svoje namjere oko lansiranja knjige i što moram činiti, a to je ujedno i najvažnije.

Nisam nikada prisustvovala predstavljanju neke knjige i nikada nisam govorila u javnosti, ali se jasno zamišljam u crnoj jakni s maramom boje fuksije kako sjedim za stolom, u Barnes&Nobles-u u New Yorku, dok dijelim autograme svojim Montblancom - *Starwalker Doue* modelom pitajući obuzeta blagom dosadom: »Za koooga?« prije nego li mi moja asistentica prekrije ramena balonerom izgovarajući: »Oprostite, ali gospođica je umorna«.

Moram ići u pekarnicu, neki dan nisam uspjela zbog Margareth. Moram provjeriti stupanj netrpeljivosti mještana.

Ulazim i nabacujem najbolji osmijeh i gospođa Brkata se instinktivno nasmiješi, da bi poslije, isto tako instinktivno postala ravnodušna.

»Dobar dan gospođo, kako ste?«

»Hvala, dobro, što vam treba?«

Jedna palica kako bih demolirala vašu trgovinu, koliko je?

»Kruh sa češnjakom i četiri *sconesa*.«

»Evo.«

Stavlja ih u papirnatu vrećicu i pruži mi ih.

Vidim Magnusa iza tezge koji mi se napola smiješi, a zatim spušta pogled.

Pa što je svima? Bez dvojbe je da im se ne dopada moja prisutnost ovdje, bez obzira što Ed kaže suprotno.

Nek' se gone!

Poslije pripremam finu večeru za troje: špagete s umakom, odreske *alla pizzaiola* i salatu. Da, znam da nije vrhunac, ali to je sve što znam

pripremiti.

Vino je nepoznanica. Morat ću piti sama poput jadnice ili će si barem Ian udostojati popiti čašu sa mnom?

Oko osamnaest i trideset čujem njihove automobile kako ulaze na puteljak. Provirujem glavu kroz prozor kuhinje i mahnem im. Ian i Edgar se smiju, izgledaju prisni. Malo im zavidim, ja nemam nijednu prijateljicu ovdje.

»Bok, malena! Ovo je Ian, govorio sam ti o njemu.«

»Bok, Monica, konačno sam te upoznao!« stisne mi snažno ruku i zalijepi mi dva velika poljupca na obraze.

Konačno zdrava ljudska toplina.

Ian ima crnu, kratku i gustu kosu gotovo spojenu s obrvama, naočale s debelim okvirima, klempave uši i krive zube. Fakat je ružan, ali je simpatičan i uvijek ima spremnu doskočicu.

»Iane, nadam se da voliš pikantnu tjesteninu.«

»Ja jedem bilo što osim kuhane mrkve, ne brini.«

»I piješ vino?«

»Samo bi nedostajalo da ga ne pijem, nisam valjda strastveni ljubitelj zdravog života kao tvoj dragi. Ja jedem, pijem, pušim.«

»Monica je očajna jer ja ne pijem.«

»Vjerujem, jadna djevojka. Pravi si dosadnjaković, ni ne dodiruješ bocu. Sto činiš kada si vani na večeri?«

»Jednostavno je, kažem gospođama da im neću natočiti vino, začude se, ali svi imaju više razumijevanja od tebe!«

»Rade to jer te se boje! Znaš, Monica, Edgara smatraju sivom eminencijom britanskoga izdavaštva.«

»Daj, Iane, što to govoriš!« Edgar se nasmije i nezamjetno se zacrveni.

»Kunem se, jedna njegova riječ može odlučiti o uspjehu ili krahu bilo kojeg pisca! Što misliš, tko je otkrio J. K. Rowling?«

»Ne vjerujem, Iane!«

»Vidite li zašto ne volim piti? Nakon jedne čaše već trabunjaš!«

»Dajte, dečki, za stol!«

Evo jednog prizora normalnog života. Evo, uspjeh ću.

»Dakle, Monica, dozvoli mi da ti udijelim zaslužene komplimente. Čim sam pročitao radnu verziju *Vrta bivših* rekao sam Edgaru da

ćemo ga odmah objaviti. Svjež je, originalan i odlično napisan.«

»Hej, polako s komplimentima ili će me tražiti povišicu!«

Likujem sva ponosna.

»Za otprilike mjesec i pol će izići knjiga, napraviti ćemo veliku reklamu u novinama i započeti sa serijom predstavljanja po najvažnijim knjižarama i, uspijemo li, bit ćeš na televiziji.«

»To je velika investicija za Lockwood&Cooper, stalo mi je da to znaš, puno očekujemo od tebe, administracija će me ubiti ako potrošim još koji novčić.«

»Ma što govoriš Ede, Morag te obožava, ti si jedini koji je može pitati što god želi.«

Morag? Tko je Morag?

»Ma nije«, spusti pogled, »pretjeruješ.«

»Ede! Ove si godine izvukao više od trgovačkog posrednika... čak i cipele!« »Ali puno hodam zbog posla!«

»Cigare! Znam zasigurno da si uspio izvući kutiju cigara!«

»Trebale su mi za jednog klijenta.«

»Lažljivče! Sve si ih sam popušio.«

Tko je dovraga Morag?

»Daj, Iane, razgovarali smo o Monici, nemoj skretati s teme.«

Jako je kasno...

»Da, imaš pravo, dakle predstavljanje knjige neka bude u Edinburghu u Waterstonesu, a ako mi ukažeš čast, ja bih je predstavio.«

»Bi li to učinila?«

»Jako mi je stalo do toga.«

»Reci mu da, Monica, muči me otkada sam mu je dao na čitanje.«

»Bila bih presretna, Iane«, nastojim se nasmijati...

Da, okej, predstavi je ti... ali tko je ta Morag? GRRR!!!

Navečer sam u krevetu bila u napasti da mučim Edgara bez milosti, ali iskustvo me naučilo da se mučenjem muškarca ne postiže apsolutno ništa: djelovati ću lukavo.

»Edgare... Tko je Morag?«

»Odgovorna za administraciju izdavačke kuće.«

Aaah! Shvatila sam! Gospođa srednjih godina koja je slaba na Eda, ništa zabrinjavajuće. »Ede, sjećaš li se kako smo se upoznali?«

»Naravno... Bili smo u Central Parku i ti si trčala sa psom.«

»Što to govoriš???!!!«

»Ne, oprosti, oprosti, imaš pravo... podzemna, bili smo u podzemnoj, ti si čitala, a ja sam te pitao je li knjiga zanimljiva.«

Ne vjerujem! Zaboravio je naš prvi susret!

»EDE! Nismo bili u podzemnoj!!!«

»Ne, ha? ... Dovraga, baš sam mislio... gdje onda?«

Naglo se okrenem na drugu stranu i namrštim, ali Edgar me počne škakljati. Ja poludim kad me netko škaklja.

»Ne, ne, molim te, dosta, neki ljudi mogu umrijeti od prevelikog škakljanja!«

Sjedne i gleda me ravno u oči, zatim duboko udahne.

»Ulazim u jedan antikvarijat na Petoj Aveniji, očajan sam, tražim poklon za vjenčanje za svoju sestričnu Evelyne i Davida Millera. Satima lutam i ništa nisam pronašao, ne ide mi se na glupo vjenčanje, ali sam prisiljen, moja majka bi me mučila, znaš da bi bila sposobna za to... Muvam se po trgovini i baš se spremam izići kada sunčeva zraka zaokupi moju pažnju. To je najljepša djevojka koju sam ikada vidio, priviđenje, anđeo...« »Daj, ne zezaj me!«

»Ma ne, kunem ti se, ostajem zapanjen do te mjere da se ne uspijevam pomaknuti, ne mogu odlijepiti pogled s nje, moram izmisliti nešto i tada je upitam koliko košta *Murano* vaza koju ona lašti i...«

»I...?«

»I ona mi odgovori: >A, ova? Imate li na umu Sveti gral? Tu smo negdje!<«

»To sam rekla?«

»Od riječi do riječi.« »Luda sam!«

»Već sam te tada obožavao, bila si prva osoba koja me je u mjesec dana nasmijala.«

»Daj, što sam rekla poslije?«

»Poslije si mi pokazala druge predmete i na kraju je došla tvoja kolegica ljepotica, rekavši ti da se vratiš laštenju.«

»Kako >ljepotica<? Stella ti se sviđala?«

»Bila je lijepa djevojka.«

»Nisi mi nikada rekao da ti se sviđa Stella.«

»Nije moj tip, ali priznajem da je lijepa djevojka.«

»A koji je tvoj tip?«

»Ne želiš čuti nastavak priče?«

»Nisam više tako sigurna«, odgovorim rasršeno.

»Ne želiš se svađati, nadam se.«

»Ne, smatram apsurdnim to što ti se sviđa Stella.«

»Nisam rekao da mi se sviđa... rekao sam... o Bože, nemoguća si, slušaj, kada te prođe, reci mi, laku noć!« Okrene se.

Pa što misli, da sam ja od kamena? Prvo mi kaže da mu se sviđa neka druga, a zatim misli da mi to ne smeta? Pa zar je lud? Neću moći zaspati ako to ne razriješim.

»Ede, zaista ti se sviđala Stella?«

Ne odgovara.

»Ede... daj, reci mi.«

»Monica, nemoj me nervirati.«

»Sada te i nerviram?«

»Govorio sam ti o našem susretu, a ti si se uhvatila jednog detalja, sada me je prošla volja za razgovorom.«

»Nepravedan si.«

»Nisam nepravedan niti sam dječčić, koji put mi se čini da to zaboravljaš!«

Više o tome ne razgovaramo i ujutro odlazi a da ništa nije rekao.

Loše sam, ne sviđa mi se kada se svađamo. Zašto ne shvaća da mi je to zasmetalo?

Željela sam saznati ostatak priče, dovruga, sada moram pronaći način da popravim situaciju.

Spuštam se napraviti doručak i vidim da mi je ostavio ceduljicu na stolu.

»Stella je bila rugoba! Zadovoljna? Do večeras, ED.«

Ide malo nabolje, barem ako gledam stvari iz dana u dan.

Osjećaj potpunog nepripadanja malo-pomalo se raspršuje, jer već imam nekoliko uporišnih točaka.

Imam mjesto za svoje stvari, u ormaru za doručak su moji najdraži keksi, moja četkica za zube je u čaši u kupaonici zajedno s Edgarovom i navečer idem na aperitiv s novom prijateljicom. To je dobar početak.

Iako sam noćas sanjala da sam zatvorena u kovčegu.

U redakciji me dočekaju kao da sam kraljica majka: tu su kolači i kava.

Mr. Angus se zauzeo kako mi ništa ne bi nedostajalo, a Niall me gleda i uzdiše.

»Evo, stiglo je Njezino Veličanstvo, pozovite komornika i paževe, ajde, ajde, brzo, odmotajte crveni tepih!« Siobhan se smije plješćući rukama.

»Prestanite, nije smiješno«, smijem se i ja.

Niall se naravno ne smije, izgleda kao da nije dva dana spavao, ima dugu bradu, košulju s zgužvanom kragnom, nekoliko mrlja od kave na jakni. Previše puši.

Nemam želju provocirati ga, o tome će misliti Mr. Angus koji se pojavljuje na vratima, za razliku od Nialla, sav čist i počesljan.

»Monc' drag'!« poviče šireći ruke.

»He-he«, čini mi se da me pozdravio, ali nisam sigurna...

»Ti si spasi' ov' novn'.«

Uspijevam jasno čuti bučno škripanje Niallovih zubi.

»Morat' sv' uč' od nj'.«

»Ma što to govorite, Mr. Anguse, ja sam početnica, oni su pravi novinari.«

»Ma koj' prav' novinr', on' s' dvj' koz' pogotv' mator' stare.«

O Bože, dođe mi da se smijem, o Bože, umrijet ću, ali ako se nasmijem, Niall će mi jednim ugrizom otkinuti grkljan.

Niall ustaje i ode, Mr. Angus lupka kažiprstom po sljepoočnici.

»Oprost' mladć j' impulzivn'.«

»Da, ali već sedam godina tu radi«, izvješćuje ga Siobhan dignuvši se i nadvisivši Mr. Angusa za dobrih dvadeset centimetara, »a ideja je o Moniccinoj rubrici sinula njemu.« »Postal' s' Niallv advokt?«

»Ne, ali po meni griješite.«

»Gospođe', mal' poštvanj' zahtjevm, ne sviđ' mi se kad' m' netk' govor' št' morm čint'!« »*Tha mi duilich*^{3 4}, Mr. Anguse.«

»U red', isprik' prihvaćn'. Monc', morm' razgovart', dođ' u moj urd!«

Kao i obično ništa ne kužim i ostajem na vratima ukočena kao panj.

»Greas ori^{4!}!«

Podižući obrve zgranuto gledam Siobhan.

»Idi u njegov ured, požuri se!«

»Aha, okej, okej, mogli ste reći!«

Posjedne me u predsoblje, neugodan miris psa sve je jači, možda je pas mrtav i to nitko nije primijetio.

»Brav', brav', doist' si dobr', vidjt' čš da čš uspj't' ovdj', mjest' je poludjel' za tvojm člancim' sam' nastv' tak'.«

»Hvala, Mr. Anguse, na ovoj prilici.«

»Ma kakv prilk', dok funkcionir', dok id' nove' je dobr', ak' ne tioraidh!« I pozdravlja rukom.

Da, »doviđenja«, čini mi se pravedno.

Iziđem i približim se Siobhan.

»Još uvijek vrijedi aperitiv za večeras?«

»Pa, Vaše Veličanstvo, bit će mi čast«, i nakloni se.

»Kako se kaže blesača na gaelskom?«

»Nikada ti to neću reći!«

Edgar neće večeras doći kući, ima sastanak i večeru.

Margareth me odmah pozvala k sebi, ali kada sam joj rekla da imam jedan drugi poziv nekako je postala hladna.

Izgleda da ne podnosi kad ne može imati pod kontrolom život drugih i sa mnom će imati mnogo jada i muke jer ne podnosim da me kontroliraju, čak ni ja samu sebe ne kontroliram!

Odgovorila sam na maminu i Sandrinu poruku, ali ne i na Davidovu.

Kad sam otvorila elektronsku poštu vidjela sam da nije klonuo duhom:

Što se dogodilo tvojem čuvenom osjećaju za humor?

Namjerno se duriš?

Kada izlazi tvoja knjiga? Nestrpljiv sam, jedva je čekam pročitati.

Stalno si u mojim mislima.

Ljubim te,

David

Dobro, ako želiš rat...

Dragi Davide,

Nisam ti mogla ranije odgovoriti jer su me artritis prstiju i plijesan koja se svakodnevno gnijezdi na kompjuteru sprečavali da to učinim.

Knjiga samo što nije izišla, ali Davide, izgaram od želje pitati te... znaš li ti čitati?

Jer, vidi, u mojoj glavi, ti si osoba koja se samo brine kako je obučena, ima li dovoljno ulašten automobil, najnoviji model mobitela, iPod u skladu s gaćama, ti si bez osjećaja krivnje, uvijek nevjeran i uvjeren da možeš imati sve žene na svijetu.

Sjećaš li se kako je završio Hugh Grant u Dnevniku Brid- get Jones? I ti ćeš isto tako završiti, to ti garantiram: pronaći ćeš nekoga tko će te dobro isprašiti, kao tepih.

Da, naravno... morat će biti dosta jak, prije ili kasnije prestat ćeš zavaravati ljude.

A zatim, ne bi li trebao raditi u ovo vrijeme? Nije li kod tebe jedanaest?

Zašto ne iskoristiš svoje zavodničke sposobnosti sa svojom tajnicom? Maserkom, osobnom trenericom, šankericom u Starbucksu?

Kako kažeš? Već obavljeno?

Što je to, neka vrsta tablice na tvojoj OOG listi (Osvojene i Ostavljene Glupače)? Kako bi dodatno nahranio svoj ego?

Nego, reci mi, stavljaš li jedan križić pokraj svakog plijena i dva križića kad je uspješ odvesti u krevet po drugi put?

Nismo roba razmjene Davide, imamo osjećaje, ja sam ih gajila prema tebi, i to puno, ali ti si me iskoristio i to ne mogu zaboraviti.

Ne mogu zaboraviti noći koje sam provela plačući, sate provedene čekajući tvoju poruku, isto tako kao što ne mogu zaboraviti koliko sam bila loše kad sam znala da si s Evelyne. Zbog toga te molim, prestani se igrati sa srcima ljudi.

Ili barem, prestani se igrati s mojim srcem.

Monica

Navečer idem k Siobhan.

Nisam vidjela niti čula Margareth cijeli dan, hvala nebesima. Uzela sam bocu sherrija koju sam pronašla kod kuće, poslužit će za ovu priliku.

Ljepota je ovoga mikrosela da možeš stići svugdje pješice. Sipi kiša i puše vjetar, napredujem spuštene glave s uzdignutim ovratnikom i

očekujem svakog trenutka nekog tipa koji će iskočiti iz mraka, u bež baloneru, gledajući me i govoreći: »*Dr. Livingstone, I presume...*«

Siobhanina kuća je vrlo blizu mora, kroz prozore treperi topla i ugodna svjetlost.

Na otiraču nacrtana mačka kaže: »*Watcha looking at?*« što mi se čini da više-manje znači: »Što buljiš?«

Pozvonim, a ona se pojavljuje obučena kao pijani vilenjak: ima zastrašujuće gustu crvenu kovrčavu kosu i ružičasto-zeleno-plavi ogrtač od baršuna sa stakalcima.

Obukla je sina u paža i dala mu da baca korijandole po meni, dok ona pjeva *Bože, spasi kraljicu*.

Gledam ih kraljevski i uzvišeno i ispružim desnu ruku prema Siobhan i kažem: »Lady Pembroke, Vojvoda od Yorka... voljno.«
»Voljno?«

»Eh... nisam znala što bih rekla...«

»On je Flehmen, moj muškarčić.«

»Bok Flehmen«, uzviknem iznenađena.

»Bok, je li istina da si ti kraljica?«

Pogledam Siobhan zaprepaštena, a ona namigne. »Naravno da sam kraljica!«

»Guba!« Nasmije se i pobjegne.

»Ti imaš sina!«

»Evo me i iznenađenjima tu nije kraj, daj to!«

Uzme bocu.

»*Sherry...* Vaša Visosti?«

»Da, pronašla sam je kod kuće... u raju trezvenjaka.«

»Ne brini, ovdje alkohola nikada ne nedostaje!«

Uvodi me u dnevni boravak.

To je jedan jednostavan stan, ali vrlo topao, ugodan i pun sitnica.

Osjeti se lagan miris plijesni pomiješan s lavandom koji izlazi iz mirisnog difuzora od pečene gline, a na kauču spavaju dvije sklupčane mačke.

Na svim lampama su šarene marame zahvaljujući kojima je svjetlost prigušena i opuštena. Nadajmo se da se neće zapaliti...

Jastuci, taburei, lepeze, čudni žičani instrumenti, kineski luster od rižinog papira, flomasteri, papiri i autići razbacani su po

peruanskom tepihu.

U ovoj kući ima više života nego u našoj.

Idem za Siobhan u kuhinju gdje ona frenetično miješa crveni umak koji ključa poput lave.

»Malo kasnim, ali za deset minuta bi trebalo biti gotovo«, nasmiješi mi se sva oznojena i ponosna.

»Čuj, ti se uvijek oblačiš u skladu s bojom onoga što kuhaš?«

»Jesi li vidjela koja katastrofa? Trebala sam držati boju dvadeset minuta, ali onda je nazvala moja majka kako bi me podsjetila da sam neodgovorna, nesavjesna i nezrela i nakon što sam je završila vrijeđati i poklopila slušalicu prošlo je više od sat i pol!«

»Tko zna što će reći Mr. Angus sutra.« »Ne želim ni misliti.«

»Fiobn, pa št' si učinil' s kosm? Izgledš ka' apart za gašnj' požra.«
Počnemo se smijati.

Kad smo sjeli za stol, otkrijem još dvije mačke kako spavaju na stolicama.

Tako je slatka, živahna, konfuzna.

Trčecim korakom stiže Flehmen i zagrlji svoju mamu za struk.

»Upomoć, past ću tako, zlato!«

»Mama, kraljica će jesti s nama?«

»Da, Fle, kraljica će nam večeras iskazati tu čast, jesi li sretan?«

Proučava me naboranog čela i s prstom na ustima. »Da, sretan sam.«

»Živjeli, svi smo sretni, hajdemo jesti ovaj bučkuriš.«

Siobhan stavi raskuhane špagete na tanjure, na sredinu stola smjesti veliki lonac sa crvenom splačinom, a zatim uvali svakome tri velike žlice umaka.

Špageti počnu plivati zajedno s okruglicama mesa i komadima sirova luka.

»Mmm, špageti bolonjez...«

»Tako je, napravila sam ih kako bi se ti osjećala kao doma!«

»Hm, znam da ću te razočarati, ali u Italiji špageti bolonjez ne postoje.«

Ispadne joj vilica: »Zezaš se!«

»Kunem se!«

»A ja sam godinama vjerovala...«

»Milijuni ljudi to misle, ne znam tko je taj veseljak koji je proširio tu vijest, ali je funkcioniralo.«

U usta stavljam usijani bučkuriš. Već sam si zaprljala košulju i hlače, ali nisam ništa rekla, to je izgubljena bitka. Špageti su mekani i bez soli, umak je vodenast, preslan i tako pikantan da mi cure suze.

Nadušak pijem gudjaj vina, a na gornjoj usni mi izbiju grašci znoja. Bože, kako je vruće.

»Sviđa li ti se?«

»Oh... da, odlično je.«

»Ozbiljno kažeš?«

»Izvršno... da«, obrišem usta i nasmijem se kroz zube.

I kroz zube promrmljam: »Molim vas, ubijte me!«

Flehmen se počne smijati otvorenih usta pijuckajući špagete.

»Zamrznuta pizza?«

»Molim te!«

Oko jedanaest Flehmen ode u krevet, Siobhan i ja sjednemo na pod u dnevnoj sobi kako bismo dovršile bocu vina i načele *sherry*.

»Sviđa li ti se *sherry*?«

»Nisam ga nikada probala, pila ga je moja baka u onim finim čašama.«

»Vrlo je >retro<...«

»Aha... Dakle, ovdje si zbog ljubavi?«

»Da. A ti?«

»U jednom smislu i ja.«

»Jesi li udana?«

»Bila sam, kada sam živjela u Irskoj, zatim... komplicirano da ne možeš ni zamisliti.« »Mogu zamisliti.«

Ulijeva si još vina. »Ne, ne možeš.«

Razmišljam o tome zašto su priče s nesretnim završetkom brojnije. Tko zna što joj se dogodilo?

»Flehmen je irsko ime?«

»Ma ne, to je naziv za izraz mačjeg lica.«

»Mačjeg?«

»Da, kada se namrgode.«

Evo još jedne lude.

Povratak pješice nije toliko simpatičan kao odlazak.

Vjetar se pojačao i nema nikoga uokolo. Možda se Edgar već vratio, no njegov telefon je ugašen.

Kuća je obavijena tamom. Ne osjećam se sigurno, hladno mi je i stišćem se ispod jakne. Kada ljudi kažu da bi voljeli živjeti u Škotskoj kako bi uživali u predivnoj tišini narušenoj samo bukom mora, vjerojatno podrazumijevaju: »biti dva tjedna u udobnom hotelu s pet zvjezdica«.

Kuća mi se nikada nije činila tako zlokobnom, a i ključ dobro ne otvara, kad bi mi barem otvorila *frau Blucher*.

Daj, daj, usrana vrata, otvorite se brzo, hajde... a daaaj... usrani ključ... kladim se da je njegova majka promijenila ključanicu... evo... otvorila su se.

Uvlačim se kao iver kroz otvor dovoljan da prođe list papira i brzo zatvaram ulazna vrata za sobom. Zatim ostajem nepokretna.

Potpun je mrak, prekidač je daleko i ne uspijevam ga naći.

Paralizirana sam kao u snu.

Dobit ću infarkt.

Hrabro Monica, nije to ništa, nema nikoga, nikakvog duha, nikakvog vukodlaka, nikakvog viteza bez glave, nikakve živo zazidane vještice, niti Margareth...

O Bože, neću uspjeti, želim mamu!

Zalijepim se za zid pomičući se kao macaklin i rukama pipam zidove.

I ubojica iz filma *Kad jaganjci utihnu* s naočalama s infracrvenim zrakama bi umro od smijeha da me sada vidi.

Tik. Pronašla.

Hvala Bogu pronašla sam ga, kako je to lijepa stvar - svjetlo.

Penjem se na brzinu po stepenicama a da se i ne okrećem, ulazim u sobu i zaključavam se.

Bože, koji strah.

Sjedam na krevet, sva oznojena. Prolaze mi trnci ispod pazuha i po zatiljku.

Može li se biti više strašljiv od ovoga?

A moj čovjek, gdje je? Gdje je kada ga trebam?

A ja mu još skupljam i gaće...

Otkada sam ovdje, vidjela sam ga otprilike šest puta, ne znam ni što radi i činim li ja dobre stvari. Jesam li na nivou? Razmišlja li da me ostavi? Kako je teško...

Već tjednima ne čitam *Cosmopolitan*, kako ću pročitati svoje znakove bez testa *Otkrij njegove migove?*

Osvrćem se uokolo s nelagodnim osjećajem. Niti je ovo moja kuća, nismo je skupa stvorili, još nema naših sjećanja, ormar nije moj, iako su u njemu moje stvari i, kao da me strah da ne pronađem nešto što mi se ne bi svidjelo, što bi bacilo sjenu na Edgara, nešto što ću otkriti zbog čega ću se zauvijek razočarati, kao ružičastu bou od nojeva perja...

I zatim, zašto ima samo ljubičaste čarape? Sigurno ih ima trideset pari u ladici. I zašto drži odvojene desne cipele od lijevih u dva različita ormarića za cipele?

Dok razmišljam o skrivenom značenju tog otkrića i je li dobra ideja ili nije pitati ga za to, čujem ga kako ulazi.

Sva sreća, sva sreća nisam više sama.

»Eede!« zovem sa stepenica.

Tišina.

»Mišiću?... Je-jesi li ti?... Jesi?...«

Silazim polako po stepenicama i stižem u kuhinju gdje ga vidim kako čuči ispred ormara u kojem su boce.

Prođe rukom po licu, po kosi, vrlo je uznemiren i nervozan, brzinski pokazuje boce kao da ih broji, kao da je riječ o nekom ritualu koji ne razumijem, od lijeva na desno i obrnuto.

»Ede?«

Strese se, naglo se okrene i pogleda me kao da sam mu zasmetala usred pronalaska formule kako pretvoriti radioaktivnu šljaku u kekse od đumbira.

»Je li sve u redu?«

»Jesi li uzela jednu bocu, Monica?«

»Ja? Ne.«

»Ovdje je bila jedna boca, a sada je prazna rupa.«

»Aha, *sherry*... da, odnijela sam ga kod prijateljice kako ne bih došla praznih ruku... znaš.« »Tko ti je rekao da to učiniš?«

»Nitko, ali ti ne piješ, a ja da, i mislila sam da te to ne zanima, imaš brdo boca tamo dolje, ni ne dodiruješ ih!«

»Nije tvoj problem ako ih ja ne dodirujem, Monica, nisi ih imala pravo uzeti, te boce stoje tamo«, odvezuje kravatu.

»Ede, dušo, što ti je?« približim se da ga zagrlim, ali on se odmakne.

»Oprosti, idem u krevet, jako sam umoran.«

»Ede, što sam napravila? Ljut si na mene?«

»Ne možeš shvatiti, Monica.«

»Ne mogu shvatiti? Pa zašto večeras svi govore da ne razumijem? Nosite se!«

Slijedim ga po stepenicama. Ulazi u sobu i zatvara se u kupaonicu. Počnem lupati poput opsjednute. »Ede, iziđi, moramo razgovarati!«

Ništa.

Čujem buku upaljenog fena.

»Čini li ti se da je vrijeme za pranje kose? Ne idemo u krevet ako ne razgovaramo, kunem ti se da ću čekati ispred ovih vrata sve dok ne iziđeš!«

Vrata se naglo širom otvore i padnem unatrag.

»Sto želiš od mene, Monica?«

»Želim da mi objasniš, da razgovaraš sa mnom. Nikada se ne vidimo, ne znam što radiš, gdje ideš, nikada mi ništa ne govoriš, više te ne prepoznajem!«

»Ali ako ne činim ništa drugo osim što radim, što misliš gdje idem?«

»Ne znam, što moram misliti? Ja sam sama ovdje, nemam nikoga s kim bih razgovarala, tvoja majka stalno zove, ulazi ovdje kada želi i, nezadovoljna, pere tvoje donje rublje. Jesi li ti toga svjestan? Pere tvoje gaće, imaš pedeset godina i tvoja majka pere tvoje gaće!« »Ali zašto ti to toliko smeta, Bože sveti? Koji te kurac boli ako mi moja majka pere gaće, želiš li ih možda ti prati? Ha? Želiš li ih ti prati? Uzmi ih, naprijed, puna ih je ladica, samo se posluži!« Sirom otvori ladicu.

»U redu, poslužiti ću se, možda mi onda objasniš zašto imaš dvjesto ljubičastih čarapa, a kad si već tu, objasni mi zašto cipele ne držiš skupa.«

Van sebe sam, tako kao nikada u svom životu, a i on ostaje iznenađen i pogođen, izgleda kao uhvaćen na djelu.

Šuti jedan trenutak, udahne i okrene se prema zidu, nastojeći se smiriti, zatim se ponovno okrene prema meni s jednom rukom na boku i drugom na ustima: »Jednostavno jer... jer to nisu tvoja posla, Monica. Ne miješaj se više nikada u moj život!« zaurla uprijevši prstom u mene.

Iziđe zalupivši vratima.

Šokirana sam i ogorčena.

Povrijeđena i jako uznemirena.

Nije se nikada tako ophodio sa mnom. Naša prva ozbiljna, žestoka svađa.

Čujem ga kako izlazi, zalupi vratima, uzima automobil i odlazi.

Vrti mi se u glavi.

O Bože, što sam učinila?

Prošlo je tri, a on se još nije vratio. Obuzela me je tjeskoba i zabrinutost.

Ma što mi bi da se tako ophodim s njim? A on, što je radio na podu s tim bocama?

Pa zašto nisam kupila jednu, bila je njegova, možda je to bila boca koju je trebao otvoriti sa svojom ženom za godišnjicu braka.

Ne, ne, ne, ne, moram prestati razmišljati loše.

Prekrijem uši kao da ne želim čuti glasove.

Nije ovo način kako bi se odvažno pristupilo vezi, pa i početnica poput mene bi trebala to shvatiti.

Moram nešto učiniti, ali što?

Spuštam se lagano stepenicama zagrnuta kariranom dekom i otvaram ulazna vrata. Ostanem tako na pragu nekoliko minuta kako bih prevladala strah.

Užasno je hladno, ali tako se loše osjećam da, usprkos tome što me štipa za obraze, gotovo ništa ne osjećam.

Udari vjetra nanose kišu i, iako sam ispod nadstrešnice, pada po meni.

Bez razmišljanja, počnem hodati uzduž puteljka po mrklom mraku.

Moz proviri svoju staru njuškicu iz svoje kućice i ispusti promukli lavež, ali čim me prepozna počinje me slijediti na odstojanju,

šepajući.

Hodam po mraku do drvene ograde, cvokoćem zubima i moje su papuče potpuno mokre. Gdje si završio Ede...

Prijeđem ogradu i hodam do Margarethine kuće.

Edgarov automobil je tamo vani, kao što sam sumnjala.

Prekasno je da bih zvonila, možda bi bilo bolje da pričekam do sutra ujutro, ali neću uspjeti probdjeti cijelu noć s ovim teretom i bez ijednog objašnjenja.

Moj je djed govorio da ne treba nikada u krevet ići ljutit.

Bože, koja sramota, bit će četiri, a ja sam mokra do kože i prljava od blata.

Lagano pokucam.

Čekam.

Ponovno kucam.

Srce mi je u grlu. Čini mi se kao da cijeli moj život ovisi o ovom trenutku.

Užasavam se pri pomisli da ga izgubim, ne znam što bih, on je cijeli moj život.

Želudac mi se okreće od straha i zebnje.

U kušnji sam da pozvonim, ali probudi li se njegova majka, kakve li će biti bruke sutra u mjestu.

Vrata se, neočekivano, otvore i proviri Edova glava.

Ljut je, tužan i ogorčen koliko i ja, ali je i iznenađen što me tu vidi, mokru do kože i u pidžami.

»Monica...«

»Jesi li spavao?«

Spusti glavu, zatim me pogleda. »Misliš li da sam mogao spavati? Daj, uđi, sva si mokra.« »Ne, Ede.«

Napravim korak unatrag, padne mi deka, ali umjesto da je podignem gledam ga suznih očiju, šmrcajući. Shrvana sam.

»Ne Ede, idemo kući... našoj kući.«

Gleda me s nježnošću koju poznajem, napravi jedan korak naprijed i snažno me privine k sebi.

»Sav ćeš se smočiti.«

»Nije me briga, malena.«

Tako me čvrsto grli da ostajem bez zraka, stanem na prste i šapnem mu: »Jako mi je žao.«

»I meni... žao je i meni.«

Ostajemo zagrljeni pod kišom, nepomični, kao da se i na najmanji pokret možemo raspasti, kao dva kipa od soli, žrtve neke čarolije.

Zapravo, i vještica stiže na vrijeme.

»Eddy? Što se događa dolje?«

»Ništa, mama, vrati se spavati.«

»Netko je tamo?«

»Monica, mama.«

»Tko?«

Otvaram širom oči od iznenađenja, kako »Monica tko«? Evo je stiže do nas, barem će me prepoznati.

Možda.

»A ti si, Monica.«

»Dobra večer, Margareth.«

»Večer, misliš reći jutro«, stisne se u dugačkoj kariranoj spa-vaćici od flanela, s izrazom one koja već barem pola sata prisluškuje.

»Idi u krevet, mama, sada idemo kući.«

»Ali...«

»Idi u krevet, mama.«

Podigne potpuno mokru deku, obuhvati me oko ramena i polako se uputimo prema našoj kući.

Sami.

ČETVRTO POGLAVLJE

Sutradan imam jaku upalu grla, a Ed temperaturu.

Ostali smo zagrljeni cijelu noć kako bismo pokazali svu ljubav za koju smo sposobni, bez ijedne riječi.

Privio se uz mene, zagrlivši me, sve dok nije zazvonila budilica, nakon sat i pol što smo legli. On je samo buljio u strop i rekao: »Reci mi da nije istina.« Na to sam ja, kao dobra brižljiva zaručnica, jurnula napraviti mu doručak i nazvati Iana kako bih ga obavijestila da Edgar danas neće doći u ured.

»Ne vjerujem, Highlander nikada nije bolestan, daj mi ga!«

Ed ogromnim naporom ispruži ruku prema slušalici i promrmlja nešto nalik na »halo«. »Da, Iane, znam to, da, znam i to, ja ću misliti na to, budi miran, sve je pod kontrolom, ne brini, jesi li poslao knjige kritičara umjetnosti? Znaš da će nas taj gnjaviti... hmm ne, na to ću ja misliti, k vragu banka, sjeti se banke, hmm okej, bok.« Daje mi slušalicu.

»Zar si tako neophodan?«

»Ian me obožava pritiskati.«

»Krasan prijatelj.«

»Vrlo drag prijatelj, ali koji put pretjeruje.«

Edgar je blijed i ispijen, sa zapuštenom bradom me podsjeća na glavnog lika u filmu *Nestajanje*. A kad sam ga upoznala nalikovao je na Hughu Grantu.

Sada pak pretjerujem.

Čim je upalio mobitel on počne ludo zvoniti (a tek je osam).

Probala sam mu ga uzeti smiješeći se, ali Edgar mi ga istragne iz ruke odvažno i odlučno. Diskretno nestanem uzevši poslužavnik s doručkom koji nije ni taknuo.

»Da, Morag, reci mi.«

Morag.

Svaki put se osjetim loše i nikada ne uspijevam shvatiti jesam li ja ta koja je preosjetljiva ili je on pretvrd.

Ne preostaje mi drugo nego se spustiti i pregledati poštu i zatim odmagliti u redakciju jer je moja prisutnost ovdje potpuno suvišna.

Osjećam se vrlo zbunjeno i umorno, bilo to zbog toga što sam malo spavala ili zbog osjećaja da se moram uhvatiti u koštac sa sinoćnjim događajem, za koji nemam hrabrosti.

Evo, priznala sam samoj sebi, nemam hrabrosti.

Otvorim elektroničku poštu i imam dvije poruke, jednu Sandrinu, a drugu Davidovu.

Prvo Sandrina:

Bok Monica,

kako si dušo? Obećala sam ti novosti i evo me.

Novosti nažalost nisu baš najbolje.

Otkada je Julius došao, svi smo vrlo napeti. Imam osjećaj da me je odlučio potražiti ne toliko zbog ljubavi ili osjećaja krivnje, koliko zbog potrebe da svom ispraznom životu da smisao, budući da se sglazbom ne uspijeva probiti.

Ne znam, nije više kao nekada, nisam više zaljubljena u njega, a na činjenicu da nosim njegovu kćer zgrozim se. To me plaši. Gadi mi se. Osjećam se loše kad tako govorim, ali istina je.

Željela bih da on nije otac, mrzim to što išta imam s njim i sada se nemam snage suočiti s njim.

Cijeli dan sjedi ispod verande s gitarom ispijajući pivo i čak se sprijateljio s ostalim raskalašenjacima poput njega koji nemaju što raditi i koje žene ne žele u blizini.

Mark, ja i moja majka zatrpani smo poslom, kućom i pripremama za dolazak malene, a on uopće nije zainteresiran: skiće se bez nekoga određenog cilja.

Mrzim ga, Monica, kunem ti se da ga mrzim, ne znam što bih, toliko sam ljuta da bih ga ubila vlastitim rukama!

Nemoj me doslovno shvatiti, ali uglavnom si razumjela, minutu poslije se osjećam krivom, jer shvaćam da je on otac moje curice, a i ti znaš koliko sam željela da osnujemo obitelj.

Ne mogu shvatiti je li moja odbojnost prema Juliusu zbog toga što sam patila kada me ostavio ili ja doista nisam bila zaljubljena.

Monica, čini mi se da ludim, to ne slični meni, imala sam samo dva momka u svome životu i znakovi su upućivali da je on muškarac moga života, karte, talozi, sve.

Ne znam što bih.

Oprosti mi što sam ti se izjadala.

Volim te,

Sandra

Zatim David:

Draga Monica,

pažljivo sam razmislio o tome što si mi rekla. Ne znam što bih rekao, nisam vjerovao da sam bio tako arogantan. Puno sam razmišljao, naime, kao što vidiš, nisam ti odmah odgovorio.

Naša veza je bila veliki kaos, priznajem, ja sam bio s Evelyne i iskreno, nisam bio jako koncentriran na nas. Nasmijavala si me, bilo mi je dobro s tobom na početku, ali onda si postala paranoična, nisi ništa drugo radila nego me zvala, slala poruke, nisi mi dala vremena da razmislim, shvatim, imao sam potrebu da dišem. Imao sam za leđima dugu vezu i nisam se osjećao spremnim započeti drugu.

Ti si me požurivala, a ja sam preferirao ostati u sigurnoj vezi, iako dosadnoj i već istrošenoj.

Pogriješio sam, ne sumnjam, ali nisam mogao učiniti drugačije.

Bila si nepodnošljiva, ni jedan muškarac ne bi tolerirao takav napad.

U prosjeku četiri poruke na dan, plus nekoliko e-maila i barem tri-četiri telefonska poziva, a zatim ako ne bih odgovorio, anonimni pozivi.

Ne znam je li u Italiji drugačije, ali ovdje to ne postoji: muškarac se treba osjećati poželjnim, a ne opsjednutim!

I ja sam te ostavio i, moram reći, s olakšanjem, siguran da sam dobro izabrao: oženit ću svoju staru djevojku i kraj priče.

Kad sam te ugledao na svom vjenčanju s Edgarom, počeo sam misliti kako sam loše izabrao, bili ste previše slatki zajedno, bio sam ljut zbog vas.

Znam da se čini glupim, ja sam se ženio, ali ženio sam se sa ženom koju poznajem još iz gimnazije, možeš misliti koje novotarije! Da nije bilo medenog mjeseca, vjerojatno bismo otišli na indijski take away kao i svake srijede. A možda bi, kako su se stvari odvijale, bilo i bolje.

Otišli smo u Rim (jesi li znala?), gdje ti živiš, ako ne griješim (pardon, gdje si živjela prije nego li si postala Škotkinja). Zaljubio sam se u taj grad, zbog njegove atmosfere, sunca, hrane i prelijepih djevojaka.

Posvađali smo se istu večer nakon dolaska i ja sam otišao prošetati. Vratio sam se u hotel negdje oko dva.

Otvorio sam vrata apartmana, poprilično sam popio i nisam odmah primijetio glasove u drugoj sobi, vjerovao sam da je televizor.

Ostao sam sjediti u salonu u mraku, zatim sam primijetio da se nešto čudno zbiva, čuo sam smijeh i prepoznao glas svoje žene.

Pozvao sam je ulazeći u sobu i čuo sam je kako kaže: »Jebote, David je!«

Ostatka se sjećam kroz maglu, otvaram vrata i vidim Evelyne ispruženu na krevetu samo s grudnjakom na sebi i s čašomza šampanjac u ruci te drugu djevojku - голу kako kleči na podu i lijeva joj šampanjac po trbuhu.

Bile su mirne i gledale su me iznenađeno, ali nisu se mogle prestati smijati. Nisu se ni potrudile obući ili praviti da im je neugodno.

Moji prijatelji su me zafrkavali govoreći mi: »Na tvom mjestu, prijatelju, bacio bih se u gužvu«, a to ti puno govori o njihovom mentalnom nivou, ali bilo je baš bijedno, a ja sam se osjećao jadno kao govno.

Otputovali smo dan poslije i nismo više razgovarali. Ona mi nije više uputila ni riječi, nikada mi se nije ispričala, ništa.

Zahvaljujući tome, shvatio sam mnoge stvari.

Ti si drugačija, Monica, ti si zdrava i osjećajna djevojka, i sada razumijem kakav je osjećaj biti povrijeđen.

Sada više ne razmišljam puno o tome, ali te uvjeravam da mi više nije do pornića.

Daj, sada ipak pretjerujem, ali možeš pitati bilo koga, ja nisam nikada ni jednoj pisao proi, a činim li to sada, znači da si mi u srcu.

Oprosti mi ako sam ti učinio nažao, nisam htio.

Hoćeš li me nazvati? Gledaj, ako ne nazoveš ti, ja ću!

Poljubac,

David

Brzo potražim novosti o Paris Hilton koja je izgubila psa te ga pronašla, možda ne istog, ali to ona nije ni primijetila, a zatim je prisustvovala otvaranju lokala nazvanog po njoj, s osam sati kašnjenja.

Do mene dopire Edgarov glas koji govori na telefon poput operatera na burzi.

Dovršavam članak pišući o rekonstrukciji noktiju.

Popnem se kako bih mu dala poljubac, uvučem glavu kroz vrata i rukom mu pošaljem bok-bok, na sreću sklopi mobitel. Nasmijana,

brzo skočim na krevet poput mačke.»Kako se osjećaš, ljubi moja?« stavim mu ruku na čelo.

Gleda me obeshrabreno. »Bilo bi bolje da sam otišao u ured.«

»Ne možeš li se odmoriti malo?«

»U pravoj smo ludnici: zatvaramo račune, moramo izbaciti novu publikaciju, autori traže naknadu, treba organizirati predstavljanja knjiga, djevojka - agentica za odnose s javnošću - je na porodiljskom.«

»Mogu li i ja dobiti autorsku naknadu?«

Ošine me pogledom.

»Okej, shvatila sam, idem.« Zagrlim ga i poljubim u obraz.

»Mr. Angus mi je rekao da izvrsno napreduješ.«

»Izgleda da da«, kažem spustivši glavu, nasmijavši se zbunjeno.

Nalikuje na mojeg oca koji mi čestita nakon informacija s profesorima: »Monica, profesor Betti je rekao da si najbolja u razredu u latinskom... Nastavi tako jer sljedeće je godine matura.«

»Dobro, idem. Kad se vratim skuhat ću ti nešto, želiš li?«

»Da, želim«, kaže nasmiješivši se, ali zatim njegove oči poprime tužan izraz. Kojijesadavrag?!

Pa zar ga svaka stvar koja ga podsjeti na brak treba baciti u najdublji očaj?

Bilo kako bilo, ako ne želi da mu pomažem, ne mogu ništa drugo nego ga diskretno promatrati iz daljine.

Valjda je to ljubav...

Na puteljku susretnem Margareth koja, svojim suhim nogicama, hitro maršira prema kući, skupljena u svojoj plavoj *husky* jakni.

»Oh, Monica, draga, izlaziš?«

»Da, idem u redakciju.«

»Pa Edgar je bolestan.«

»Bolestan... ima trideset i sedam i pol, boli ga grlo, preživio je noć...« nastojim se našaliti. »Jadničak. Napravit ću mu pileću juhicu, nakon toga će biti kao nov.«

»Bit će zadovoljan.«

»Obožava pileću juhu.«

»Pa da... tko ne obožava pileću juhu?!«

»Dobro, vidimo se poslije.«

»Da.«

Zar i poslije?

Majka kraljica ode zadovoljna sitnim koracima.

Iz dna duše mrzim pileću juhu i sve one koji je kuhaju.

U redakciji me čekaju novosti.

Niall je naknadno bio degradiran, a njegov radni stol je dodijeljen meni.

Skuplja svoje stvari, Siobhan me gleda i daje mi znak da porazgovaraju s njim. Njezina je kosa na sunčevoj svjedosti fluorescentna.

»Oprostite, ali što se događa?« »O, stiglo je veliko ime svjetskog novinarstva«, zalaje Niall, »Pulitzer *copy paste*. Reci, Monica, koliko tu pišeš? Dva tjedna? Mjesec dana?« približi se prijeteći rukama punim papira i olovaka. »Pitam te to jer možda ne znaš, ali postoje oni koji studiraju kako bi se bavili ovim zanimanjem, mučno rade pišući članke, vode nelagodne intervjuje, izlažu se na prvoj liniji«, spusti glas i nadoda sladunjavim tonom: »a ima i onih koji dolaze zahvaljujući drugim >zaslugama«, nasmije mi se ljutito stisnuvši oči.

»Što želiš reći, Nialle?«

»Ništa više od ovoga što sam rekao. Evo, pisaći stol je cijeli tvoj, mene su degradirali u podrum.«

»Gledaj.. .«

»Slušaj, ne zanima me, bilo što da mi imaš za reći ne zanima me«, iziđe zalupivši vratima. »... Bila je to tvoja ideja«, mrmljam u prazno.

Siobhan je ostala za pisaćim stolom i gleda me s olovkom u ustima.

»Ali otkada si ti tu više se ne dosađujemo!«

»Ne čini mi se zabavno.«

»Niall je dobar mladić, mora raditi jer ima bolesna oca, neće nikada ostaviti ovaj ured i neće nikada otići iz Culrossa. Mr. Angus to zna i koristi.«

»Ali što ja imam s tim?«

»Razgovaraj ti s Mr. Angusom.«

»JA? Jesi li vidjela rezultate kad mu se približim? Šezdeset posto od onoga što mi kaže ode u vjetar, trideset ne razumijem, a deset izmislim!«

»Bila bi to lijepa gesta s tvoje strane, na kraju krajeva ideja da pišeš bila je Niallova.«

»Na čijoj si strani Siobhan? Imala sam užasnu noć, znaš li?«

»Ah, okej, rekla sam tek tako, mislila sam da bi bilo lijepo... ali kako? Zar se nismo dobro provele sinoć?«

»Da, kod tebe smo se dobro provele, bilo je poslije kod kuće...«, umalo da ne kažem »ionako ne bi shvatila«, i ugrizem se za jezik.

»Posvađali ste se?«

»Hmmm, da, poprilično ozbiljna stvar... ali ništa što ti možeš riješiti... Dobro, idem razgovarati s Mr. Angusom.«

Ne znam što mi se dešava, ali mi svi izgledaju nekako čudni, možda je bolje ne vjerovati previše.

Pokucam lagano na vrata. »Slobodno?«

»Naprijd! Naprijd! Uđ' moj' drag'.«

Majko moja, Mr. Angus ima novu frizuru, promijenio je smjer »pokrivuše«.

»St' si mi nov' donjel'?«

»Ništa, to jest imam novi članak, ali nije to o čemu bih voljela razgovarati.«

»St' se događ'? Nove' s' u pitanj'?' Želš 1' razgovar' o novcim'?'«

Pa, o Bože, kad smo već kod toga... »Ne, to jest, također, ali, željela sam reći, možda...« »Kćer' moj', nem vremen' na bacanj' rec' ii' čem' se vidjt' kad odlučš govort'.«

»Nije pravedno što je Niall degradiran zbog mene«, izustim u jednom dahu.

»A št' se to teb' tič'?'«, uzvikne a da nije podigao glavu čisteći nokte s čačkalicom.

»Ideja o člancima pod pseudonimom je bila njegova... Ne vidim zašto on više nema pravo niti na svoj pisaći stol.« »Ti si zaštitnik potlačnih? Gled', gospođe', ja ovd' ne trebm nikog'. Ak' ti je dobr' ostan', ak' ti nie dobr', doviđnj'«, dodaje.

Bit će bolje da podvijem rep i odem lijepo se smješajući i da mu ostavim novi članak prije nego i mene pošalje u podrum. »Samo sam rekla, naravno, uvijek ste Vi u pravu... *Mar sin leat*⁵ Mr. Anguse!«

Dematerijaliziram se kroz vrata.

»Koja ulizica! Ne mogu vjerovati! Pozdravila si ga na gaelskom.«
»Hoćeš li prestati špijunirati, Siobhan?«
»To je jače od mene, ne mogu.«
»A što sam drugo mogla? Žrtvovati se za Nialla? Baciti se pred njega i moliti ga da ne bude zločest prema njemu? Daj, nemojmo pretjerivati...«
»Bila si slatka.«
»Sto radiš, zafrkavaš me?«
»Ne, vjeruj mi, nisam mislila da ćeš to učiniti.«
»Želiš li reći da si me stavila na kušnju?« gledam je ozbiljna.
»Znaš kako je, ja te ne poznajem, dok Nialla znam otkada sam ovdje.«
»Imaš nešto s Niallom, priznaj!«
Sada se Siobhan brani. »Ne, ne, griješiš.«
»Tko god kaže tom brzinom >ne-ne< nešto krije. A uostalom zacrvenjela si se, a to nije odraz tvoje kose.«
»Ma ne, nije čak ni moj tip.«
»Dogovorimo se: ja ću učiniti sve što je u mojoj moći kako bih vratila Nialla u milost Mr. Angusa, a ti mi moraš pomoći otkriti >tajne *Culross Placea*<.«
»Što pod tim podrazumijevaš?«
»Moraš mi pomoći shvatiti zašto me svi ljudi u mjestu gledaju s nepovjerenjem, posebno otkada su saznali da sam s Edgarom. Pomogni mi da shvatim što se tu krije, tko je bila ta Rebecca, kako je umrla i tako dalje, i tako dalje. Na kraju krajeva, novinarka si, zar ne?« »Dobro, ja sam za.«
Izlazeći, prolazim kroz podrum kako bih pozdravila Nialla i samo što nisam otvorila vrata kada sam začula lagan jauk iznutra, izgleda da plače.
Poslovni svijet je uistinu gnjilež.
Ja dođem i u tren oka imam kolumnu gdje mogu pisati ono što želim (nedostaje samo moja fotografija, nažalost), a ovaj jadnik, s bolesnim ocem, mora biti u vlažnom podrumu.
Ni Dickens ne bi znao bolje.
Sutra ću s njim razgovarati, sada moram otrčati vidjeti kako je moj bolesnik.

Morski zrak je oštar i leden, počinjem se vezivati za ovo mjesto, zaboravljeno i od Boga, za ove žute kuće, jedini hotel, zvonik gradske vijećnice.

I za gospođu Brkatu koju ću za sekundu sresti.

»Dobra večer gospođo«, uzviknem s najboljim osmijehom.

»Večer«, odgovori gotovo uljudno a da se nije ni okrenula.

»Vidim da ste u odličnoj formi!«

Okreće se tek toliko da vidi govorim li s nekim iza nje. »Ja?«

»Da, dobro mi izgledate, šišali ste se?«

»Ne, sama radim frizuru.«

»Onda mi dopustite da vam kažem da ste izvrsni...«

I na ovu moju izjavu s osmijehom od uha do uha poklekne.

»Hvala«, nasmije se.

»... a i vaš kruh je najbolji koji sam ikada probala!«

I slomi se. »O Bože, kako je ljubazna, jesi li čuo gospođicu, Magnus? Rekla mi je da je moj kruh najfiniji koji je ikada probala, a gospođica se razumije... Talijanka je!«

»Ja sam ti rekao da je gospođica simpatična, ali ti...«

»Tiho, šepRTLjo, što to govoriš?« udari ga po leđima.

Ha-ha... izvrsna nova taktika ulizivanja i dodvoravanja.

Uzmem kruh i dođem kući gdje me dočekaju Edgar, Ian i neizbježna majka.

Margareth kuha, a Ian radi s Edgarom u našoj sobi.

»Bok, draga«, kaže brišući ruke krpom, »večeras ja kuham za vas mlade.«

»I pretpostavljam da ovo nije potrebno«, kažem pokazujući kruh koji sam tek kupila.

»Ne, napravila sam ga ja sama.«

»Pa bravo, nadam se da ćete i mene jednog dana naučiti praviti kruh.«

Sada pretjerujem, narast će mi nos i noge će mi se odjednom skratiti.

Penjući se stepenicama svoje »ne-kuće« kako bih se uputila u svoju »ne-sobu«, zamišljam se kako stojim na kuhinjskom stolu i udaram bičem s devet kožnih završetaka, a Margareth, Mr. Angus, Niall i gospođa Brkata traže milost.

Otvorim vrata i vidim Edgara i Iana kako rade na našem krevetu pokrivenom papirima, knjigama, mobitelima i oblakom dima.

Na meni je red da obavim prljavi posao, naravno.

»Dečki, ovdje unutra se ne može disati«, kažem otvarajući prozor.

»Oprosti mama, neću više«, kaže Ian.

»Mama?...«

Na listi deset neumjesnih doskočica izabrao je najantipatičniju, s obzirom na okolnosti. »Kako se osjećaš, Ede?« stavim mu glavu među ruke, prislonim svoj obraz na čelo i poljubim ga.

»Sada bolje«, čvrsto me stisne.

»Čuj, Monica, izaberi između ova dva naslova: *Ples sjećanja* ili *Predah vremena*?«

»Pa ne znam, trebala bih pročitati knjigu...«

»Daj, bez razmišljanja, instinktivno.«

»Stavimo *Predah vremena*, iako su oba jako *Harmonj*.«

»Da, to i Edgar kaže, ali to su dobitni naslovi, ljudi ih obožavaju i kupuju, a mi to želimo, zar ne?«

»Da, ali možda bi autor bio sretan da ga pitate za savjet.«

»Autori se uopće ne razumiju u naslove, svatko mora znati svoj posao, vi pišete, a marketing ostavite nama.«

Spuštamo se na večeru. Margareth je postavila stol kao za reportažu *Elle decora*.

Vrlo lijepi izvezen stolnjak (za koji nisam znala da postoji) podloga je predivnom servisu tanjura porculana Serves (za koji nisam znala da postoji) koji je u skladu s vrlo finim ručno dekoriranim čašama (za koje nisam znala da postoje), prstenima za salvete i zdjelom za umak.

Nedostaju samo oznake mjesta za stolom.

Gdje je bilo sve ovo skriveno? Sve je donijela u koferu ili, čega se najviše bojim, riječ je o veličanstvenom vjenčanom servisu koji su izabrali Edgar i Rebecca.

Prošla me je glad.

»Kako predivan stol, Marge«, kaže Ian, ulizica, grleći je i dajući joj poljubac u obraz. »Ova žena je fantastična, to je moja druga mama, dapače, vidim više nju nego svoju mamu.« »Ma joj, daj, nije to ništa, samo mi je drago da jedemo zajedno.«

»Izvrstan miris, hvala, mama.«

»Uzet ću bocu vina tebi za inat, Ede.«

»Ja ću«, uzvikne munjevito i iz vrećice izvadi bocu vina, otvori je i stavi je na stol.

Ian puni čaše, a Margareth se posvetila tanjurima.

»Mogu li vam pomoći?« upitam je ne znajući točno što bih.

»Ne, draga, samo ostani sjediti, ja ću.«

Edgar je lagano nervozan, bulji u prazninu gdje nedostaje boca i lupka prstima.

»Za početak juha od poriluka, da vas ugrije.«

Pružam nam pune zdjele krem juhe koja se puši.

Edgar i Ian izgledaju kao dva izglednjela djeteta koja su se maloprije vratila s nogometne utakmice, a ja ne mogu a da ne mislim na 4000 kalorija koje ću unijeti u sebe.

Zatim slijedi...

»Pečeni jelen s umakom od ribiza.«

Sasvim jednostavna sitnica, i ja, kad imam apetita, pripremam jelenju pečenku.

Naravno, sve je božanstveno. Meso se topi u ustima; snažan okus jelena je ublažen lagano kiselkastim umakom od ribiza; kruh s đumbirom je topao i hrskav i sjajan sa slanim maslacem; kalifornijsko vino je slučajno izvrsno i, u ovom vrtuljku nevjerojatnih okusa, shvaćam da se nikako ne mogu natjecati sa svojim jadnim odrescima *alia pizzaiola*.

Inzistiram da skuham kavu, barem to, i poslužim je u salonu.

Pazim da ne ponudim *sherry*.

Naravno da je Margareth pronašla vremena napraviti *oatcakes*.

Kada su svi otišli, mazimo se na kauču. Edgar još uvijek ima nisku temperaturu, ali prije nego što doživim još jedan grozan dan, kao ovaj danas, voljela bih to saznati unaprijed dok sam u uredu.

Evo, ovo je jedan od onih kratkih trenutaka u kojima zamijetiš da bi tvoj život, ako se zaustavi, bio perfektan. Vrlo kratki trenuci u kojima primijetiš krhkost stvari, kao da bi nevješto pomicanje kamenčića bilo dovoljno da se sruši cijeli tvoj svijet.

Trenuci za razgovor, razrješenje sumnji, traženje potvrda, ali ipak sva se pitanja zalijepe za stijenke želuca i gledaju se govoreći:

»Izvoli, nakon tebe!« i magičan trenutak prođe i ništa si ne kažemo: on je ostao u tišini, izgubljen u svojim mislima, dok mi miluje čelo, a ja tamo sa svojom kilometarskom listom pitanja koju u mislima zgužvam u lopticu i bacim u kamin.

Noć je puna tjeskobe.

Edgar nije oka sklopio, ali ga ne zabrinjava što se ja namještam pri svakom njegovom pokretu.

»Sutra ću biti mrtav«, kaže ustajući se.

»Kome govoriš?« mrmljam.

»Da, ali ti nemaš sastanak s vijećem administracije.«

»Ne, naravno da ne, ali, iako ne spavam, nije važno.«

»Nisi shvatila. Kao obično.«

»Da... kao obično.«

»Znaš li, Monica, da mi ne olakšavaš stvari?«

»Želiš li reći da ti možda kompliciram život?« sjednem na krevet.

»Želio bih se koji put i ja osloniti na tebe, znaš?«

»A ne možeš?«

»Ne, ne mogu jer si lako uvredljiva, ljubomorna, kruta, djevojčica si i ja ne znam što bih s djevojčicom.«

»Edgare, jesi li svjestan toga što govoriš?«

Kliznu mi suze, sve ide k vragu, ostavit će me.

»Monica, izluđuješ me, ja nisam naviknut polagati račune, nisam naviknut da me sude, svakodnevno surađujem s ljudima različitih profila, cijene me i poštuju, sramim se pri pomisli da ljudi saznaju kako se u privatnom životu moram ponašati kao đak u srednjoj školi. Treba mi žena koja će mi olakšati život, a ne otežati ga.«

»Edgare, ali ja...«

Željela bih mu objasniti svoje gledište, reći mu da je njegova majka previše nametljiva, da me sjena njegove bivše žene pritišće, da se osjećam samom i da mi je teško, ali pomisao da će me ostaviti je prestrašna, čini mi se poput ogromnog naleta ledenog vjetra koji me paralizira.

Učinila bih bilo što samo da me ne ostavi. BILO ŠTO.

»Molim te, Ede... nemoj biti ljut na mene.«

»Ja čak nisam ni ljut, Monica... Razočaran sam!«

Plaćem poput djeteta koje se užasno boji mraka.

Mrak se približava, isti onaj mrak iz sna. Guta me. Polako. Komadić po komadić i ne mogu ništa učiniti da ga spriječim. Poput smrti je. Ne mogu učiniti ništa protiv smrti. Nemam više ni trunke dostojanstva, plačem bez suzdržavanja, plačem sve dok me čvrsto ne zagrlji i ljulja u svom naručju, te kaže: »Ne plači, malena, daj, nemoj plakati.«

Polako se smirim, šapćem mu da mi je žao, da ću se promijeniti, da ću odrasti, da će biti ponosan na mene, a on ne govori ništa više i nastavlja me ljuljati sve dok ne zaspim.

PETO POGLAVLJE

*Malena,
govorim ti iz dubine duše.*

Cijena koju sam platio na pravo za nekoliko godina sreće bila je prevelika: izgubio sam na tragičan način predivnu osobu koju sam volio i od tog trenutka moj se život zaustavio, dapače, ja sam ga zaustavio.

Nisam želio i nisam trebao više nikada zaslužiti malo vedrine, ne, bez nje pored sebe.

Nisam mogao izdržati a da je ne vidim, da ne razgovaram s njom, da je ne dodirujem, i preživljavao sam paraliziran za-glušujućom tišinom ove kuće.

Bolje bila nečovječna, surova poput zvijeri koja te živog raščetvori i sve sam činio kako ne bih ponovno nekome otvorio svoje srce.

Nisam se nikada više htio izložiti riziku da opet proživim, pa i samo časak te okrutne patnje.

I tako sam, iz dana u dan naučio živjeti s tom podmuklom sjetom, koja neprestano na površinu izvlači zakopana sjećanja i koja mi je, na kraju, prouzrokovala neizmjeran unutrašnji umor.

Ti za sve ovo nisi nimalo kriva, a ja ne želim ništa drugo nego živjeti u sadašnjosti s tobom, ali usprkos mojim naporima, kao da mi ona neprestano bježi.

Pokušavam svim svojim bićem, ponavljam sam sebi da mi se nasmiješila sreća, da moram živjeti ovu ljubav, da imam pravo na nju, da ti imaš pravo na nju, govorim si da zajedno možemo uspjeti i da moram početi mijenjati svoj život prije nego li definitivno bude prekasno.

Ne možeš ni zamisliti što mi predstavljaš: ti si moje čudo, moj povratak životu, moj anđeo i osjećam da te volim na način koji me plaši i za koji sam mislio da ga neću nikada više osjetiti. Rastrgan sam, Monica: ne mogu zamisliti da više nisi pored mene, ali osjećam da si prekrhka da me podržiš, a meni je potrebna čvrsta podrška.

Ne mogu od tebe tražiti da odrasteš u tjedan dana, ne mogu zahtijevati da se promijeniš jer ne bi bilo pravedno, ali te molim da se ne gubiš u glupim stvarima, izjavama, pojedinim riječima, jer to nije bitno, to će nas odvesti s našeg puta, zbog njih ćemo izgubiti energiju, a ja sada samo želim ponovno započeti.

Ostavljam te s Poeovom pjesmom koju jako volim i nadam se da ćeš je zavoljeti i ti.

I večeras te vodim na večeru, bit ćemo samo ti i ja. Sami.

S ljubavlju,

Ed

Najsretniji dan - i minute drage, koje još pamti moje srce uvelo, uzvišena nada gordosti i snage, sve je odletjelo.

Rekoh li: i snage? da! tako bar mislim; jao! sada su sve to sjećanja daleka!

To prividi bijahu u danima milim - nek prolaze, neka.

Ej, gordosti, kakva veže nas još sila? Nek se odsad druga čela guše pod otrovom koji na mene si slila - smiri se, moj duše!

Najsretniji dan - i minute drage, koje predosjećam - i kojih se sjećam, i najdraži pogled gordosti i snage, prošli su, osjećam.

Al' kad bi ta nada gordosti i snage vratila se, s bolom što ga duša ova spoznade još onda - ne bih sate drage doživio snova.

Jer na njeno krilo stalno sve tmumije dok je lepršalo - pade neka bit dovoljno jaka da ubije dušu što je dobro znade⁶

Edgar Allan Poe, ah? Onaj koji je pisao o zazidanom živom mačku i pjesme o svojim mrtvim djevojkama...

Dobro smo krenuli!

Na vratima ureda je Niall zajedno s dostavljačem koji puši cigaretu. Pozdravim ga, a on me ignorira.

»Monica, imam velikih novosti!« započne Siobhan vidjevši me kako ulazim, zatim vidi moje lice i promijeni izraz. »Jesi li dobro?«

Gledam je na trenutak. Očajnički mi treba prijateljica, ali što ja znam o njoj? Ako je ne stavim na kušnju, neću nikada znati mogu li joj vjerovati, ali mjesto je tako maleno da ne želim da se zna da smo Edgar i ja u krizi.

»Da, spavam loše u posljednje vrijeme, vjerojatno je pun mjesec.«

»Imaš facu...«

»Jedinu koju imam«, pokušavam se nasmijati. »Daj... pucaj!«

»Raspitala sam se uokolo, znaš da nisam odavde i da su mi zbog toga mnoge tajne *Culross Placea* nepoznate, ali babe-tračare jedva čekaju priliku da tračaju. Na primjer: jesi li znala da kći poštara ima troje djece od tri različita oca? I da je prije nekoliko godina jedna nastavnica gimnazije davala >privatne sate< svojim učenicima iz seksualnog odgoja? Te da je sin jednog pastira skrivao kokain u runu ovaca? Primijetili su to strižući ih!... Nego, ovo je bilo kako bismo smanjili napetost. Svi su vrlo suzdržljivi kada se govori o Rebeci, jedni uzdišu, a drugi odmahuju glavom.«

»To sam i ja primijetila.«

»Oni koji uzdišu su najgori, ne govore ništa osim da je >bila jako lijepa i jako dobra i mlada i svetica i bla bla bla< (meni već ide na živce, ako smijem reći). Ovi ostali, naprotiv, prekapaju po mulju i oni su moji najmiliji, uostalom, novinarka sam.«

»Siobhan, boli me jako glava...«

»Čekaj, da dođem do glavnog: oni smatraju da je Rebecca - Svetica imala vezu, da se zasitila života u Culrossu i da je smišljala povratak u London. Izgleda da su se, na večer nesreće, prije otprilike šest godina, posvađali, možda mu je rekla da ima nekog drugog i da želi otići. Sjela je u automobil, bio je prolom oblaka, sletjela je s ceste i na mjestu poginula.«

»Ali ima li svjedoka?« »Netko ih je čuo kako se svađaju, ljudi koji su prolazili cestom, ali ovdje svi gledaju svoja posla.«

»Siobhan, zakuni mi se da ćeš zadržati za sebe ovo što ću ti reći.«

»Časna riječ!«

»Zašto si toliko u stilu '70-ih?«

»Jer sam rođena u '70-ima.«

»Edgar mi je jednom rekao da je ona patila od depresije, da je bila pod psihofarmacima otkada su se preselili iz Londona jer je prestala raditi. Njega nije bilo te večeri kada se dogodila nesreća, ona je dosta popila, uzela tablete i otišla automobilom u pidžami. Zatim je umrla.«

»Ne bih rekla da je bila depresivna.«

»I njegova majka mi je rekla da je bila >puna života<«, kažem oponašajući navodnike prstima imitirajući piskav glasić vještice iz Snjeguljice. »Ali, zašto bi mi Edgar lagao?« »Možda zato što ga istina previše boli?«

Ne sviđa mi se. Uopće mi se ne sviđa ta priča.

Ne mogu vjerovati da mi Ed laže, ne mogu zamisliti da je ono što mi je do sada rekao izmišljotina, ipak u želucu imam osjećaj smetnje, poput nekog znaka.

Zazvoni moj mobitel, David je, točan kao porez. Uvučem se u WC.

»Ljubavi moja!«

»Nisam tvoja ljubav, Davide.«

»Jesi li dobila moj *e-mail*«

»Da, ali ti nisam mogla odgovoriti, večeras bih.«

»Prezaposlena si, ne misliš više na mene!«

»Nije da više ne mislim na tebe, nego kunem ti se imam brdo... posla.«

»Dakle, ipak malo misliš na mene, daj.«

»Malo... da, ali zato što si moj prijatelj.«

»Naravno, samo prijatelj, znam.«

Kako bih mu voljela sve reći, pitati ga za savjet... Naposljetku i on se promijenio, bio je nezreli kreten, a sada je odrastao.

»Davide... nije kako sam zamišljala.«

»Žao mi je Monica, mogu li što učiniti? Moram li mu polomiti noge?«

»Ne, ne, ja sam ta koja je možda previše očekivala.«

»Što se događa, svađate se?«

»Neprestano, Davide«, klize mi suze. »Sada te moram ostaviti, na poslu sam. Pisat ću ti poslije.«

»Monica, učini to, molim te, brinem se.«

Poklopim i obrišem suze.

Ni on mi nije prijatelj, istina, ali me poznaje dulje, poznaje Edgara, bili smo skupa, želi mi dobro, tko bi mi drugi mogao pomoći?

Sada pak moram održati svoje obećanje i razgovarati s Mr. Angusom kako bi vratio Nialla. Priberem se, iziđem, nasmijem se Siobhani i pokucam na vrata.

»Mr. Anguse?«

»UčT, uđ' raskomot' se, princez' .«

Princeza. Danas je čak stavio losion nakon brijanja, napredujemo!

»Razgovar sam s komercijalistm z tvj ugovr, došo je trenutk da i t' nešt' zardiš.«

»O, hvala, zapravo to je nešto o čemu sam htjela razgovarati s vama. Oprostite što se ponovno vraćam na već rečeno, ali voljela bih porazgovarati o Niallu.«

»Opt ta prič'? Vć sm ti objasno, čin' m' se.«

»Da, da, bili ste vrlo jasni«, ukratko, »ali, vidite, za dobrobit novina je važno da se svi dobro slažemo, neophodno je stvoriti čvrst tim.«

»Tim? Vid' se da si bil' u Americ'!« Ustane i krene prema meni, a čak i ovako sjedeći sam puno viša od njega.

Pomiluje mi obraz na način koji ne bih definirala kao očinski. Gledam u pod zbunjena, to mi je šef i ne znam kako bih reagirala. Možda je bolje da ga pustim.

»Lijep' s' Monc', jak' lijep' .«

Nasmijem se ukočeno. »Hvala«, mucam i pomaknem lice na drugu stranu.

»Mog' l' te podragt' ?«

»Pa... već to činite.«

»Zašt' m' ne dš poljupc?«

»Poljupc?«

»Da... bit će t' naš' mal' tajn' .«

O Bože, ovo je maltretiranje! Pravo i istinito maltretiranje, ako ga ošamarim otjerat će me, a ako ga poljubim neću imati hrabrosti pogledati se u ogledalo do kraja života. Uхватim ga za grdno masnu glavu i poljubim ga u čelo kao žabu krastaču, ali on se ne pretvori u princa.

»Je li dobro ovako?«

»Z' počtak.«

»A ako vam dam poljubac vratit ćete Nialla na njegovo mjesto?«

»Ak' j' to št' želš!«

»Okej, Mr. Anguse.«

Spustim pogled i duboko udahnem. Povraća mi se zbog ovoga što ću učiniti.

On je na nogama pored mene, stavi mi ruku na koljeno i nasmiješi mi se svinjskim očima. Podignem pogled prema njemu, približim se njegovu uhu i šapnem mu: »Svucite hlače«. Perfidan Golum marljivo otkopčava remen i spusti hlače ostajući u gaćama i plavim kratkim čarapama.

Pregadljiv je, malen, debeo i smiješan sa svojom patetičnom i masnom »pokrivušom«, međutim, to ga ne sprječava da bude svinja. Smrtonosni koktel sa sastojcima kompleksa manje vrijednosti zajedno s delirijem svemogućnosti.

»Igrajmo se, Mr. Anguse, ali prije zaključajmo vrata jer ne želimo da nas ometaju, zar ne?«

»Istin', istin', lukav' si, pametn' i lijep'.«

Zaključam, skinem šal i približim se uspaljenom Hobitu. »Mogu li vam prekriti oči, Mr. Anguse?«

»Da, da, molm t'.«

Čvrsto mu prekrijem oči, šalom, vodim ga do radnog stola i postavim ga u ležeći položaj s licem prema dolje.

»Recite mi Mr. Anguse, recite mi što želite da vam radim.« Uzmem svoj mobitel i počnem snimati taj ljudski ološ.

»Zelm da me ližš i pljeskš po stražnje'.«

»Aaa želite da vas pljeskam po stražnjici Mr. Anguse?« kažem podižući glas.

»Da, pljesn' me po stražnje', rec' m' da sm tvoj' svinj'.«

To je najlakša molba.

»Daj, Mone', prim' se posl', tak' e se tvj prijatlj Niall vratit na poso.«
Bingo...

»Recite, Mr. Anguse, što bi o tome mislila vaša supruga?«

»Kakv' vez' ima moj' suprug'? Daj požur' se, dir me jer n' mgu viš' izdržat'.«

»Pogledajte, Mr. Anguse«, povičem maknuvši mu šal s očiju, »da ste imalo ostali u korak s vremenom, znali biste što se danas radi s mobitelima.«

Upitno me gleda.

»Sto kažete da sve pokažemo vašem društvu za očuvanje gaelskog jezika? Dobro ste ispali, bili biste faca.«

Mr. Angus je ljubičast u licu. Da nisam sigurna da su gadovi poput njega debelokošci, bojala bih se da će ga kap strefiti!

»Mone', št' želš učinit'?'« obuče se i nastoji se počesljati rukama, znoji se poput svinje.

»Vi ćete sada pozvati Nialla, ispričati mu se i vratiti ga na njegovo mjesto. Zatim ćete kupiti nove kompjutore i instalirati pristup superbrzom internetu, a na kraju kupiti cvijeće svojoj ženi, a ja idem kući staviti svoj filmić na DVD u slučaju da se predomislite.«

»Mone', molm t', moj živt je uništn, molm t' obriš', kolk' nove' želš?«

»Novaca? Čemu služe novci kada čovjek može imati ova zadovoljstva? Ne brinite, Mr. Anguse«, nasmijem se namignuvši mu, »bit će to naša mala tajna!«

Kako to da uspijevam činiti ovakve stvari, a u privatnom životu sam potpuni promašaj? Poslije zovem Eda, trese me adrenalin u toj mjeri da me ništa ne može prestrašiti, sigurno ne jedna stara luda majka i jedna mrtva supruga!

»Bok ljubavi, pročitala sam tvoje pisamce.«

»Mišiću, htio sam te čuti.«

»A ja vidjeti te, hoćeš li se brzo vratiti kući?«

»Sve ću učiniti kako bih došao ranije, idemo van na večeru, razgovarat ćemo o nama, želiš li?«

»Jedva čekam.«

Fantastično, sve će biti bolje, samo mirno i strpljivo. Meni nepoznate vrline.

Moram obavezno odgovoriti Sandri.

Otvaram poštu i ostajem zapanjena.

*Draga Monica,
pretpostavljam da si jako zaposlena jer vidim da mi ne uspijevaš odgovoriti.*

Želim ti reći što se dogodilo ovih dana.

Tako sam u bedu da ne uspijevam niti imitirati Mami...

Sve je bilo predivno prije nego li se on pojavio i sada sam očajna, štoviše, svi smo očajni. Mark je odlučio prije nekoliko dana suočiti se s njim, iako ga je moja majka više puta odgovarala.

Ali poznaješ ga, uvijek je uvjeren da može smiriti strasti i uvesti sklad pa je otišao kod njega na plažu gdje je svirao gitaru. Bilo je jedanaest ujutro, a ovaj je već bio pripit.

Mark je sjeo pokraj njega, ne znam je li umislio da je Isus Krist, ali što god da mu je rekao rezultat je bio - krvavi nos.

Mnogo krvi.

Zatim smo svi izišli iz kuće, moja majka, ja, moja starija sestra i baka. Izgledalo je poput neke vrste procesije opsjednutih koje urlaju po plaži. Najžešća od svih bila je baka koja ga je izudarala nogom po stražnjici, a poslije mu je uputila dva famozna prsta, a vjeruj mi, nikome se ne sviđa kada mu se upere rogovi, pogotovo u ovim krajevima. Zatim mu je dubokim glasom rekla: »Nestani s mog posjeda ili će to biti posljednji put da ovdje kročiš svojim nogama.«

On se nasmijao, a onda je odlazeći rekao: »Uuuhhh kako me strah, babo, strah me je, stara vještico«, i pljunuo.

Dva su dana prošla otkako se nije pojavio, ali ja znam da će se vratiti i bojim se za nas.

Ne želim da vidi malenu, ne želim da je dira, ne želim da je njegova i bojim se da bi mogao odlučiti odvesti je.

Daj, odgovori mi, potreban mi je savjet prijateljice.

Volim te,

S.

Odlučih joj odmah odgovoriti kako bi znala da sam uz nju.

*Sandra molim te, oprosti mi,
nisam se baš u posljednje vrijeme posvetila e-mailovima, što zbog tehničkih razloga, a što zbog toga što se i moj život podosta zakomplicirao.*

Željela bih ti reći da je sve dobro, da imam život kakav sam htjela, ali nije tako.

Netko misli da je ljubav jedina stvar koja se računa i zatim otkrije da je ljubav gotovo posljednja na listi i nađeš se u situaciji u kojoj se i te kako moraš obračunati s neugodnom prošlošću, svakodnevnim nerazumijevanjem, nametljivim članovima obitelji i razlikom u godinama.

Ali dosta o meni, objasni mi dobro što se događa, ispričaj mi o Marku, o tebi, o malenoj.

Ja razumijem, ili bolje, nastojim razumjeti kako se osjećaš, ali Sandra, shvati, sviđalo se to tebi ili ne, Jazlynn je i njegova kći, ne možeš mu zabraniti da je viđa i ne možeš ga spriječiti da joj bude otac.

Probaj možda postići neki dogovor, probaj mu objasniti kako se osjećaš, ali ne možeš ga izbaciti iz vašeg života, u suprotnom ćeš se razboljeti, a i malena će patiti.

Bolje je imati oca idiota nego ga uopće nemati. Vjeruj mi.

Obećaješ mi da ćeš se potruditi?

Volim te, znaš to, i nedostaješ mi.

P.S.

Želiš li reći da mu je Julius slomio novi nos?

Kvrugu, koštao ga je sedam tisuća dolara...

M.

Ubrzo će doći Edgar. Sretna sam što ćemo se večeras maknuti odavde.

Odjenula sam se elegantno i čekam ga u salonu, nastojeći se socijalizirati s vražjim bijelim mačkom.

U sedam stiže i odlazi u kuhinju, ja se skrivam iza vrata kako bih ga iznenadila s klasičnim, glupavim »ku-ku«.

Znam da je to za glupače, ali jače je od mene, imam potrebu pokazati mu, svako toliko, da prije imam četiri nego četrdeset godina!

Iza vrata sam, čekam da iziđe i gledam prislonjena na dovratnik.

Edgar ulazi kroz vrata posluge, odlaže torbu na stol i nagne se kako bi promatrao boce. Ne, ne da ih samo gleda već ih broji prstom i nešto govori, mrmlja nešto, poput brojalice, poznate brojalice. Nije valjda da razgovara sa zamišljenim prijateljem?

Ostajem slušati s prislonjenim uhom.

Pa to je brojčica iz *Lovca u žitu!* » *Gin a. body, meet a body. Corning through' the rye, gin a body kiss a body, need a body cry.*«

Čiji smisao nisam, između ostalog, nikada shvatila!

O Bože, reci mi da je to neka noćna mora, da on to uistinu ne čini. Ali zašto to radi?

Pravit ću se luda: ako ignoriram problem, problem će nestati.

Jako se nakašljem, pjevušim i iziđem iza vrata. Naravno da je Ed mio i uopće ne nalikuje na nekoga tko je upravo pjevao uspavanku bocama vina, koje uz to još i mrzi.

»Bok, ljepotice«, kaže mi na talijanskom.

»Ljubi«, bacam mu se oko vrata, »gdje me vodiš?«

»U Dunfermline, tu blizu, idemo u jedan talijanski restoran. Idem se brzo presvući i odmah krećemo.«

Ed se popne stepenicama i nedugo zatim ga slijedim kako bih uzela svoje rukavice, i ponovno ga vidim kako čini nešto čudno: stavlja desnu cipelu u desni ormarić za cipele i lijevu u lijevi, zatim dva put ponavlja onu od maloprije brojčicu brojeći čarape i uzme one na koje padne posljednji slog.

Pa zašto ne popuši džoint kao svi?

Spustim se posljednje tri stepenice i ponovno se glasno popnem kako bi me čuo.

Gleda me zbunjeno i nasmije mi se. Nasmijem se i ja njemu. Uzmem rukavice. Siđem.

U automobilu ga promatram u polutami, fakat je lijep s kratkom, uvijek raščupanom kosom, boricama oko očiju i savršenim nosom.

Nadam se da će naša djeca imati njegov nos. Moje oči i moja usta, ali želim njegov nos i njegove uši. Za kosu je svejedno.

»Dobro si?«

»Jako, sretna sam što izlazimo.«

»Doista si lijepa večeras.«

»Hvala, i ti isto.« Stavim ruku na njegovu nogu.

»Dunfermline je divno mjesto, pravi grad, mali Edinburgh, s kazalištima, restoranima, pubovima, trgovinama.«

»Zašto ne odemo tamo živjeti?«

»Ne sviđa ti se tu gdje smo?«

»Naravno da mi se sviđa, ali svako toliko se dosađujem.« Osim kada mučim Mr. Angusa da ću otkriti istinu.

Najednom se naglo zaustavi.

»Nisi čula ovaj zvuk?«

»Ne, koji zvuk?«

»Kao da sam nekoga pokupio.« »Neku životinju?«

»Da, moguće je, pričekaj da pogledam.« Iziđe i napravi krug oko automobila.

Ovdje vani nema nikoga osim nas dvoje, mraka, automobila i tobožnjeg leša oposuma. »Dakle?«

»Nema ničega.«

Ponovno krenemo. Ali čini mi se napet.

»Znaš, pisala mi je Sandra, sjećaš li se Sandre?«

»Da, naravno da je se sjećam.«

»Ima problema s Juliusom, došao je na Bahame jer je odlučio biti s njom i malenom... sjećaš li se Juliusa?«

»Monica, jesi li čula?«

»Što?«

»Sirenu, jesu li to ambulantna kola?«

»Ne znam Ede, ništa ne čujem, samo smo mi ovdje.« »Ipak, meni se učinilo da čujem neki čudan zvuk.«

»Ede, umoran si i gladan, sada idemo na večeru i vidjet ćeš da ćeš se poslije bolje osjećati.«

»Ne, nisam miran, moram se vratiti natrag i provjeriti.«

Ne vjerujem, ovim ćemo tempom stići poslije ponoći. Okrećemo se i vraćamo prema kući. Nismo sreli niti jednu ovcu.

»Jesi li vidio? Ništa se nije dogodilo!«

»Hmmm, da«, kaže ne baš uvjeren.

»Misliš li da bismo sada mogli otići na večeru?«

»Da, sada da.« Ponovno krenemo za Dunfermline i stižemo bez zaustavljanja, iako u potpunoj tišini.

Dunfermline (osim što ga ne mogu izgovoriti) je divno mjesto, kao s razglednica ili u staklenim kuglama sa snijegom.

Nije mi nikada bilo toliko hladno, ali biti s čovjekom kojeg volim usrećuje me kao nikada. Ulazimo u talijanski restoran: stolnjaci na bijelo-crvene kockice s opletenom bocom vina sa svijećom unutra,

glazba - kompilacija iz *autogrila*. Svira Zuccherova *Senza una donna*. Naravno, jelovnik je pun pogrešaka, a tu su i dva tipična jela: *spaghetti bolognese* i *tagliatelle Alfredo*. Ali zato je vinska karta prihvatljiva.

»Da... vino, ti ga nećeš, tko zna mogu li dobiti samo jednu čašu?«

»Naravno da možeš.«

»Ali zar ti nisi pio na Davidovom vjenčanju?«

»Nisam.«

»Ali ja se sjećam da sam ti dala jednu čašu šampanjca.«

»Držao sam je za nožicu, a onda sam je stavio na poslužavnik.«

Zatvaram jelovnik, gledam ga i smiješim mu se. Ideš, *La solitudine* Laure Pausini. Sada ću povraćati.

»Što je?«

»Vrlo si zagonetan čovjek.«

»Ali ja sam najpredvidljiviji od svih muškaraca.«

Ne mogu ga pitati zašto pjevuši brojalice bocama i čarapama ili pali fen, želim uživati u ovoj lijepoj večeri, sami on i ja. Pitat ću ga to već prvom prilikom.

»Čovjek si kojeg volim.«

»I ja tebe volim«, uzme moje ruke u svoje. »Imam nešto za tebe.«

O Bože, tu smo, prsten, prsten je, znam to, on je, Bože kako je odjednom vruće, znojim se... *Trilogy*⁷, molim te neka bude *Trilogy*...

Smiješim se od uha do uha, dok se Ed naginje kako bi nešto pronašao u torbi.

Pruži mi debelu žutu kuvertu. Naravno, ako je prsten mora biti lijep i punašan...

»Otvori.«

»Što je to?«

»Otvori, daj!«

Mogla bi biti tijara, svidjelo bi mi se ići u redakciju s tijarom. Otvorim kuvertu i izvadim jednu knjigu.

»O! Knjiga«, kažem vidno razočarana.

Naslov je *Predah vremena*, a na koricama je slika Versaillesa iz zraka i labirint. »Čija je?« »Kako čija je, zar ne vidiš?«

Iznad naslova pročitam svoje ime. »Želiš reći da je ovo *Vrt bivših*?«

»Da, ovo je prvi primjerak tvoje knjige.«

»Ali ovo je *Predah vremena*«, povičem zbunjena.

»To je novi naslov, s onim se ne bi prodavala.«

»Ali tko ga je izabrao?«

»Ti si ga izabrala!«

»A ne! Na prevaru ste me ti i tvoj prijatelj natjerali da ga izaberem i izabrala sam manje zlo, ali nisam mislila da je za mene.«

»Monica, izdavaštvo je svijet koji ne poznaješ, da sam te pitao da izabereš neki novi naslov, protestirala bi i na kraju bi izabrala još gori, vjeruj mi, ja poznajem pisce!«

»Ali trebao si me pitati, to je moja knjiga, nisi imao pravo. I na kraju, hvala ti na povjerenju!«

»Naravno da imam pravo, razumijem da si iznenađena, ali ne u toj mjeri da se osjećaš razljučeno ili prevareno.«

»Međutim, tako je, osjećam se prevareno, komplimenti za intuiciju«, prekrížim ruke i gledam na drugu stranu.

Stiže konobar. »Jeste li već izabrali?«

»Da, ja ću kosani odrezak«, kaže odlučno.

»A ja raviole i vino, bocu vina, *Sassicaia*, hvala.«

»Sass...? O da, naravno, odmah.«

»Monica, ne razumijem te više, trebala bi biti u sedmom nebu, umjesto da se duriš. Ljudi su spremni na sve samo kako bi izdali knjigu, prodali bi dušu vlastite majke! Svi danas vjeruju da su veliki pisci i da je dovoljno ispričati vlastitu nesretnu ljubavnu priču kako bi prodali milijune kopija, dok se gotovo nitko ne pita zanima li to čitatelje. A ti, koja si napisala originalnu priču (iako se moraš popraviti) i imaš talenta, razljutiš se zato što smo ti promijenili naslov?«

Dolazi konobar s bocom *Sassicaie*.

»Hoće li gospodin probati?«

»Ne, gospodin ne pije, ja ću probati, hvala.«

Popijem dugi gutljaj kako bih smirila živce; da znam gdje sam i kako se vratiti kući već bih bila otišla.

»Izvršno je, hvala.«

Konobar se udalji.

»Vidi, Ede, ja sam ljuta jer mi nisi rekao, ne samo zato što si moj urednik, nego, prije svega jer si moj muškarac, to je bila tvoja sveta dužnost, eto toliko. Živio!«

I podignem čašu.

Ostatak večeri prošao je vrlo loše.

Ovo je prava-pravcata zloupotreba moći i muškarce se mora svako toliko odgajati. *Sitz Edgar!*

Kada je stigao račun, Edu je bilo potrebno nekoliko minuta da shvati da restoran nije iznenada poskupio, nego da je vino koje sam naručila apsolutno najskuplje na svijetu. Da se također on, kao Mr. Angus, raspitao...

U automobilu Edgaru izlazi para na uši, ali mi ništa ne može reći.

Nakon otprilike dvije minute, ponovno počne kao prije.

»Ništa nisi čula?«

»Ne.«

»Hitnu pomoć.«

Pušem. »Ne, Edgare, nisam čula nikakvu hitnu pomoć«, odgovorim ljutito.

»Misliš li da sam lud?«

»Nije u mojoj kompetenciji da ocijenim jesi li lud, ali čudan jesi«, i čini mi se da je došao trenutak. »U posljednje vrijeme činiš vrlo čudne stvari.«

»Tipa?«

»Tipa brojiš boce.«

»Što radiš, špijuniraš me?« uzvratim agresivno.

»Ne špijuniram te, slučajno sam te vidjela«, uzdahnem, i gledam ga.

»Kako je postalo teško razgovarati s tobom.«

Ed se naglo zaustavi, srce mi ode u grlo zbog kočenja i straha.

»Što je sada?«

»Jesi li vidjela?«

»NE! ŠTO SAM TREBALA VIDJETI???«

»Bit će da sam nekoga pregazio...«

»Koga? Koga si pregazio? Sjenu? Vilenjaka? Krijesnicu? Što ti se događa, Edgare? Plašiš me!«

»Monica... ja... ja... moram otići vidjeti«, potresen je, nalikuju prestrašenom djetetu.

»Ede, što ti se događa?« zagrlim ga i držim mu glavu na svojem ramenu.

»Ne znam, Monica... jače je od mene.«

»Što je jače od tebe?«

»Kontrolirati, sve moram kontrolirati, ako to ne činim loše se osjećam... ako to ne činim, može se nešto užasno dogoditi.«

»Ma ništa se ne može dogoditi.«

»Naravno da može... već se dogodilo.«

»Kada?«

Edgar počne plakati.

»Kada, Ede?« »Večeri kada je umrla Rebecca.«

»Što želiš reći?«

Plače gotovo grčevito, kao da nikada nije plakao u svom životu i kao da mora izbaciti svu bol. Tražim rupčić i osjećam se strahovito krivom što sam mu potrošila gotovo četiristo eura za vino, sutra ću mu ih vratiti.

»Rekao si mi da je Rebecca bila depresivna i da je sletjela s ceste.«

»Da, sletjela je s ceste, ali nije bila depresivna. Došla mi je reći da me ostavlja jer se zaljubila u nekog drugog... Na početku sam je pokušao nagovoriti da ostane, ali bila je neumoljiva. Mislila je da ću joj zaželjeti sreću i da je neću ispitivati, međutim bio sam očajan, mrzio sam je jer me ostavlja, osjećao sam se poniženo i bio bih je udario da vidim barem neki osjećaj u njezinim očima, no ona me gledala kao da sam iznenada postao neugodan teret kojeg se treba riješiti. Nije bilo više ljubavi, ničega, sve je završilo...« Edgar nekontrolirano plače s rukama i glavom naslonjenim na volan.

»Smiri se«, milujem ga po kosi, »smiri se...«

Uspravlja se i nastoji se pribрати, briše oči s rupčićem i zakašlje. »... Zatim je izvadila iz spremišta kofer koji je morala već prije pripremiti, pogledala me i rekla da će poslati nekoga po ostale stvari, da budem dobro i da pozdravim svoju majku. Nisam želio da me vidi kako plačem, ali čim je zatvorila vrata mislio sam da ću umrijeti. Odmah sam otišao u kuhinju, otvorio bocu i dokrajčio je, zatim sam otvorio onu koju je ona kupila u Francuskoj i koju smo morali skupa popiti za našu dvadesetpetogodišnjicu braka i tako sam nastavio cijelu noć... i tako se to dogodilo.«

»Što?«

»Proldeo sam je. Poželio sam da umre, da se slupa s autom i umre, kako bi patila isto koliko i ja.«

»I ona je umrla.«

»Da, umrla je. Ujutro kada je došla policija bio sam u jednom stanju. Gadio sam se sam sebi, povraćao sam po sebi, bio sam prljav i natečenih očiju. Policajac nije znao kako bi mi to saopćio. Otišao sam u bolnicu kako bih je prepoznao i čim su podigli plahtu, ponovno sam povraćao. Imala je kosu svu slijepljenu i umazanu krvlju, slomljene zube... i onda sam se onesvijestio.« Počne očajno plakati.

»Dosta, Edgare, dosta, nemoj više govoriti, molim te nemoj više govoriti«, počnem i ja plakati.

»Bojali su se da ću se ubiti pa su me držali pod psihofarmacima tjedan dana, a nakon toga sam počeo piti svaki dan, svaki dan barem godinu dana. Radio sam kao lud i stalno pio. Radio sam i pio i ništa drugo. Sve dok skoro nisam pokupio tu djevojčicu i Ian me uvjerio da trebam potražiti pomoć.«

»Želiš li reći da Rebeccina depresija, njezin bijeg u pidžami, njezino plakanje danju i noću i ono što si mi ispričao u New Yorku, nije istina? To su bile izmišljotine?«

»To je bila *moja* istina, Monica, koja mi je dozvolila da ponovno počnem živjeti, zbog koje manje patim.«

»Ali ne razumijem što s tim imaju kontrola, brojalica, čarape, boce.«

»Došlo je samo od sebe, nešto je puklo nakon nesreće. To je neka vrsta mehanizma protiv zle kobi, ne mogu bez toga. To su rituali zahvaljujući kojima se osjećam bolje i ako izgovaram onim bocama brojalicu koja se sviđala Rebecci, oduprijet ću se piću i ništa se neće nikome dogoditi.«

»Isuse, Ede.«

»Ako želim, ako se jako potrudim, uspijevam to ne raditi, ali sada me iznenada obuzeo strah da bi se moglo sve ponoviti i da bi se tebi moglo nešto ružno dogoditi ako se svađam s tobom.«

»Edgare, zar ti doista vjeruješ da je Rebecca umrla jer si joj to zaželio i da izvodeći te >rituale<, kako ih nazivaš, uspijevaš otjerati zle događaje? Pa nisi ti taj koji može upravljati sudbinom drugih.«

»Znam da nije moja krivnja, ali tjeskoba koju osjećam ako ih ne radim nepodnošljiva je, ne uspijevam misliti ni na što drugo, to je poput bube u glavi, glasa koji se ne da smiriti dok ne izbrojim ili ne kažem brojalicu.«

»Sada se sve to ponovno pojavilo?«

»Istina je da sam dosta dobro uspijevao kontrolirati svoje impulse sve do tvog dolaska, godinama se nije razbukovala ova zbrka.«

»Dakle moja je krivica.«

»Ne, Monica, nije tvoja krivnja.«

»Da, je, ti si to rekao.«

»Ne, Monica, ja te volim i ne želim te izgubiti, ali ne znam što bih. Ne znam što bih trebao uraditi da riješim ovaj problem!«

Gledam Edgara skroz zbunjena i izgubljena.

Apsolutno najusraniji dan u cijelom mom životu, zajedno s onim kada su me dva puta srušili na ispitu, kada su se moji razveli i kada sam pala u rijeku Hudson.

ŠESTO POGLAVLJE

Houston, imamo problem. Ozbiljan problem.

Ne znam što bih i nitko mi ne može pomoći.

Već tri noći ne spavam, gledam u strop i pitam se što mogu učiniti kako bih mu pomogla i je li pravedno ili ne da ja preuzmem tu odgovornost. Jedan se dio mene osjeća prevarenim i želio bi pobjeći, drugi bi, naprotiv, želio riješiti problem i zaboraviti.

Na poslu mi se Mr. Angus ne obraća, ali sada imamo najljepše kompjutore koji se mogu poželjeti. Niall je dobio natrag svoje mjesto i zbog toga je postao malo ljubazniji, ali još uvijek zagrižljiv. Siobhan se, međutim, na trenutak ponaša kao moja najbolja prijateljica, a koji put je rezervirana i sumnjičava.

Edgar i ja od one večeri nismo više prozborili ni riječi o njegovoj samokontroli. Ne bih voljela da je to što mi je rekao za svoj problem i molio da ga shvatim samo način da ga izbjegne riješiti.

Ne mogu o tome govoriti sa Sandrom koja već ima svojih nedaća, ne mogu razgovarati sa svojim jer mi nisu u stanju pomoći, jedina osoba s kojom mogu razgovarati je Ian. Sutra Ed putuje u Dublin i to će biti jedina prilika da ga vidim nasamo.

A za tri dana je moj rođendan.

U redakciji je jedan od onih Siobhaninih dana najbolje prijateljice:

»Pogodi.«

»Nemam snage.«

»Otkrila sam nešto o Rebeci.« »Od koga ?«

»Od gospođe Brkate.«

»Postale ste nerazdvojne.«

»Ti si meni učinila uslugu i ja je činim tebi, zar ne funkcionira tako?«

»Trebalo bi.«

»Upornom kupovinom kruha i kolača dobila sam tri kilograma, ali...« promrmlja žvačući ogromni čokoladni keks. »Gospođa Brkata jako je dobro poznavala Rebeccu, bila joj je jako naklonjena. To ti govorim samo da ti objasnim njezino početno neprijateljstvo prema tebi, koje sam ja djelomično uklonila, kazavši joj da si dobra djevojka

i nipošto zainteresirana za kapital obitelji Lockwood, kao što se javno traća po mjestu.«

»Zar su ljudi? Ne bih živjela u toj ukletoj kući niti da mi je poklone!«

»Međutim, kako se čini, većina bi ljudi tamo vrlo rado živjela. Kako god, Rebecca Svetica je nešto skrivala.«

»Što želiš reći?«

»Netko ju je vidio kako ulazi u automobil nekog muškarca u Dunfermlineu.«

»Kako si to otkrila?«

»Novinarka sam.«

»A tko je bio on?«

»To ne znam, ali ona mu je nabijala rogove, to je sigurno!«

»Da, znam, Edgar mi je to rekao neku večer, ali ti nisam mogla reći. Naravno nisam mislila da je bila tako neoprezna, vjerovala sam da se radi o nekome nepoznatom, što ja znam, u Glasgowu ili u Londonu.«

»Ne znaš ništa, ama baš ništa, o svom čovjeku, Monica, kako je to moguće, a živiš s njim!« »Imaš pravo i što vrijeme više prolazi sve više me je strah što bih mogla otkriti.«

Ulazi Mr. Angus, pogleda me i spusti pogled, zatim se obrati Siobhan i zamoli je za jednu kavu.

»Pa što si mu učinila?«

»Ja? Ništa, baš ništa!«

»Aha, bit će zbog toga.«

Vraćam se kući i čujem svoju supersvekrvu kako ordinira po gornjem katu.

Pakira Eda koji će biti dva puna dana na putu.

Baš uzima ljubičaste čarape, ali bez brojanja. Da Edgar zna, ne bi bio sretan.

»Dobar dan, Margareth.«

»Monica, dušo, pakiram Eddyja, nema se vremena spakirati«, opravdava se na brzinu. »Čujte«, kažem pokazujući ladicu, »jeste li primijetili da Edgar ima sve jednake čarape?« »Da, to je navika koju je imao i njegov otac, zbog praktičnosti, mislim. Čak ih i broji.«

»A, i Vi to znate?«

»Da, smiješno je, zar ne? On ne zna da ja znam, ali mama primijeti svaku stvar. Praznovjieran je. I njegov je otac bio.«

»Praznovjieran, kažete?«

»Da, ma znaš kakvi su ovi ekstravagantni umjetnici... i pločice. Kao dijete brojao je pločice u kupaonici dok je piškio.«

I pločice... »I po vama je to normalno?«

»Pa da, što misliš da je to, to nije ništa.« »A zašto to radi?«

»Ne znam, zar je važno?«

»Ja mislim da jest.«

»Svatko ima svoje male manije, ti ih nemaš? Možda pušiš, ili piješ, ili jedeš previše, i sigurno je opasnije od brojanja bezazlenih čarapa.«

»Da, ali...«

»Moj sin je jedan izvanredan čovjek, koji je prebrodio grozne trenutke. Ne bi se trebala loviti za te detalje, tvoj jedini zadatak je da ga voliš.«

»Pa i brinem se upravo zbog toga što ga volim.«

»I ja ga volim, ali ga ne mučim nastojeći ga promijeniti.«

»Ali ja ga ne želim promijeniti, zabrinuta sam za njegovu zdravlje«, povisim ton.

»A ne, ti ne primjećuješ da ga ne prihvaćaš takvog kakav je.«

»Margareth, uvjeravam vas...«

Čujemo kako se otvaraju vanjska vrata, ostavimo čarape i potrčimo dolje po stepenicama.

Nisam je gurnula samo zbog starosti i poštovanja. A i zbog toga što bi se preselila k nama s drugim slomljenim kukom.

»Eddy, dušo, pakirala sam te.«

»Bok mama, bok Monica.«

Bacim mu se oko vrata. Edgar nas začuđeno gleda.

»Dobro ste?«

»Da, naravno!«

»Da, da, a ti, dragi?«

»Umoran sam i kasnim, avion polijeće za manje od sat vremena.«

»Dovršit ću tvoj kofer za sekundu«, ne dovrši ni rečenicu, a već je odletjela na svojoj metli na gornji kat.

Toliko o kuku...

»Jeste li sigurne da ste dobro?«

»Da, a ti?«

»Pod pritiskom sam, imam previše posla.«

»Dobro, ali osim posla, ostalo?«

»Ne želim o tome sada razmišljati.«

»Okej, razgovarat ćemo kad se vratiš.«

»Da, razgovarat ćemo kad se vratim.«

Margareth s mukom vuče kofer iz sobe.

»Čekaj da ti pomognem, mama!«

Edgar potrči kako bi pomogao brižljivoj mamici, koja ga lagano potapša po licu i spusti se pridržavajući se pretjerano za gelender.

»Boli li te noga, mama?«

»E, znaš kako je, starost...«

Prvo ljubi nju, pa mene, iziđe iz kuće, a mi ostajemo na vratima gledati kako ulazi u automobil. Naš čovjek, čovjek kojeg volimo više od svega na svijetu i zbog kojeg ćemo se prije ili kasnije poklati.

Margareth zatvara vrata i popne se kako bi vratila sve na mjesto, a ja odem do kuhinjskog prozora i gledam ga kako se udaljava po puteljku i polako brojim jedan, dva, tri...

Došavši do šest, vidim ga kako koči, izlazi i osvrće se oko automobila kako bi se uvjerio da nije nikoga zgnječio.

Već mu je pobjegao avion.

Popodne imam dogovor s lanom. Izgovor je razgovor o knjizi, ali želim pokušati izvući iz njega pokoju informaciju.

Sastat ćemo se u Edinburghu i iskoristit ću priliku za šoping i vidjeti ljude koji ne znaju tko sam i koji me ne gledaju sumnjičavo.

Željela sam vidjeti izdavačku kuću, ali ne želim ići tamo kada Edgara nema. Mislio bi da mu radim iza leđa, što je doista točno, ali on ne treba ni najmanje posumnjati u to.

Moram ići autobusom, a to je grozna gnjavaža jer mi treba sat i pol i moram presjedati dva puta. Naslanjam glavu na prozor i čini mi se kao da sam u spotu The Cranberriesa: djevojka iz provincije koja ide u veliki grad s nekoliko funti u džepu.

Otkada mi je Edgar sve to ispričao zaista sam potpuno potresena. Još jednom se moj život zakomplicirao, još jednom se moram loviti u koštac s nečime što je veće od mene i ponovno se potpuno sama moram suočiti s tim.

Cijelu vječnost se nisam čula s mojima, ali u ovom trenutku bilo bi beskorisno. Nedostaju mi, ali sama sam to izabrala i sada se moram nositi sama, sa svime onime što se može dogoditi.

I jako me je strah...

U Edinburghu me Ian dočeka na autobusnoj stanici i otišli smo prošetati.

Konačno pravi grad s trgovinama, prometom i nervoznim ljudima.

Odvede me u knjižaru Waterstones gdje ćemo predstaviti knjigu za tri tjedna.

To je prava knjižara, jedna od onih starih koje izazivaju poštovanje, s velikim »W« koje ukrašava izloge.

Zaustavim se kako bih pogledala svoj odraz u staklu, razmišljajući da će za nekoliko dana umjesto *Da Vincijevo koda* tu biti moja knjiga. Hoće li biti i moja fotografija u prirodnoj veličini?

Sjednemo u obližnji kafić i što ležernije nastojim saznati sve što me zanima.

»Jesi li sretna zbog knjige? Dobar smo posao obavili, zar ne?«

»Da, krasan posao, ali mi se nije svidio način na koji ste mi dali da izaberem naslov.«

»A to, mi uvijek tako radimo, to je jedini način, vi pisci ste teški i ne kužite se u marketing.«

»Da, to mi je rekao i Edgar i već sam mu rekla što mislim.«

»Ljuta si?«

»Bila sam povrijeđena.«

»Pa jadna mala...« uhvati me za bradu i strese me. »A zbog čega si se uvrijedila? Jer te nismo uzeli zaozbiljno? Bili smo zločesti stric Ed i ja? Monica, dušo moja, reći ću ti nešto i dobro zapamti: na ovom svijetu samo je novac bitan. Ostalo: ljubav, slava, prijatelji dolaze i odlaze, ali novci ostaju.«

»Kako si ciničan.«

»Ja ciničan? Ne, samo sam vrlo praktičan i ako me budeš slušala bit će ti dobro. Vidjet ćeš da će se knjiga dobro prodavati, nemoj razmišljati o naslovu.« »Ne želite shvatiti, to je moja knjiga, to je isto kao da rodiš dijete i dozvoliš da mu babica nadjene ime.«

»Ma, izvrsno razumijem, dušice...« uhvati me za vršak nosa i po drugi put me protrese. Ako nastavi, ugrišt ću ga! »Moraš odrasti,

moraš samo biti usmjerena prema bitnim stvarima, karijeri, novcima i svojoj budućnosti.«

»Okej«, brz prekid prije nego li me uhvati za uho. »Reci mi kako funkcionira predstavljanje.«

»Jednostavno je, sjedimo jedan pored drugog: ja ću te hvaliti, ti ćeš govoriti o knjizi, ja ću ti postavljati pitanja, a bit će i novinari koji će ti ih isto postavljati, ali puno žešća od mojih, dakle nastoji odgovarati diplomatski.«

Kimnem glavom.

»Jesi li zabrinuta?«

»Malo.«

»Vidjet ćeš, bit će zanimljivo, a uostalom, bit će i Edgar koji će te držati za ruku.«

»Eh, Ed...«, spustim pogled.

»Kako ste vas dvoje?«

»Ian... ne znam s kim bih razgovarala, ali vjerujem da si ti njegov jedini pravi prijatelj i moraš mi pomoći.«

»Što se dogodilo?«

»Svađamo se oko svake sitnice, ima brdo manija i čini mi se da stalno misli na svoju bivšu ženu, zatim ponovno postane najfantastičnija osoba na svijetu, piše mi prekrasna pisma, osjećam se sigurno i zaštićeno, ali onda ga ponovno nije briga za moje osjećaje i iznervira me.«

»Puno je propatio.«

»Znam, svi mi to ponavljate, znam da je propatio, ali prošlost je prošla i sada sam ja tu. Ako nastavi tako postavljat ćemo stol i za Rebeccu. Ja je počinjem mrziti, bila je tako perfektna, tako dobra, tako lijepa...«

»Istin...« zamišljeno mu je pobjeglo.

»Kvragu, Iane! Nemoj sada još i ti! Imam krizu identiteta!«

»Zaista je bila posebna žena. No, i ti si, Monica.«

»Ali valjda je imala barem jednu manu? Molim te, usred me, reci mi samo jednu.«

»Da, imala je jednu.«

»A koju?«

»Daj, sad ću te otpratiti ili ćeš morati spavati na stanici«, kaže i hitro ustane.

»Molim te, reci mi«, trčim za njim.

»Bila je previsoka«, viče mi s druge strane ceste.

»To nije mana, to svi znaju, Iane... premršava i previsoka nisu mane, to je kao biti prebogat... ili kada netko u životopisu napiše da je vrlo točan!«

»Uistinu si tvrdoglavica, ne popuštaš!«

»Zaustavi se Iane, nisam navikla trčati, uhvatit će me infarkt.«

»Trči ili će ti pobjeći bus!«

Autobus je već gotovo krenuo, uspijevam ući u zadnji tren.

Zaustavim se na stepenicama i okrenem se.

»Nećeš ništa reći Edgaru, zar ne?«

»Ne, lijepa dušice!« reče i uštiple me za obraz.

Uspijem se taman osloboditi prije nego što mi vrata odsjeku glavu.

Za vrijeme povratka nastavljam mozgati i stigavši kući odlučim potražiti nekakav trag. Ne bih trebala, predobro znam da ne bih trebala, ali moram shvatiti tko je bila ta žena i zbog čega je bila tako posebna.

Dakle, otkuda bi započeli detektivi Benson i Stabler iz *Zakona i reda*? Tajni prolaz u biblioteci? Dvostruki strop? Otvor u podu?

Moram potražiti fotografije. Ne, prvo moram otvoriti bocu vina, staviti glazbu, upaliti sva svjetla i kamin, napraviti tost s majonezom i dimljenom šunkom, obući neseksipilnu pidžamu od flisa u kojoj me nitko ne bi poželio, tople papuče u obliku soba i zatim potražiti fotografije.

Nažalost, kao i obično, ne uspijevam se zaustaviti na samo jednoj čaši, već nastavim do treće (zar sam i ja praznovjerna?) pa se tek u jedanaest bacam na posao.

Ne trebam puno tražiti jer idem na sigurno otvorivši zapečaćenu kutiju, sakrivenu iza hrpe starih knjiga i iznošene odjeće, u tajnim vratašcima ispod stepenica.

Bingo! Fotke i pisma.

Uzmem kutiju, odem u sobu, zaključam dva puta i rastrem fotke po krevetu.

Na noćni ormarić naslonim svoju četvrtu čašu vina i kekse od maslaca i cimeta.

Tu su obiteljske fotografije, prepoznajem Margareth u mladim danima na moru, zatim je tu Edov otac koji je isti on, drugi rođaci, maleni Ed, fotka razreda, Ian u mladosti još ružniji s aknama, drugi rođaci i ooh... evo je, veličanstvena, predivna, jedinstvena, nedostižna, neponovljiva Rebecca-prva-žena. Pljunuta Rachel Weisz.

Vjerujem da je bio zaljubljen, zaljubila bih se i ja! Visoka crnka s neposlušnom kosom, vrlo bijele puti, širokog osmjeha naglašenog živim crvenim ružem koji dobro pristaje malobrojnim ženama na svijetu (meni ne jer imam žute zube).

Tom čarobnom izgledu nadodajmo: duhovitost, natprosječnu inteligenciju, urođenu sposobnost da zapali cigarete nožnim prstima i da ispuni poreznu prijavu, naravno bomba u krevetu, i evo vam: savršena žena. Osjećam kako me probada ljubomora koja kreće od kraja križne kosti do svakog ispucanog vrha koji imam.

Mrzim je, mrzim je, mrzim je, neću nikada biti kao ona, nemoguće je, preteško je. Ustanem i pogledam se u ogledalo. Rebecca ne bi nikada obukla pidžamu od flisa, već dvorsku od bijele svile s remenčićem u struku koji bi slučajno naglasio njezinu perfektnu liniju, a na nokte svojih tankih stopala stavila bi klasični crveni Chanel. Ja sam visoka metar i žilet, dapače samo žilet, a već sve kekse imam u butinama, moja kosa nema nikakvu formu, već mjesecima nisam bila na pramenovima niti na depilaciji.

Rebecca si je bez sumnje radila brazilsku, liječila se homeopatijom, pila zeleni čaj, voljela bogatu Margarethinu kuhinju koju je jela a da nije ni grama dobila, dapače, sigurno se žalila da je premršava, znala je očistiti rasplinjač, s lakoćom je komunicirala s ljudima, u gimnaziji je bila navijačica, najnadarenija na tečaju recitiranja i najpoželjnija na plesu na kraju godine, njezina slika u godišnjacima je najljepša, a njezini se prijatelji svakog petka izmjenjuju kako bi joj odnijeli na grob crvene ruže.

GGGRRR!

A zatim, gledaj ih - savršeni prijatelji: u planini, u Pragu, za Božić, na maskenbalu u Notting Hillu. Uvijek on, ona, onaj drugi i njegova trenutačna djevojka.

I evo vjenčanja, ona ima vrlo elegantnu haljinu iz *Tisuću i jedne noći*, koja seže do poda, žućkasto-bijele boje s tankim naramenicama od Swarovski kristala, a Ed je mlad i nevjerojatno ganut u svom tradicionalnom kiltu.

I ponovno on, ona i onaj drugi.

Samo malo.

Na svakoj trećoj fotki je ružna lanova faca! Trenutačna djevojka je bila prisutna samo za fotografiranje.

Pređimo na pisma, Bog će me gromom ošiniti, ali, uostalom, gore od ovoga...

Ljubavna pisma Edgara Rebeci i Rebeccina Edgaru... Oh, kako ih mrzim, iz tih pisama izviru strast, nježnost, pjesme... Oh, pa tu je i ona Poeova koju mi je napisao neki dan. Kako originalno...

Tu je i Baudelaireova knjiga s posvetom: »Ženi koja ima samo jednu jedinu manu... s ljubavlju«.

Nije potpisana, ali to nije Edgarov rukopis, na to se mogu kladiti.

»Ženi koja ima samo jednu jedinu manu«, to sam već čula negdje.
»Ženi koja...« Ne, ne može biti.

Ian je rekao da je ona imala jednu jedinu manu, a ta mana ne može biti drugo nego... njezin muž. Edgar! Jedina njezina mana je bila ta što je bila udana za drugoga. Rebeccin ljubavnik je bio Ian!

REBECCA JE ŠEVILA IANA!!!

Moram nazvati Iana, moram ga to pitati, ali prošla je ponoć... Ma, koga briga, istina ne može čekati.

Zvoni, zvoni, na desetu zvonjavu odgovori.

»Iane, znam sve o tebi i Rebeci!«

»Halo? Monica, jesi li ti? Sto to govoriš?«

»Iane, ne izigravaj prefriganca preda mnom, žena s jednom jedinom manom, slike, uvijek ste zajedno, imali ste vezu.«

»Monica, jesi li drogirana? Što to govoriš? Nismo imali nikakvu vezu.«

»Ovdje je jedno Rebeccino pismo koje jasno to kaže, pismo za tebe u kojem kaže da jedva čeka ostaviti Edgara i dođe živjeti k tebi.«

Tišina.

»Jesi li tu? Najbolji prijatelju?« Ako otkrije blef, gotovo je.

Tišina.

»Što namjeravaš?«

YESSS! »Ti si taj koji mora nešto učiniti.«

»Ja ne moram ama baš ništa učiniti.«

»Naravno, ako te to što si iznevjerio svoga najboljeg prijatelja i njegovu obitelj nije spriječilo da mirno spavaš sve do danas, sumnjam da se želiš pokajati nakon sedam godina. Možda moj dolazak nije slučajan.«

»Želiš li novce, Monica?«

»Zašto bih ih željela?«

»Što onda želiš od mene?«

»Želim da kažeš Edgaru istinu, tako da ti može razbiti nos i prestati brojiti čarape.« »Kakve sada veze imaju čarape?«

»Ništa, zaboravi. Hoćeš li mu ti reći? Ili ću ja?« »Monica, malena, to nisu stvari o kojima se raspravlja u ovo doba preko telefona, nađimo se sutra i mirno porazgovarajmo, doći ću ja u tvoj kraj, ti mi donesi pismo, a ja ću ti sve objasniti.«

»Okej, očekujem te sutra popodne ovdje.«

»Bit ću točan.«

»Ne sumnjam!«

Gad.

Ustajem s jakom glavoboljom: loše sam spavala, slinila po jastuku, hladno mi je i sanjala sam Rebeccu i Edgara koji su me gledali odmahujući glavom da bi se zatim okrenuli i otišli držeći se za ruke. Tko zna što je to trebalo značiti?

Mislim da sam trebala koristiti više takta i diplomacije prije nego li sam nazvala Iana usred noći i optužila ga da je iznevjerio Edgara.

Ali izvjesne glupave radnje pod utjecajem alkohola čine se puno suvislijima.

Sada moram posložiti tu katastrofu, raditi neko vrijeme, telefonirati Edu da se uvjerim da je dobro i otići ucijeniti Iana. Jedan sasvim običan dan.

Novosti o Paris Hilton tiču se njezina bivšeg dečka koji joj je zaprijetio zabranom prilaska na manje od tri kilometra. David je također jednom prijetio da će to učiniti. Zovem Eda.

Zvoni dvjesto puta prije nego li se javi neki ženski glas.

»Hm... pogriješila sam broj?«

»Ne, Monica, ja sam Morag, Ed je zauzet.«

»Morag?«

»Da, iz administracije. Nismo se još upoznale, ovdje smo u Dublinu na godišnjem sajmu knjiga.«

»Aha... nisam znala da je s vama.«

»E, da! Ja moram bdjeti nad Edgarom da ne potroši godišnji budžet ulaganjem u nove talente«, smije se.

»Može li me poslije nazvati, molim vas?«

»Naravno. Nadam se da ću te uskoro upoznati, Monica.«

»I ja, doskora.«

Kako je neugodno kad odgovori netko drugi, pogotovo neka žena. Stara Morag iz administracije, nije vrug da Ed treba konstantno imati majku uza se?

Za inat nazovem Davida.

Pri trećoj zvonjavi sjetim se razlike u vremenskim zonama.

Sranje, tamo su četiri ujutro, poklopim, ali me odmah nazove.

»Ups, žao mi je Davide, svaki put zaboravim.«

»Ništa, nije ništa, zaspao sam obučen, bio sam umoran, drago mi je što te čujem.«

»Ni ja nisam noćas najbolje spavala.«

»A ne? Što se dogodilo, vještice su izvodile vrzino kolo pod tvojim prozorom?«

»Možeš li koji put biti ozbiljan? Požalit ću što sam te nazvala...«

»Oprosti, zezam te, a možda nije pravi trenutak... griješim li?«

»Ne, ne griješiš, gadan je trenutak.«

»Ne znaš koliko bih želio da mi dozvoliš da ti pomognem, razumijem da je to tvoj izbor i ja to u potpunosti cijenim zbog truda koji ulažeš, ali mi se ne sviđa da si tamo sama, bez ijedne prijateljice, bez ikoga tko te može podržati. Nedostaješ mi, Monica, zašto se ne vratiš u New York?

»Sladak si, Davide, zahvaljujem ti, ali ne želim se vratiti u New York, moj život je ovdje.« »Razumijem.«

Tišina. »Halo? Davide, jesi li tu?«

»Da, Monica... tu sam, razmišljao sam... kako mora biti lijepo osjećati se tako voljeno.«

»Ne znam. Ne znam shvaća li to u potpunosti taj koji je voljen.«

»Imam uvijek upaljen mobitel za tebe, zapamti to, stalno, u redu?!«

»Da.«

»Volim te, Monica, nikada to nemoj zaboraviti.«

»Neću.«

Svaki put kada ga čujem, nekontrolirano sam zbunjena. Prije godinu dana bila bih mu platila da čujem kako izgovara rečenicu tog tipa, a sada više nije važno. Gotovo nije. Ljubav je stvar dobrog odabira trenutka.

Ali tješi me da preko oceana dobar komad misli na mene.

Krenem prema uredu i izlazeći naletim na dvije izblajhane djevojke. Dosta čudno za ovaj kraj.

Edgar me nije nazvao, sad je tu i Morag koja stražari nad mobitelom. Moram mu poslati porukicu, kako bih ga podsjetila da sam s njim u mislima.

»Bok maleni, nadam se da si dobro, sjeti se da moja ljubav bdije nad tobom.«

Bože, kako se dobro osjećam kada mu pokažem svoju ljubav.

I baš nadomak redakcije me nazvao.

»Malena, oprosti mi, ovdje je ludnica!«

»Mogu zamisliti. Zvala sam prije i razgovarala sam s Morag.«

»Da, dao sam joj svoj mobitel jer nemam mira, ne uspijevam ni s kim razgovarati a da mobitel ne zazvoni svake tri sekunde. Ti si dobro?«

»Nedostaješ mi, najgore je po noći.«

»Malena, i ti meni nedostaješ, hoćeš li izdržati još dva dana?«

»DVA DANA???»

»Da, ovdje su pisci iz Japana koje apsolutno želim susresti, a dolaze večeras.«

»Ali sutra je...«

»Kad se vratim obećavam ti da ćemo nešto zajedno raditi, sada moram ići... volim te, Monica.«

»... Moj rođendan...«

Duboko udahnem. Zakopčam kaput.

Klizne mi suza, brzo je obrišem i iziđem.

Redakcija je gotovo kao prava, čak ima i kemijskih olovaka za sve. Siobhan i Niall se šale poput dva gimnazijalca, ali su slatki. Kako

sam bijesna.

»O, evo naše posebne izvjestiteljice«, povikne Niall jednom bez sarkazma.

»Čujte, bi li htjeli večeras doći k meni na večeru?«

Siobhan i Niall se gledaju. Niall ostane neodlučan, napet kao da mora shvatiti u čemu je kvaka.

»Okej, kao da nisam ni rekla, samo sam predložila.«

»Naravno da ćemo doći«, odgovori odmah Siobhan kako bi popravila dojam.

»Da, rado«, nastavi Niall.

»Ali, ako je problem, ne moramo ništa.«

»Naprotiv, dobra je ideja, nismo nikada razgovarali van ureda i vjerujem da bi se trebali bolje upoznati. Samo što to nisam očekivao«, kaže gotovo gledajući me u lice. Koji napredak!

Mr. Angus gotovo ni ne izlazi više iz svoje sobe, a kada prolazi pored radnih stolova nema ni hrabrosti podići glavu. Mora li nešto pitati, pita s tisuću »molim« govoreći samo točnim engleskim.

S internetom u uredu mogu također bezbrižno srediti svoju osobnu poštu.

Sandra me jako zabrinjava. Zapravo, njezin odgovor je odmah došao.

Draga Monica,

pročitala sam i ponovno čitala tvoju poruku, tako sam sretna što si mi odgovorila, ni ne znaš kako bih voljela da si tu, nazvalabih te, ali previše košta.

Noćas sam imala trudove, ti znaš da se djeca tu rađaju u kući jer nitko ne stigne uzeti barku i stići do glavnih otoka.

Moja majka, moja baka, moja sestra i Mark dotrčali su kod mene u sobu, Mark je trčao iz kuhinje u sobu s ručnicima i toplom vodom kao što je to vidio u Maloj kući u preriji neprestano govoreći: » O Bože, moja kći, rađa se moja kći!« Ja sam zauralala nešto tipa: »Ušutkajte ga ili ću ga ubiti vlastitim rukama«, i moja ga je baka ostavila vani pred zaključanim vratima.

Radilo se o lažnom alarmu, ali sada svaki trenutak može biti onaj pravi.

Juliusa, naravno, nema, vidimo ga samo na večeri, zatim ustane, uzme čačalicu i ode, vukući noge.

Izluđuje me, nemaš pojma kako mi smeta kad ga vidim kako žvače tu čačkalicu i kad čujem njegove korake kasno navečer kad se vraća.

Nadam se da će pasti i slomiti vrat, da će se utopiti ili zadaviti s čačkalicom, bilo što samo da ga više ne gledam.

Misliš li da će, ako se koncentriram na to da on nestane, prije ili kasnije, upaliti?

Baka kaže da se proročanstva ostvaraju ako se u njih čvrsto vjeruje.

A ja vjerujem.

Volim te, puno, puno te volim.

Pozdravlja te Mark i on te čvrsto grli.

Žali se zbog jedne čačkalice, zamisli da ih broji prije nego li ih stavi u usta!

Ne mogu joj odgovoriti, moram se požuriti u Dunfermline na susret s lanom i osmisлити detalje za večeru s Chipom&Daleom.

Koje zadovoljstvo, ovdje mogu raditi što želim i još me plaćaju.

»Sto želiš da donesemo večeras?« kaže Siobhan.

»Vino«, odgovorim slegnuvši ramenima, »za ostalo ću se ja pobrinuti«.

Izlazeći susretnem još jednu izblajhanu djevojku.

Čudne li slučajnosti.

Stižem na dogovor i on me već tamo čeka; zabundan, sa šeširom i šalom. Pozove me da uđem u automobil.

»Dakle, Monica, što se događa, kopaš po Edovim stvarima? Mama te nije naučila da se to ne radi?«

»Moja mama me naučila da ne treba iznevjeriti prijatelje.« »Koje to teške riječi koristiš, tko je ikada iznevjerio nekoga?«

»Iane, daj, ne pravi se lukavim, znaš da imam dokaze«, kažem izvukavši iz torbe Baudelaireovu knjigu s kuvertom unutra.

»Ali znaš li kako će se razljutiti Edgar ako otkrije da si mu čitala pisma? Za njega je povjerenje sveto.«

»Slušaj tko se javlja.«

Kopa po svojem kaputu, izvadi cigarete i zapali jednu. Povuču dugi dim, zatim se zakašlje.

»Sto ti znaš o Rebeci... Izgledaš mi kao djevojčica koja je tek saznala da ne postoji Djed Božićnjak. Ovdje si dva dana i misliš da si shvatila sve o svima, miješaš se u poslove koji te se ne tiču, osuđuješ,

razbacuješ se osudama, ma što si umišljaš da jesi? Sto znaš o nama? Poznajem Edgara dvadeset i pet godina, znaš li koliko je dvadeset i pet godina? Cijeli život. Koliko ti imaš takvih prijatelja? Ni jednog, ha? I mislio sam. Prijateljstvo je posao s punim radnim vremenom, misliš da nikada nema zapreka? Poteškoća ili >prevara<, kako ih ti nazivaš? Što znaš je li Edgar bio iskren prema meni? Što znaš što smo prošli skupa? Ti si bila još u pelenama kada je pobjegao njegov pas i kada smo ga tražili tri dana i tri noći! Kad se napio prvi put ili kada je umro njegov otac! Jesi li bila uz njega? Odgovori mi, jesi li bila?«

»Ne«, prošapćem gledajući svoje ruke.

»Ja jesam, bio sam, bio sam, kada je posao išao dobro i kada je išao loše. Kada je izdavačka kuća bila pred stečajem, ja sam bio taj koji je odlazio plakati direktorima banaka, ali mu nisam govorio da nam nitko ne želi dati kredit, držao sam to za sebe jer je on već imao previše problema. Zatim mi je jednog dana predstavio tu djevojku koju je upoznao i u koju je bio smrtno zaljubljen i o kojoj mi je govorio od dana kada ju je upoznao, a ona je najljepša djevojka koju sam ikada vidio. Nadao sam se da je antipatična i glupa ili umišljena, ali nije, neodoljivo je simpatična, velikodušna, draga, raspoloživa, puna života...«

Napravi pauzu.

Izgaram od srama, osjećam se poput djevojčice koja želi tužakati učiteljici, gubim pred očima motiv zbog kojeg sam ovdje.

»... Odmah sam se zaljubio u nju, ali ona je bila žena moga najboljeg prijatelja, nisam ni sanjao da bih bio vrijedan njezinog pogleda, zbog toga sam bio u sjeni godinama, praveći se da ne osjećam ništa, dapače, kad sam mogao čak sam se ophodio loše prema njoj. Postala je moja opsesija, sve bih bio učinio za nju, mogla me pitati bilo što... Kad bi me uhvatila za ruku ili me zagrlila mislio sam da ću umrijeti, bojao sam se da se vidi, crvenio bih se poput školarca...«

Napravila sam veliku glupost, smiješna sam, nisam ga trebala ucijeniti, Edgar će me ubiti i svi će biti nesretni zbog mene.

»A kako ste počeli izlaziti zajedno?«

»Slučajno se dogodilo, radili smo do kasna na projektu kod Edgara, ali njega nije bilo. Rebeccu je bolio vrat i ja sam se ponudio da joj ga

izmasiram. Imala je dugi bijeli vrat kao labud...«

Šteta što nikako nije pravi trenutak za šalu o »labudovoj smrti«.

»... Počeo sam joj masirati leđa, ona se opuštala u mojim rukama, ali ja sam se osjećao loše, oblio me hladan znoj, osjećao sam da sam na najboljem putu da izgubim kontrolu.

Približio sam lice njezinom zatiljku i njezin miris mi je doslovce spržio mozak, nisam više ništa shvaćao i poljubio sam je u vrat, nisam mogao odoljeti, iako sam znao da je to najgora nepravda koja se može učiniti najboljem prijatelju. Ona se naglo okrenula i nepomično me gledala onim zelenim očima, do samog dna duše. Zacrvenio sam se od zbunjenosti, rekao sam joj da je kasno, da moram otići, da je kriv umor i otvorio sam vrata kako bih otišao, ali sam se zaustavio i vratio natrag reći joj istinu, ionako ne bih mogao biti jasniji nego tada. Rekao sam joj da sam zaljubljen u nju godinama i da mi pomisao da je s mojim najboljim prijateljem šteti zdravlju te da želim raskinuti partnerstvo kako je ne bih više viđao i nastojao je zaboraviti...«

Baci cigaretu kroz prozor i zapali još jednu.

»... Ona se prvo počela smijati, bila je iznenađena, ali onda... Onda mi je prišla, primila me za obraze i poljubila u usta. Pomislio sam da će me uhvatiti infarkt...«

Infarkt bi meni došao da te poljubim, ružna kakav jesi...

»Od te večeri nismo se prestali potajno viđati. Viđali smo se posvuda, kada nije bilo Edgara, ona je spavala kod mene, telefonirali smo si šest puta na dan, bio sam najsretniji čovjek na svijetu. Ona je govorila da je nas dvoje nadopunjavamo, da je s Edom funkcioniralo na intelektualnom nivou, a sa mnom u krevetu. Da ne može izabrati. Rekao sam ti, bila je otvorena, nije poznavala osjećaj krivnje, činila je isključivo ono što ju je činilo sretnom...«

Kod nas taj tip žene nazivamo »K...«.

»Jednog dana je rekla da želi ostaviti Eda jer ne može zamisliti da se budi svakog jutra cijeli život pored istog čovjeka i željela je probati živjeti sa mnom. Možeš zamisliti kako sam se osjećao: rastrgan između želje i grižnje savjesti. Ali ja sam samo čovjek i želja je pobijedila. Pomislio sam da je bolje biti hrabar, pa makar pod cijenu

života, nego živjeti dugo kao kukavica. Ona bi došla k meni i rekli bismo polako Edgaru.«

Zastane, povuče dim poigravajući se s kutijom.

»Zatim se dogodila tragedija i događaji su nadvladali. Edgar je bio užasno loše, pio je i u takvom stanju vozio, a ja sam bio sve gore i gore jer osim što sam izgubio nju, trebao sam u sebi držati tajnu da sam iznevjerio svoga najboljeg prijatelja... Zatim, polako, naviknuo sam se i da se ti nisi umiješala, nitko ne bi ništa saznao, kako je bilo i pravedno.«

»Ti si doista uvjeren da je skrivanje veze s njegovom ženom, godinama i nakon njezine smrti, bilo jedino ispravno?«

»Nije bilo alternative.«

»Čini mi se da Rebecca nije bila jedina koja nije osjećala grižnju savjesti.«

»Ne možeš razumjeti, premlada si.«

»Možda i jesam mlada, ali to ne odobravam.«

»Svejedno ću pokušati živjeti. Hoćeš li mi sada dati pismo?« Ispruži ruku prema meni. »Hoćeš li mu reći?«

»Razmislit ću.«

»Ako je tako, ništa od pisma«, i stavim ponovno u torbu knjigu s kuvertom.

»Monica, draga dušo, razmisli, nepotrebno je prekapati po staroj priči s kojom su se svi pomirili.«

»Ti si se pomirio, ali tvoj jadni prijatelj pati od cijelog niza poremećaja zbog šoka, boli i ljutnje jer je izgubio Rebeccu a da ne shvaća zašto i ne može učiniti ništa kako bi to spriječio... Edgar je pretrpio zbog tvog izbora i ako nju ne može više ništa pitati, tebe može, i posljedice vlastitih djela se naplaćuju. Ako si pravi muškarac moraš preuzeti odgovornost...«

Ovo previše podsjeća na 80-e... »... Edgar ne dodiruje boce jer se boji da će, ako pije, nekoga ubiti, mora ponavljati brojalice kako bi udaljio opasnost udesa, pali fen kad je nervozan i ne napravi ni tri metra s automobilom a da ne iziđe provjeriti je li nekoga zgazio. Još samo nedostaje da počne lizati prekidače i tu smo!«

»Nisam znao da mu je tako loše.«

»Zbog toga je bitno da razgovaraš s njim.«

»Nije tako jednostavno kako se tebi čini.«

»Znam, ali duguješ mu to, a uostalom, i za tebe će biti dobro.«

»Dobro Monica, razmislit ću, hoćeš li mi sada dati pismo?«

Dajem mu pismo. Gleda me i prvi puta vidim veo tuge i možda čovječnosti u njegovim očima.

»Žao mi je kako je završilo.«

»I meni.«

Iziđem iz automobila i uputim se prema autobusnom stajalištu, nadajući se da ću već ući kada on bude otvorio kuvertu i pronašao kupon s velikim popustom za kupnju kafetijere za mikrovalnu.

Siobhan i Niall me već čekaju ispred vrata, s rukama u džepu, cupkajući s noge na nogu i cvokoćući zubima od hladnoće.

»Bok, ljudi, oprostite što kasnim.«

»Već smo mislili da je patka.«

»Živjelo povjerenje!« poviknem.

Uvedem ih, postala sam šampionka u pronalaženju prekidača u mraku.

Zaustave se u predsoblju gledajući uokolo otvorenih usta. U biti, to je super kuća, šteta što se ne osjećam ugodnije od onoga koliko se trebala osjećati Lady Diana u Buckinghamskoj palači.

»Idemo li? Postoje i druge prostorije, znate...«

U tišini prolaze do kuhinje kao da su u nekom muzeju.

»Koja divota«, konačno izusti Siobhan.

»Da, lijepa je, ali to je samo kuća, nije li?«

»Ali jesi li vidjela moju?«

»Naravno, i puno je toplija od ove, i ne govorim o temperaturi. Naprijed, hajdemo kuhati!«

Odvučem ih u kuhinju i Niallu dam da postavi stol. Siobhan i ja napravimo jednostavnu večeru od šunke, kruha, sira i različitih umaka.

»Niall je donio vino, ali vidim da je ovdje dobra zaliha«, kaže Siobhan uhvativši jednu od Edgaru svetih boca.

»Te ne!« uspijem tek zaurlati, bacivši se na nju, prije nego li joj promijeni mjesto...

»Ej, Monica, smiri se, nisam ništa učinila!«

»Ma Edgar je jako... ljubomoran na svoje stvari.«

»Razumijem, ali nije potrebno ragbi obaranje«, nasmije se suzdržano.

»Oprostite, malo sam napeta.« »Usput, htio sam ti se zahvaliti što si razgovarala s Mr. Angusom, ne bih više ni dana izdržao u podrumu.«

Da zna koliko me koštalo da ga vratim natrag...

Moramo razbiti led, svi smo ukočeni i, kao obično, u ovakvim situacijama, rješenje je: alkohol.

Na kraju ću ja postati alkoholičarka.

Stavimo na stol sve što se našlo u frižideru i počnemo razmazivati maslac po kruhu. S punim trbuhom se bolje misli.

»Predlažem zdravicu«, kaže Siobhan, »za hrabrost da se razgovara bez straha od posljedica.«

»Za nepromišljenost!« uzviknem i podignem svoju čašu.

»Ženama!« nasmije se Niall.

Nazdravljamo.

»Daj, razgovarajmo o nama, tko će početi?«

Tišina.

»Okej, počet ću ja, majko moja, kako ste tajanstveni, nalikujete Mulderu i Scully, što želite znati?«

»Ja već neke stvari znam«, promrmlja Siobhan, »ono što ne znam je zašto je ženska poput tebe, koja je proputovala pola svijeta i govori dva jezika, ovdje u Culrossu?«

»Pa, i vi ste sposobni i više od mene, a ipak ste tu.«

»Moj otac je bolestan, izgubio sam više poslova zbog toga, ali on ima samo mene i prisiljen sam biti tu kako bih mu pomagao.«

»Ja imam Flehmena koji je još malen i ide ovdje u školu, tu je mirno i, iako nije najbolje što se može poželjeti, nama je dobro.«

»Ja sam tu ponajprije zbog ljubavi, upoznala sam Edgara u New Yorku, ali to već znate, i sada nastojimo održati našu vezu, iako je teško, neću vam skrivati.«

»Nisam nikada vidjela Edgara, osim na brzinu u automobilu ili nekoliko puta kod Mr. Angusa.«

»Iskreno, ni ja ga više zapravo ne vidim, radi k'o luđak.«

»Ma nije li to onaj koji je izgubio ženu prije nekoliko godina?« upita Niall.

Siobhan me gleda kako bi shvatila može li mu odgovoriti, i ja joj pokažem da može.

»Žena je poginula u automobilskoj nesreći prije nekoliko godina, govorka se da je imala nekog drugog, ali ne znamo koga.«

Isuse, kako bih voljela reći istinu.

»Ja sam poznavao Rebeccu.«

»Doista?« kažemo u isti glas.

»Lijepa žena.«

»Da, to znamo.«

»Posebna...«

»Ej, hoćeš prestati?« Siobhan se naduri.

»Nije bila moj tip, De... hm, Siobhan.«

»Nemoj mi reći da ti se nije sviđala Rebecca. Pokoj joj duši, svi koji su je poznavali ostali su očarani, osim tebe. Među nama, ja je mrzim.« »Meni se nije sviđala, bila je... ne znam, previše sigurna u sebe, nekako nije bila spontana. Činilo se da sve što govori ili radi je s ciljem da privuče pažnju, da bi bila primijećena. Meni je potrebna žena koja će dozvoliti da je štitim.«

»Zdravica jedinom muškarcu na svijetu koji je imun na Rebeccin šarm!« svečano nadodam.

»I vjerujem da znam tko je čovjek s kojim je varala muža«, nastavi Niall.

»Glazba za moje uši. Nastavi.«

»Jedan moj prijatelj, koji ima hotel u Stirlingu, vidio ju je kako ulazi s nekim tipom. Dobro se sjećam jer mi je počeo o tome govoriti i svaki put me je obavještavao o novostima, postala je neka vrsta telenovele.«

»Crni tip, ružan s naočalama?«

»Ne, plavi, mlađi od nje barem pet godina.«

»O Bože, ljudi, nije isti za kojeg sam ja znala«, izleti mi.

»Želiš reći da znaš tko je i nisi mi rekla?« zavrišti Siobhan.

»Ne mogu ti sve reći, daj, tek smo se upoznale.«

»Ali sad si već rekla.«

Koji sam ja grozan tajni agent... »Znam sigurno da je imala vezu s jednim Edgarovim prijateljem.«

»Jebote, te su najgore«, poviče Niall.

»Dogodilo ti se?«

»Da, prošao sam to«, odgovori s izvjesnim sarkazmom.

»Zao mi je.«

»Bio je to grozan udarac, ali sada je hvala Bogu prošlo.«

»Dobro, svi smo nešto intimnoga priznali osim tebe, Siobhan.«

»Ja? Nemam ništa interesantnog reći o sebi«, odgovori napunivši si čašu.

»Pa, moram priznati da je Monica pokazala da je prijateljica od povjerenja, a ja sam naprotiv smatrao da je klasični primjer djevojke preko veze.«

»Iskrenost Škota, ha?«

»Ne znam, ja nisam o tome nikada nikome govorila osim tebi, Niall«, prošapće tajnovito Siobhan.

Gledamo je u tišini, ne znam što bih rekla, naravno da je znatiželja u ovo trenutku nepodnošljiva.

»Ja... ne zovem se Siobhan.«

»Neee, koje razočaranje! A kako se zoveš?«

»Zovem se Deirdre.«

»Ali ne znam to ni izgovoriti.«

»Nije važno, ionako me nikada nećeš morati tako zvati.«

»Zašto si promijenila ime?«

»Jer sam pobjegla od svog muža i on nas traži.«

»Hoćeš reći da si u programu zaštite?« pitam raskolačivši oči.

»Ne, ništa tako filmski. Sve sam učinila sama, otišla sam s djetetom prije dvije godine. Živjeli smo u Irskoj, moj muž nas je tukao, išla bih na policiju čak i tri puta na tjedan, ali nitko nije ništa poduzimao. Ograničili su se na to da mu kažu da prestane, ali kad bi on zaključao vrata, ja sam bila tamo s njim.«

Kad se prisjetila svega, zasuzile su joj oči. Zapiljila se u jednu točku na stolnjaku i započela govoriti dok ju je Niall držao za ruku.

»Strah je najgora stvar. Kada znaš da će se vratiti kući i da će svaki izgovor biti dobar da te na mrtvo ime prebije i gotovo se nadaš da ćeš umrijeti kako bi to sve završilo jer, koliko god ti možeš vikati i tražiti pomoć, nitko ti neće priskočiti. Svi će ostati zavučeni u svojim buržujskim kućama i povisit će ton na televizoru. To su oni isti koji, kada ih intervjuiraju, kažu: >Tko bi ikada rekao da će je ubiti, činio

se tako drag.< i tada se toliko razbjjesniš da bi ga ubio vlastitim rukama... a onda se sjetiš nevinog stvorenja koje tamo spava i koje ima samo tebe.«

»I pobjegla si.«

»Da, došli smo tu, to je maleno mjesto, on, vjerojatno, misli da smo otišli u London ili Dublin, tko zna, opasnost uvijek vreba.«

Niall joj stavi ruku oko ramena: »Ali sada više nisi sama.«

»Točno. O, Bože, kako sam vas rastužila, oprostite. Dosta. Razgovarajmo o nečemu drugom. Sada kada smo bez vina, što ćemo?«

»Okej, otvorimo još jednu, ali sutra moramo kupiti identičnu bocu, u redu?«

»Hej, gospođice«, Siobhan me uhvati za lice i gleda me ravno u oči, »nemoj nikada dozvoliti muškarcu da komandira, jesi li shvatila? NIKADA! Ako je ljubomoran na svoje kurčeve boce, nek' ih stavi u banku, a ne tu na izložbu!«

»Nije da je ljubomoran, više je... to je neka vrsta njegove manije.«

»Manije?« ponovi Niall.

»Osjeća se izgubljeno ako mu stvari izmiču kontroli.«

»Ali, za to postoje lijekovi, mislim.«

»Ne znam, nije mi lako, ne znam kako bih se s tim nosila. Oprostite, ali ne bih željela govoriti o tome. Što kažete da se preselimo u salon?«

Ustanemo i odemo u predivan salon koji bi svi na svijetu željeli imati. Raspirim vatru, sjednemo na pod i pijemo i jedemo kekse. Bijeli mačak približi se Siobhan i prede.

»Koja ulizica, otkada sam tu nije me ni pogledao, tako da sam mislila da je Rebeccina reinkarnacija.«

»Od svih mačaka koje imam, vjerojatno osjeća nekog rođaka.«

Niall počne kihati. »Djevojke, oprostite, ali alergičan sam.«

»Rekla sam ja, to je Rebecca, rekao si da ti se ona ne sviđa i sada kišeš.«

Siobhan otvori vratašca jednog ormarića i vidi male kasete. »Što bi to moglo biti?« »Izgledaju kao kasete telefonske sekretarice.«

»Ne, ljudi, dosta, molim vas, ne možemo zabadati nos u njegove stvari, nije korektno.« Siobhan me gleda s kasetom u ruci, zatim

munjevito odskoči do sekretarice i stavi kasetu. Prije nego li je Niall uspio išta reći, svi čujemo jedan topao, promukao, senzualno-baršunast glas. Rebeccin glas.

»Bok ljubavi... ja sam... pet i petnaest je, neću stići kući na večeru. Imam mnogo posla, nemoj me čekati, okej? Volim te.«

Smrzli smo se zbog glasa iz vječnog mraka. Neću više nikada moći spavati sama, dovraga i ona!

»Od kada je ta?« upita Niall.

»Napisano je 2000. Sigurno je jedna od posljednjih.«

»Sve ih je sačuvao...« mrmljam dok s tugom prelazim preko kasete.

»Daj... nazdravimo...« iznenada povikne Siobhan. »Mom rođendanu... koji je sutra.« »Čestitke«, kaže Niall. »Da si nam rekla, donijeli bismo ti poklon, tvrdoglavko!«

»Ne, ovako je u redu.«

»Gledaj, ja imam poklon za tebe: zdravica toj kurvi Rebeci, koja bi, da je još uvijek tu, spriječila Edgara da upozna lijepu djevojku kao što je naša Monica i spokoj njezinoj duši!«

Malo preteško, ali više nego pravedno!

NAZDRAVLJE!

SEDMO POGLAVLJE

Noć ovdje u Transilvaniji nikako da prođe.

Noćas me jebeno strah biti sama. Krevet nikako da se zagrije, podigao se vjetar, a u ušima mi odzvanja Rebeccin glas. Čak bi i fen upalila kad bi koristilo da ga više ne čujem. Poslala sam poruku Edu, ali kako je zauzet, nije mi odgovorio, a i strah me je da ga je lan nazvao i rekao da sam kopala po njegovim stvarima.

Imam vrlo nečistu savjest, srce mi jako tuče i užasno me strah. Ali pogledajmo pozitivnu stranu: ako umrem od straha, neću se barem morati ni pred kim opravdavati. Matematički sam sigurna: duhovi postoje i ona me ovdje gleda i negoduje, nadajmo se da će članak o mojoj smrti napisati Siobhan:

*Umrla tajnovito, dan uoči svog
rođendana Koje mračne sile
skriva ta kuća?*

Zaspala sam kad sam čula kukurikanje pijetla, pretpostavljam da je bilo pet. Strpljenje, danas je moj rođendan i imam pravo spavati koliko želim, jesti koliko želim i pogotovo piti koliko želim, iako to činim i previše u posljednje vrijeme.

Nakon sna od dvije minute, barem se meni tako činilo, začuje se zvono. Skoro je devet i savjestan poštar je već ovdje kako bi me mučio. Možda ode ako ne otvorim, ali čujem ga kako na sav glas izgovara moje ime.

Evo još jednog problema malih mjesta, već uzmu zdravo za gotovo da sam ja kod kuće, i to sama. Eto zašto se Rebecca tako dobro organizirala izvan kuće.

Spustim se u pidžami, sa svojim najboljim podočnjacima. Izbjegavam govoriti s poštarom licem u lice, pa ostajem na pragu da se ne bi onesvijestio zbog mog zadaha po ustajalom siru!

Uruči mi ogromnu košaru punu cvijeća i jedan paketić.

»Od koga su?« upitam ga ošamućena od iznenađenja, hladnoće i sna.

»Šalje ih neki David Miller, iz New Yorka. Hoćete li mi, molim vas, tu potpisati?«

David? Sjetio se mog rođendana?

Uzmem ogromnu košaru crvenih ruža i anturija i s teškoćom uzmičem natraške do stola. U paketiću je zlatni lančić s malom Davidovom zvijezdom i ceduljica s tekstem: »Mojoj zvijezdi. David.«

Nešto mi govori da je od srednje škole potrošio cijelo bogatstvo na privjeske ovoga tipa. Ali je sladak. Zašto čovjeku kojeg volim ne sinu slične ideje?

Kako bih voljela da se Edgar pojavi obučen u gajdaša i zaželi mi sretan rođendan.

Stavim svoj novi privjesak i odem u kuhinju pripremiti doručak godine. Zatim ću se okupati, dogovoriti termin kod frizera, otići srediti nokte i na depilaciju, a kad se Ed izmučen vrati, naći će blistavu ženu kako ga čeka, sluša, podržava i zajaši - ako je aluzija jasna.

Dok pijuckam svoj čaj, uz četvrtu krišku tosta s marmeladom od borovnica, stiže poruka na moj mobitel.

Moj otac je: »Draga Monica, evo ti materijal za tvoju novu knjigu, Lavinia i ja čekamo dijete, toliko smo ga željeli i presretni smo! Budući da se ti ne žuriš podariti mi unuka, sam sam ga napravio. Želim ti sjajan rođendan, tvoj tata-djed.«

Sve mi je zapelo u grlu. U stvari, cijeli moj život je zapeo. I tko će sada reći mojoj majci? Originalni rođendanski poklon, nema se što za reći!

I nakon minute, evo moje majke.

»Sretan rođendan tiii!«

»Hvala, mama.«

»Kako si? Snalaziš li se tamo?«

»Da, dobro sam, vrlo je lijepo ovdje.«

»A ljubav? I to isto ide dobro?«

»S usponima i padovima...«

»To je život, curice moja, treba se naviknuti. Jesi li čula novost?«

»Ah... da, mislim da je znam.«

»Pa tko ti je rekao?«

»Tata SMS-om.«

»Ha! Zna slati SMS-ove? I što ti je rekao?«

Ali zašto uvijek ja moram obavljati prljave poslove? Uvijek!

»Da su sretni.«

»A da? I to je sve?«

»Da su ga dugo željeli i da ću barem imati novi materijal za knjigu.«

»A da? Ma čuj ih, oni su ga željeli, ali ja sam ta koja ga je željela mjesecima. Pitala sam ih za pomoć jednom i već se smatraju zaslužnima.«

»U kojem smislu... si ih pitala za pomoć, mama?«

»Da dignu kredit za salon koji ćemo otvoriti s Ritom, ne?«

»Aaa, za salon, naravno, što li sam ja pomislila...«

»Otvorit ćemo salon za ugradnju noktiju, pohađala sam tečaj, da samo vidiš kako sam dobra!«

»Bože, kako lijepa novost, mama. Promijenila si život u tri mjeseca.«

»Da, dosta je bilo, raskinula sam s prošlošću, nisam više jednom nogom u grobu i sve dok me zdravlje služi želim potpuno uživati!«

»Prave riječi mama.«

»Zatim, sada kada će se tvom ocu roditi dijete, pretpostavljam da će trebati pomoć.« »Dakle znaš...«

»Naravno da znam, prva sam to saznala, vrlo je sretan, gotovo me je dirnuo.«

»Mama, ne prepoznajem te više, što ti se dogodilo?« »Odlučila sam živjeti, Monica. Dobro si rekla, uzgajala sam mržnju dvadeset i tri godine, sada je dosta, želim nadoknaditi izgubljeno vrijeme. Znaš li da sam se upisala u teretanu? Idem na *fit box* i pilates, već sam izgubila četiri kile.«

»Mama, ponosna sam na tebe.«

»Provedi dobar rođendan, dušo, imaš samo trideset i dvije godine, život tek počinje za tebe.«

Uznemirila me je, uznemirili su me u deset minuta.

A ja sam mislila da pletu čarape, dok ja živim tko zna kakva zapanjujuća iskustva.

Dijete.

Teoretski, ja bih trebala biti ta koja radi na djeci i već kasnim. Kad bih ga napravila, recimo... danas, kad ono bude imalo deset godina, ja ću imati četrdeset i dvije, kad ih bude imao dvadeset, ja ću imati

pedeset i dvije. Kad bi otac bio Edgar, on će imati... pedeset i osam za deset i šezdeset i osam za dvadeset!

Upomoć, već je kasno! Pretpostavimo da ga nećemo odmah uspjeti dobiti, proći će gotovo godina dana prije nego li se rodi. Morala bih što prije s njim razgovarati, nemamo više ni trenutka za gubljenje! To je jedini način da raskrsti s prošlošću.

Oko mene svi imaju djecu - Sandra, moj otac, Siobhan. I to ne može biti slučajno. Ako ga ne pitam ja, sumnjam da će se sam ponuditi, s obzirom na to koliko je zaposlen.

Zove me Ed. *Lupus in fabula*.

»Živ sam!«

»Vidim, sva sreća, počinjala sam se brinuti.«

»Izmučen sam, ali zadovoljan, imam nove kontakte, također s Rusijom i možda, držimo fige, s Kinom.«

Kako lijepo, još više posla... »Sretna sam zbog tebe, dušo.«

»Zvao me Ian, rekao mi je da ste se vidjeli.«

Srce mi se popne u grlo, smetnula sam s uma taj detalj. Ponovno se osjećam kao djevojčica koja očekuje prijekor, iako nisam ništa loše učinila. Ništa u usporedbi s onim što čeka Iana.

»Da, vidjeli smo se...«

»Ne moraš se brinuti više nego je potrebno.«

»A ne?«

»Ne, malena, to je predstavljanje, nije valjda porod!«

Rekao je »porod«. To je Božji znak.

»Aha, rekao ti je da sam zabrinuta...«

»Ustvari, prestravljena«, smije se.

Prokleti gad, ovo će mi platiti. »Vjerojatno je pretjerao, samo sam malo nervozna.« »Malo? Ali rekao mi je da se ne osjećaš sposobnom da to uradiš.«

»Ne, nisam to rekla.«

»Niti si plakala?«

»Naravno da nisam plakala!« kažem iznervirana.

»U biti morao sam mu obećati da ti neću reći jer bi poricala!«

»Naravno da bih poricala jer nije istina.«

»Gledaj, nisam ljut, malena.«

»Boli me briga ako nisi ljut za nešto što nisam učinila. Vidjela sam lana, ali nismo razgovarali o tome. Uostalom, ako mi ne želiš vjerovati, ja tu ne mogu ništa učiniti!« »Smiri se, Monica, nema smisla da se tako uzrujavaš.«

»Ne sviđa mi se kada sumnjaš u mene... pogotovo na moj rođendan.«

»Tvoj što?«

»Rođendan.«

»O, Bože, tvoj rođendan!... Monica, ne mogu ti opisati koliko mi je žao, pravo sam govno, ništa dobro ne radim.«

»Zaboravio si, događa se«, odgovorim tužna.

»Mišiću moj, oprosti mi, požurit ću se najviše što mogu! Nastojat ću biti kod kuće sutra rano ujutro, proslavit ćemo kako ti želiš, namazat ću se šlagom ako želiš, obući ću se u zeca, kuhat ću za tebe, bit ću tvoj rob, vrijedi?«

»Kuneš se?«

»Kunem.«

»To što želim?«

»To što želiš!«

»Dobro, idem odmah početi sastavljati listu, bok.«

Ne može mi odbiti dijete nakon ove sramote.

Izlazim kako bih se prepustila uživanju u centru ljepote o kojem mi je govorila Siobhan, rastrojena novostima, ali također sretna što nisam čula ni vidjela Margareth već dva dana.

Ian je tvrd orah, nakon događaja s pismom daje mi do znanja da neće popustiti, ali ja ga svejedno držim u šaci.

Vani na puteljku su dvije izblajhane djevojke, obučene u kratke kapute, golih nogu s visokim petama, koje mi potrče u susret čim me opaze.

Okrenem se ne bih li se uspjela vratiti u kuću i praviti se da sam kućna pomoćnica, ali one su puno brže od mene i sustignu me u dva konjska skoka.

Pokušavam progovoriti prije nego li mi ponude pretplatu na »Jeku Crvendupeta«, ali ona viša mi uputi zbunjeni smiješak.

»Čuj, jesi li ti ta koja piše članke o Paris?«

»Hm... pa... ne bih trebala reći, ali to je ionako već javna tajna...«

»To jest?« kaže druga.

»Znači, da«, prekori je.

»Čuj, ti poznaješ Paris?«

»Paris Hilton? Ne, ne poznajem je osobno.«

»Ne, prokletstvo, ona je naš mit, nadale smo se da ćeš nas upoznati«, uzviknu razočarano.

»E, ne djevojke, žao mi je, znam gotovo sve o njoj, ali je nisam nikada srela.«

»Znaš, otvorile smo *Fan Club* ovdje u Culrossu, desetak nas je, sve čitamo tvoju kolumnu, oblačimo se kao ona, češljamo se kao ona, poznajemo sve njezine pjesme i pitale smo se bi li... bi li htjela biti naša... počasna predsjednica.«

»Počasna predsjednica?«

»Da, znaš, ne moraš na silu dolaziti na sastanke, možda je u tvojim godinama to gnjavaža, ali bilo bi *cool* da možda, što ja znam, svratiš k nama koji put ili je pozdraviš u naše ime, ako je sretniš... Novinarka si, zar ne?« »Da, naravno, iako sam u izvjesnim godinama...«

»Pristaješ?«

»Pristajem!«

»*Wow it's hot!*« uzvikne viša djevojka.

»*So hot!*« ponovi druga.

Cmoknu me u usta, smij ulje se i pobjegnu.

»Stara je, ali simpatična, zar ne?« čujem ih kako kažu.

Koji apsurdni rođendan...

Provela sam jedan prekrasan dan u ljenčarenju i uživanciji.

Ispod ovih silnih dlaka još se skrivala žena, iako ni kozmetičarka nije shvaćala gdje prestaje moja kosa.

Prepustila sam se *ayurvedskoj* masaži, pijuckala napitak od crvenih plodova i izabrala fantastičan lak za svoje mini nokte.

Ljudi se pitaju kako to da netko tko je bogat provodi sate u salonu ljepote, a gdje bi drugdje trebao biti?

Vraćajući se kući, ugledam Margareth kako izlazi kroz glavni ulaz. Zašto ne razumije da se to ne radi?

»Oh. Monica... saznala sam za tvoj rođendan! Koja sramota, Edgar je zaboravio, osjećao se loše...«

On, ha?

»... Napravila sam tortu i ostavila je na stolu u kuhinji, pojela bih je s tobom, ali imam posla večeras, da sam znala, napravila bih ti jednu lijepu večericu.«

Željela bih je ošamutiti uzvrativši joj jednakim licemjermem. »Hvala, jako ljubazno od vas, ali niste se trebali dati smetati, kad se vrati Edgar proslavit ćemo svi zajedno.« Ali poslije bi me nadvladalo moje...

Uđem i odmah navalim na svoju rođendansku tortu. Naposljetku, moj je dan i danas radim ono što želim.

Biskvit torta na tri kata s kremom *allo zabaione* i čokoladnom glazurom s raznobojnim mrvicama.

Odnesem tortu za kompjutor i počnem je jesti direktno iz kutije.

Pišem e-mail zahvale Davidu i jedan Sandri.

Sandra,

vjerojatno, kad budeš primila ovaj e-mail, malena će se već roditi.

Ne mogu učiniti ništa više nego ti reći koliko te volim i da se maksimalno koncentriráš na sebe i dijete.

Ostavi Juliusa, na njega ćeš poslije misliti. Možda si nervozna i zbog hormona, a nakon poroda, sigurna sam da ćeš biti mirnija i na njega nećeš ni obraćati pažnju.

Ili mu kupi konac za zube!

Šalu na stranu, ne želim da ti ta ljutnja prouzroči probleme, a ja sam daleko i nemoćna, dakle, nemoj me zabrinjavati.

Čvrsto te grlim, osjetiš li?

Daj pusu Marku,

M.

Slistila sam više od četvrtine torte i imam osjećaj da ću se raspuknuti.

Skoro je osam sati, ne mogu večerati, nemam ništa za raditi, jedine prijatelje koje imam vidjela sam sinoć.

Posao je u biti gnjavaža, ali mi barem ispunjava život.

Oko devet, nakon što sam popila dvije *alka sode* i mozgala o novim hobijima, počela sam se spremati za krevet kada sam začula zvuk automobila.

To je Edgarov automobil, vratio se ranije.

Tko zna kada je krenuo uzimajući u obzir da se zaustavlja svakih šest metara.

Kako lijepo, vratio se, moja ljubav se vratila. Taman da ću mu potrčati u susret kada me dvije stvari iznenada zapriječe: ženski glas i boca vina koju nitko nije kupio.

O, Bože, ne znam što je gore.

Edgar i dugonoga plavuša izlaze iz automobila smijući se. Tko je ova? I što ću staviti u tu prazninu umjesto boce?

Ulaze na sporedni ulaz. Oh, ne!

Kad bi se zbio neki neočekivani događaj, na primjer požar, možda ne bi imao vremena primijetiti.

»Monica, vratio sam se, i Morag je tu, večerat će s nama!«

Morag? Taj super komad je Morag? Stara Morag iz administracije? Anđeo čuvar? Morag iz *Pirelli* kalendara? Jebote!

»Iznenadenjeee!« kažu u isti glas.

»... Đenjeee«, promrmljam stisnutih zubi.

Edgar me čvrsto zagrlji, a ja svoju stražnjicu namjestim ispred boca.

Nikada ne valja podcjenjivati veliko dupe.

»Ovo je Morag, pričao sam ti o njoj.«

»Drago mi je, Monica, konačno sam te upoznala.«

Uistinu je lijepa, ima sive oči, plavu kosu, bijelu put i sivi kostim na pruge s hlačama koje joj savršeno pristaju.

»Idem se presvući dok se vas dvije upoznajete.«

Ide pozdraviti čarape, tko zna koliko su mu nedostajale.

»Ne znaš koliko mi je Edgar govorio o tebi«, Morag mi kaže iskreno i direktno.

»I ja sam čula priče o tebi, ali... zamišljala sam te... drugačije.«

»Znam, svi misle da su računovođe sivi i grbavi zaposlenici, nagnuti nad svojim kalkulatorom...«

Gledamo se trenutak ljuljajući se naprijed-natrag s rukama u džepu.

»Želiš li nešto popiti?« pitam je ne razmišljajući o tome da pilim granu na kojoj sjedim. »Da, hvala, može crno vino?«

Baš. »Ah, nažalost crnog vina nemamo, znaš, s Edgarom koji ne pije...«

»A da, uvijek zaboravim tu priču, u restoranu uvijek pijem sama.«

»Kome govoriš, i ja.«

»Prava je tuga piti sama s mobitelom koji mu stalno zvoni.«

»Da, sve vrijeme za stolom jede zalijepljen za telefon!«

»Ne znaš koliko puta sam mu to rekla, a zatim...« spusti glas,
»svaki put kad zove svoju mamu?«

»Daaa«, vrisnem od sreće i poskočim pljesnuvši rukama: pronašla sam svoju najbolju prijateljicu. »Nepodnošljivo!«

»Užasno naporno!«

»Jesi li za jedan džin-tonik?«

»Dogovoreno, sestro!«

Edgar se spusti presvučen i svježe istuširan. Sviđa mi se Morag i sviđa mi se što je njegova suradnica, međusobno se šale kao stari prijatelji, no, nema nikakvog znaka zlobe ni sa čije strane. Naime, nisam riješila problem boce i cijelu sam večer provela okrenuta leđima ormariću sve dok Edgar nije otpratio Morag kući.

Čim su izišli, oblačim kaput i trčim u jedini *pub* u Culrossu poput luđakinje. Imam otprilike pola sata ako se zaustavi samo četiri puta.

Pub je već zatvoren, uokolo nema žive duše, jedina moja nada je Siobhan. Letim do njezine kuće, ali svjetlo je ugašeno, valjda spavaju. Pozvonim.

Kao što sam i predvidjela, nitko ne otvara, ali ipak mora biti tu, gdje bi mogla otići? Napravim krug oko kuće i stignem ispod prozora njezine spavaće sobe. Vidi se prigušeno svjetlo, možda čita. Bacam kamenčiće, ali me ne čuje, moram biti uporna, prekasno je.

Ali zašto se dovodim u ove situacije?

Penjem se po zidu od cigli i stignem tek s nosom do prozora. Pogledam unutra.

I jasno da me ne čuje, ovo dvoje se ševe kao ježevi s upaljenom glazbom!

Sada pak trebam čekati da svrše...

Naprijed Niall, brzo... daj... pa koliko ti treba, daj... daj, naprijed, brže... Daj naprijed, evvvooo, ne, lažan alarm. Ako prođe policajac kako ću mu objasniti? Hrabro Niall, da, da takooo, bravo, još, gotovo da siiii, ideeeššš!

Aleluja!

Plješćem i, prije nego li prestanu uzdisati, počnem lupati dlanom po prozoru.

Siobhan se pojavi sva raščupana i crvena u licu samo s pokrivačem na sebi.

»Monica? Ti? Ma jesi li luda?«

»Žao mi je, ali nisam mogla čekati cigaretu, treba mi boca, Edgar se ranije vratio!«

»O da, potpuno luda! Čekaj, silazim.«

Otvora mi vrata.

»Glupača si, ne možeš samoj sebi raditi te stvari, trčati po noći sama zbog jedne boce, gotovo sam pomislila da je moj muž!«

»Oprosti, ali nisam znala što bih drugo, jednom se bio naljutio jer sam dirala njegove stvari i...«

»Monica, ti vjeruješ da je to ljubav, ali tako ne bi trebale ići stvari, trebala bi slobodno reći i raditi ono što želiš.«

Sva sam na iglama. »Da, imaš pravo, neki drugi put ću napraviti kako ti kažeš, a sada hoćeš li mi molim te dati bocu?«

»Pričekaj, stižem.«

Uđe i ponovno iziđe s jednom bocom crnog vina, koja nikako ne odgovara onoj pravoj, ali barem je boca.

Pozdravim je i pobjegnem.

Uđem u kuću dvije minute prije njega, vjerojatno se zaustavio barem devet puta. Ljubičasta sam i promrzla, svučem se i uvučem u krevet.

»Tu si, malena«, kaže mi ulazeći u sobu, »ledena si, što si radila?«

»Ne znam, bit će bojler.«

»Ali imaš leda u kosi, upalit ću ti fen.«

Sada je svaki izgovor dobar. »Ma ne, sad će se otopiti, dođi me maziti, puno, puno, što mi je doista, doista potrebno.«

Ed uđe pod pokrivač i čvrsto me zagrli. Konačno imam osjećaj da sam mu nedostajala. »Velike čestitke, ljubavi moja, prelijepa si, znaš li?«

»I ti si predivan i nedostajao si mi.«

»Nisam ti uspio kupiti poklon, ali...«

»... Poklon mi možeš i sada dati«, šapnem mu uvlačeći ruke u slip dodirujući mu stražnjicu i omotavši svoje noge o njegove.

»Pričekaj da uzmem prezervativ.«

»Ne, čekaj... nije bitno, pusti.«

»Kako pusti, zadnji put si me držala na kilometarskom odstojanju!«

»Zašto ne bismo probali vidjeti što će se dogoditi?«

»U kojem smislu?«

»Mogli bismo probati napraviti dijete...«

Edgar promijeni izraz lica i proguta knedlu.

»Šališ se, zar ne?«

»Nikad ozbiljnija.«

U međuvremenu primijetim, po potpunoj mlohavosti, da je efekt iznenađenja za njega bio fatalan.

»Želiš dijete?«

»Da, željela bih tvoje dijete.«

»Moje.«

»Tvoje.«

»O tome nećemo ni govoriti«, iznerviran počne navlačiti pidžamu.

»Ono što volim najviše kod tebe je to da se s tobom može raspravljati o bilo čemu.« »Nikada nisam želio djecu.«

»Zašto?«

»Nisam spreman.«

»Hoćeš li mi reći tko je spreman na ovom svijetu za tako nešto? Kad bi žene čekale muškarce da budu spremni, ljudski rod bi već odavno nestao.«

»Ne pali to kod mene, Monica, promijenimo temu, ne želim niti čuti o tome.«

»Znaš li da moj otac i njegova družica očekuju dijete?«

»Čestitke, ali ja nisam voljan.«

»Onda mi objasni jednu stvar: ako si već tako prestravljen idejom da postaneš ocem, zašto sam bila ja ta koja je morala inzistirati na uzimanju zaštite, dok si ti samo uspio reći: >Ne brini, bit ću oprezan?< Što bi učinio da je tvoja metoda zakazala i da sam ostala trudna?«

»Monica, za mene to ne bi bio problem.«

»Zašto se ne bi lijepo podvrgao vazektomiji? Bio bi dosljedniji.«

»Ne vidim zašto bih trebao.«

»Znaš li da si apsolutno najegoističnija osoba koju poznajem?«

»Nisam egoist, ali to nije za mene, a uostalom imam pedeset godina, učinio bih to prije da sam osjetio potrebu za razmnožavanjem.«

»Komplimenti, rekla bih da ova, od tvojih krutosti, pobjeđuje sve!
Nemoj se dati smetati... Idem ja tamo spavati, ionako se navikavam
spavati sama.«

Proplaćem cijelu noć.

Ujutro na stolu pronađem još jednu pjesmu Poea.

*Želiš da te vole - duša
mlada neka ide po
sadanjoj stazi!*

*A ostajuć sve to što si
sada, nemoj da te išta
preobrazi.*

*Tad će svima čistoća
tvog sjaja, tvoja više
nego čar, i ljupkost, biti
predmet pohvala bez
kraja, a ljubav -
jednostavna dužnost!⁸*

Lijepo. Nek' si je gurne...

Prije nego li odem na posao, obaviti ću neugodne poslice i nazvati
Iana.

»Dražesna, kako si?«

»Izvršno.«

»Mislio sam na tebe, znaš li? Kuhao sam kavu u kafetijeri za
mikrovalnu...«

»Drago mi je da misliš na mene.«

»Jesi li spremna za predstavljanje knjige?«

»Da, htjela sam vidjeti želiš li još uvijek to učiniti.«

»Dušice, naravno da želim, sada više nego ikada.«

»Dobro, znam da ste se ti i Edgar čuli i da si mu rekao da sam jako
zabrinuta.«

»A zar nisi? Trebala bi biti.«

Ovo je prava pravcata prijetnja.

»Po meni ti samo laješ, ne grizeš.«

»Istina, Monica, samo me ti razumiješ, u dubini duše sam dobar
čovjek.«

»Da, jesi. Jesmo li ponovno prijatelji?«

»Uvijek smo i bili, srdašce.«

»Drago mi je to znati, vidimo se na predstavljanju.«

Fijuuu i ovo je gotovo. Postajem profesionalna ulizica.

U redakciji, tek što mi se susretne pogled s Niallovim, počnem se grohotno smijati. Jače je od mene, što više pokušavam biti ozbiljna, više me salijeću slike njegove suhe stražnjice, njega jadnička koji je zdušno uronjen, dok ga Siobhan hvata za kosu.

Niall primijeti i zacrveni se, ali se onda i on nasmije.

»Bok, pastuše!«

»Bok, voajerko!«

Na mojem stolu je jedna ružičasta mirišljava kuverta sa šljokicama. Stigla je iz *Fan Cluba Paris Hilton*, pozivaju me na moje službeno proglašenje Počasnom Predsjednicom.

Ali prava bomba-vijest stiže s Bahama.

Tu je Markov e-mail.

Bok, djevojčice, pogodi:

Jazljnn Monique se jutros rodila u šest i četrdeset i jedan, prediona je, teži tri kilograma i osamsto grama.

Težina je približna s obzirom na to da je izmjerena na kućnoj vagi.

Dok ti pišem, Sandra spava, jako je umorna, dugo se i teško mučila. Poštedjet ću te uveda koje mi je izgovorila, sve u svemu svi su dobro.

Već ti jako dugo želim pisati, ali ovdje su moji dani vrlo ispunjeni, pod strogim naredbama Sandrine bake koja mi ne dozvoljava disati.

Njezino poimanje geja je jednako »lijenoj konobarici bjelkinji«, ali ja je obožavam. Jedna je od onih žena iz nekoga drugog doba, navikla na naporni rad, rijetko dijeli komplimente, ali dobra je u duši.

Ostatak vremena, ipak, provodim nastojeći izbjeći Juliusa, kako mi još jednom ne bi razbio nos.

Sada imam laganu kurgu, s kojom sam još više očaravajući, pa ću se, kad se budem vratio u New York, moći šepiriti prepričavajući svojim prijateljima da sam izazvao tučnjavu!

Julius je, kao što ti je Sandra već rekla, naš trn u oku, ne znamo što bismo. Nije zločest, ali je prava danguba, naviknut je da ga se služi, pojede i ne opere tanjur za sobom, i vjeruje da ima također pravo na kuću jer je otac malene.

Sandra je ljuta k'o ris, nadam se da će se sad nakon poroda malo smiriti jer smo večeri i večeri provodili tako što se ona relaksirala nabrajajući na koje bi ga sve načine ubila.

Bilo mi je smiješno, ali u krevetu bih ostajao budan kako bih kontrolirao da ona ne ustane i uguši ga jastukom. To bi ipak bila najbezbolnija od smrti koje mu je namijenila.

On je još nije vidio jer još uvijek spava i neće ga probuditi ni topovi, ali ne krijem ti svoju zabrinutost.

Ja sam uvijek njezin drugi tata.

A ti? Što više čekaš da se središ? Kad ćeš se udati i imati troje djece? Edgar je još uvijek divan? David je ipak bio bolji komad.

Ljubim te i grlim za sada.

Tvoj Mark

Ma da, i ti budi okrutan. Samo vi radite djecu meni za inat i nastavite me provocirati zašto ih ja ne radim.

Da, Edgar je još uvijek divan. Poput anakonde.

Pišem članak o Paris koja je bila prijavljena zbog vožnje u pijanom stanju. Blago njoj jer radi ono što želi a da nikome ne polaže račune.

Danas sam vrlo polemički nastrojena, valjda zbog te jedne godine više.

Navečer, čekam Edgara da se vrati. Nakon pjesme nisam ga više čula, vjerojatno misli da je to dovoljno kako bi utišao moj novorođeni materinski instinkt. Ha! Neće mu to tako lako proći.

Kad se vratio, bila sam jako rezervirana, rastreseno ga pozdravljam nastavljajući pospremati. Ostavljam mu toplu večeru i izmislim glavobolju kako bih mogla otići u sobu.

Kraljica osjećaja krivnje. Od koga li sam samo to naučila?

Kad se popne, ja listam časopis. Koja slučajnost - na svakoj trećoj stranici su fotografije djece, baš kao kad si na dijete i vidiš samo slike hrane.

»Monica, jesi li ljuta?« pita me stavljajući cipele u ormarić.

»Ne, Edgare, nisam uopće ljuta, razočarana sam.«

Ideš! Ova vrijedi bonus od tisuću bodova.

Sjedne na krevet i pomiluje me po obrazu. »Znaš, puno sam razmišljao danas. Imaš pravo, nismo nikada razgovarali o djeci, tolike sam stvari uzeo kao sigurne. Mislio sam na sebe, egoist sam,

nisam razmišljao da imaš trideset dvije godine i da je najnormalnije da ih želiš...«

Osjećam da stiže jedan ali...

»... Ali ma koliko pokušavam zamisliti da imam dijete, jednostavno se nikako ne vidim u tome.«

Gledam ga ozbiljna. »Dakle, ništa od djece.«

»Za sada ne.«

»I to je već neki početak.«

»Najviše što mogu.«

»A vjenčanje?«

»Ti i ja da se vjenčamo?«

»Vidiš li nekoga drugog ovdje?«

»Ne, ali...« Još jedan ali. »Brak je institucija...«

»... Zastarjela?«

»Možemo i bez toga, ne misliš li?«

»Znaš li što ja mislim? Mislim da me ti ne voliš.«

»Nije istina, ja te jako puno volim.«

»Ne pokazuje se to pjesmama. Ede, ti se ni ne trudiš.«

»Ali što bih drugo trebao?«

»Probaj se prepustiti. Zaleđen si u svojoj prošlosti, ne možeš očekivati da budem s tobom dvadeset godina kao da smo cura i dečko u osnovnoj.«

»Zašto ne? Mnogi su zajedno a da se nisu vjenčali i da nemaju djecu.«

»Da, jer to žele oboje, ali ja ne vidim dugu vezu bez djece i bez braka. To je pitanje izbora i odgovornosti.« Bože, kako sam postala zrela od jučer!

»Monica, ja... ja ne znam...« Ustaje, vidljivo je zbunjen, lomi prste i hoda gore-dolje.

Kako bi htio biti sam i brojati svoje čarape i svoje pločice s upaljenim fenom.

U jednom trenutku ugleda nešto na podu, sagne se i podigne jednu fotografiju. Promatra je nekoliko sekundi.

»Sto je ovo?« pita me pokazujući mi Rebeccinu fotografiju.

Prokletstvo, vjerojatno mi je ispala kad sam ih nosila dolje.

»Nemam pojma.« »Ova fotografija ne bi trebala biti tu.«

»Ne znam ništa, Edgare.«

»Monica, reci mi istinu«, naglo je postao ozbiljan, gotovo ga se bojim.

»Govorim ti je.« »Monica, jebemu, nemoj me smatrati imbecilom!«

»Ne smatram te imbecilom, ne znam ništa o tome, moraš mi vjerovati.«

»Ove fotografije su bile u jednoj kutiji u spremištu ispod stepenica, nitko ne zna da su tamo, čak ni moja majka.«

Evo baš sam htjela nju optužiti, otpao je i taj alibi!

»Monica«, gleda me u oči nastojeći se smiriti. »Monica, reci mi istinu, molim te, kunem ti se da se neću ljutiti. Jesi li ti uzela ovu Rebeccinu fotografiju?«

Gledam ga nekoliko sekundi, vratila sam se u sjećanje kada sam imala osam godina, grdno sam skrivila i zatvorila se u kupaonicu, otac mi je govorio da ako iziđem da se neće ljutiti i ja sam izišla i dobila grdne batine po guzici.

Uvijek bih nasjela.

»Da, Edgare, ja sam je uzela, htjela sam vidjeti kakva je bila...«

U pogledu mu se nazire iskra prezira. »I ja bih trebao oženiti ženu koja mi radi iza leđa?«

OSMO POGLAVLJE

Već deset dana ne razgovaramo.

Sutra navečer je predstavljanje knjige i ja sam u totalnoj panici.

Prevrćem *Predah vremena* po rukama i čini mi se kao da ga nisam ja napisala.

Nema nikoga tko bi mi pomogao, tko bi me pripremio, tko bi me podržao. Ovo bi trebao biti jedan od najljepših trenutaka u mom životu, a ja bih najradije nestala.

U kući smo odvojeni, razgovaramo jednosložnim riječima, jedemo u potpunoj tišini i spavamo u odvojenim sobama. Ne znam koliko će trajati ova situacija, probala sam razgovarati s njim, ali on kaže da je previše razdražljiv, da mu glava nije bistra i da se mora odljutiti. Ne uspijevam ga čak ni nasmijati.

Jedini posrednik nam je Morag kojoj je iskreno žao. Zovem je svaki dan i ona me informira o svojim pokušajima da ga urazumi.

Siobhan pak kaže da sam glupača jer dozvoljavam da me gazi, ali ona ne razumije. I to je dio ljubavi, on pati, ja sam ga razočarala, moram povratiti njegovo povjerenje i normalno je da sam sada u Čistilištu.

Tužna sam. Zovem Morag.

»Dobar dan, Monica, kako se osjećaš?«

»Sve u svemu, napeta sam zbog predstavljanja knjige.«

»Ja ću biti u prvom redu kako bih te podržala, nemoj se brinuti.«

»A Ed? Misliš li da će doći?«

»Dušo... pitala sam ga i jutros, činjenica je da... on... nikada ne ide na predstavljanja, to ne radi iz principa, nemoj me pitati zašto.«

»Ali moja je posebna, nije li?« poteknu mi suze.

»Rekla sam mu to, Monica, moraš mi vjerovati, skoro sam se posvađala s njim. Odgovorio mi je da se ne trebam miješati i točka. Rekla sam mu da me je razočarao, ali nije mi ni odgovorio.«

»Što misliš da bih trebala učiniti?«

»Koncentriraj se na knjigu. Bit će dobro, bit ću ja tamo, lan je dobar. Budi mirna, znam da nije ista stvar, ali ovo je tvoj trenutak, nemoj dozvoliti da ga pokvare njegovi hirovi.«

»Nemam izbora.«

Večeras moram ići u *Fan Club* djevojaka na »službeno proglašenje«, nadam se da se ne trebam obući u ružičasto.

U redakciji sam napeta poput drvenog zmaja, Niall i Siobhan me zezaju.

»Želiš li masažu?«

»Kamilicu?«

»Bachove cvjetne kapi, dajem ih i svojim mačkama kada se tjeraju.«

Gledam ih namrštenog čela, ali tako sam nervozna da im čak nisam u stanju uzvratiti.

Mr. Angus prođe ispred moga stola gledajući u pod kaže mi: »Dakl', sretn'!«

»Hvala, Mr. Anguse.«

Od onog dana s mobitelom ostario je dvadeset godina.

Niall navaljuje: »Pa jedna poznata spisateljica poput tebe, zar ne bi trebala osigurati ruke?«

»I ne trebaš osobnu pomoćnicu? Neku koja bi ti nosila najdražu vodu i šetala tvog psa?« Nevjerojatno, ne uspijevam odgovoriti, od silnog straha sam u potpunoj blokadi. O Bože, što ću, osjećam se kao da sam u nekom paralelnom svijetu.

Skrenem misli čitajući Sandrin posljednji *e-mail*.

Draga Monica,

sada se osjećam bolje, i kad kažu da je porod težak, imaju pravo.

Tako sam jako tiskala da su mi se raskrovarile desni, a u jednom trenutku sam pomislila da će mi ispasti i oči.

Jazlynn je divna, ima moja usta i moju kosu, Mark kaže da su uši Juliusove, ali ne želim čak ni misliti da moja kći ima njegove gene.

Problem je što plače cijelu noć. Baka kaže da sam i ja tako plakala te da će i ona biti pjevačica; ja ne spavam gotovo tjedan dana, imam upaljene bradavice, hemoroide i, također, otečen nos.

Zašto ti to nikada ne kažu dok si trudna? Nije baš za podcijeniti te detalje.

Kada je Bog rekao: »Rodit ćeš u boli«, nije se uopće šalio!

On, čim je vidio malenu, uzeo ju je u ruke i istrčao van urlajući: »Gledajte, ovo je moja kći!« Baca ju je gore-dolje poput lutke, to je bilo nešto najstrašnije u mom životu.

Ustala sam s velikim naporom, odlučna da mu iskopam oči, ali na svoju sreću došao je Mark i uzeo ju je iz njegovih ruku.

Malena je plakala, prestrašila se, ja sam mu rekla da se više nikada ne približava, a on je odgovorio da je to njegova kći i da je ima pravo uzeti kadgod zaželi.

Sada živim u strahu da joj se ne približi dok sam ja u kupaonici ili dok spavam, možda i zbog toga ne uspijevam zaspati.

Mark, moja majka i moja baka nude se da me zamijene, ali ni u koga nemam povjerenja.

Ne znaš kako se promijeniš kada postaneš majka.

Grlim te.

Tvoja Sandra

Ni ne znam hoću li ikada saznati kako se promijeniš kada postaneš majka. Odlazim kući kako bih se pripremila za večer i susretnem Margareth.

Čini mi se nepovjerljiva, ali možda sam samo paranoična. Nadam se da joj Edgar nije rekao zbog čega je ljut na mene. Koja sramota.

»Bok, Monica, dugo se nismo vidjele. Kako si?«

»Dobro, malo nervozna zbog predstavljanja knjige.«

»A da, Edgar mi je rekao, pa nije to porod!«

E, da... »Svi mi to govore, ali ja nisam nikada govorila u javnosti.«

»Od toga nije nikada nitko umro, vjeruj mi... ti bi bila prva.«

A ne, uzimajući u obzir Rebeccu, bila bih druga. Šteta što najbolje doskočice iz svog repertoara ne mogu izreći...

»Sve je u redu s Edgarom?«

»Da, Margareth, zašto me to pitate?«

»Osjećam da je nervozan, jeste li se posvađali?«

»Ne.«

Ako je u tijeku s događajima, bit ću službeno proglašena za lažljivicu mjesta.

»Monica, meni možeš reći ako nešto ne štima među vama, nitko ga bolje ne poznaje od mene.«

Joj, zašto me ne ostavi na miru? »Dobro, kunem vam se, ruka na srce.«

»Draga Monica, mama neke stvari instinktivno osjeća, ti nemaš djece, ali vidjet ćeš kad...«

»Vidjet ćeš kad ih jednog dana budeš imala i razumjela? To ste htjeli reći? Pa draga Margareth, ne od vašeg sina, to sigurno, jeste li

sada zadovoljni?«

Margareth ostane lagano šokirana, nije očekivala moju reakciju, a sigurno ne tako agresivnu, ali, dovraga, ovdje svi misle da sam njihova *punch* loptica i stresu mi sve u lice a da se nimalo ne osvrću na moje osjećaje.

»Sada mi oprostite, ali doista moram ići.«

»Ne, pričekaj, Monica«, uhvati me nježno za ruku, ima pogled pun razumijevanja. »Margareth, čujte... nisam raspoložena.«

»Mislila sam da se radi o Rebeci, nisam znala da je riječ o tako delikatnoj svari.«

Duboko udahnem. »Grozno je što smo se posvađali jer sam se ja >usudila obeščastiti urnu< s Rebeccinim fotografijama, samo kako bih vidjela kakva je bila buduća da mi svi samo ponavljate koliko je bila predivna. Ali se nismo posvađali jer on NE želi imati djecu i NE želi se ponovno vjenčati, NE, to nije ozbiljan problem u vašoj kući!« Bijesna sam, i logično, ne vidjevši me nikada u ovom stanju, misli da sam poludjela i sveta uspomena na nedodirljivu Rebeccu postaje još čvršća.

»Monica, draga«, uhvati me za ruke, »Edgar je mnogo pretrpio.«

»DOSTA!« čepim uši. »Dosta, dosta, dosta, dosta, samo mi to ponavljate, svi mi to ponavljaju i svi mu dozvoljavaju da radi to što želi, on me izbjegava već deset dana i vi to držite normalnim?«

»Ne... nije, ali...«

»Ali što? Koju ispriku imate sada u šeširu? Koju?«

Margareth me gleda izgubljena i zbunjena. »Pa... Edgar je... moj sin.«

»I što s tim? To ne znači da trebate opravdavati svako njegovo ponašanje.«

Ostajemo u tišini na trenutak, zatim se udaljim. Margareth me ostane nepomično gledati. Tresu mi se ruke i srce mi jako lupa.

Kada mi se adrenalin popne do te razine, uhvati me neopisiva glad. Skoknem do pekarnice kako bih se mogla natrpati pogačicama. I pozdraviti gospođu Brkatu koja mi čak pokloni i kekse. Sada je moja!

Poziv u *Fan Club* je u sedam, pripremim mali govor za tu priliku i ponesem sa sobom čarape za mobitel ružičaste boje. Obožavat će ih.

Kada sam stigla, sve su djevojke bile uzbuđene. Predivno je imati šesnaest godina; ne osjećaš hladnoću i gane te bilo što.

Cijela je prostorija ukrašena kao da je ples na kraju školske godine, puna dekorativnih vijenaca od raznobojnog papira, postera s Paris Hilton, a stol je pun *junkfooda*, M&M'sa i kokica po tradiciji čuvane »dijete bogate nasljednice«.

Dvije djevojke koji su bile kod mene (Cherie i Bijou) trče mi u susret. Obučene su u ružičasto i svijetloplavo, na glavi imaju tijaru, a jedna u rukama drži čivavu.

»Monica, to je tako *cool* što si došla, hvala.«

»On je Tinker Junior«, kaže mi Bijou pokazujući mi mikro- psa. »Čuj, Monica, nisam rekla ostalim curama da ne poznaješ Paris, bile bi razočarane.«

»Ali ja je ne poznajem.«

»Pa? Novinarka si, navikla si da izmišljaš priče. Ispričaj nešto, važi?«

Djevojke se tiskaju oko mene i postavljaju mi hrpu pitanja.

»Okej cure, smirite se!« umiješa se Cherie. »Monica je ljubazno prihvatila naš poziv i reći će nam nešto o Paris, zatim ćemo joj postavljati pitanja, sjednite.«

Djevojke poslušaju i sjednu, a ja stanem nasred prostorije kako bih rekla nekoliko riječi. »Dakle, prije svega voljela bih vam se zahvaliti jer ste mi ukazale čast pozvavši me u vaš *Fan Club*, Paris bi bil... hm... Paris je poručila da je oduševljena i da bi jako voljela biti tu kako bi vam to osobno rekla...«

Cherie i Bijou mi se nasmiješe i namignu mi. Nastane eksplozija urlika i pljeska.

»... Ali je zauzeta u kampanji oko svog novog parfema i zbog toga ne može izbivati iz Sjedinjenih Američkih Država, ali prije ili kasnije će doći u Škotsku.«

»A da? Kada?« upita jedna djevojka.

Evo nas. »Ovisi o njezinim obavezama, znate da ima mnogo posla, ali javit će mi.«

»Gdje si upoznala Paris?«

»Gdje sam...? Hm, u New Yorku, u jednom lokalnu.«

»U Bungalowu 8?«

»Da, tamo...« nervozno se nasmijem.

Pa koliko znaju ove? Zašto ne uče ili razmjenjuju glazbu na primjer?

Naravno, i ja sam sa šesnaest godina znala sve živo i neživo o Madonni.

»Kako je bila obučena?« pita jedna.

»Što ti je rekla?« pita druga.

»Je li bio Rick Solomon s njom?«

»A Nicole Richie?«

»Kada počinje *Simple Life* 5?«

Dragi Bože, smrvit će me, pogledam očajno Bijou.

»Okej, cure, jedna po jedna«, nastoji se uplesti.

»Da, dakle, bila je u zelenoj Cavallijevoj haljini, pila je Red Buli, bila je u društvu Lindsay Lohan i čini se da će peta serija *Simple Lifea* ubrzo početi.« Hvala internetu!

Djevojke zašute na trenutak kako bi probavile informacije i zatim ponovno navale.

»Je li istina da jede samo čokoladu i hamburger?«

»Hoće li snimiti novi CD?«

»Imaš li njezin parfem?«

»Vozi li ona ili ima vozača?«

Bilo bi bolje da sam na putu po Europi s Edgarom i njegovom majkom...

»Pa, ona tvrdi da jede samo čokoladu i kokice, ali jede puno ribe i puno vježba...« Ako kažem da jede samo pržene gluposti, za godinu će dana sve biti debele.

»Za sada neće snimati novi CD, budući da se ovaj nije najbolje plasirao, ali znam da će snimati druge filmove. Parfem je jako fin i tek si je kupila Mercedes-Benz SLR McLaren.« »*Cool!* Misliš li da će mi ga moji kupiti kad budem punoljetna?«

»Da, ako imaju 453.000 dolara za potrošiti.«

»Koje su najčudnije riječi koje govori?«

»Pa... kaže >Debbie< umjesto očajna, >Skir< umjesto tip, zatim često koristi pridjeve >la bean< i >gilupie< ali nitko nije shvatio što to točno znači.«

»Legendarno, nazvat ću tako svog mačka.«

»Joj, prema tvom mišljenju je li istina da sve možemo postati poput nje ako se u duši osjećamo kao bogate nasljednice?«

Upomoć, pa kako je moguće izreći toliko pizdarija? »Možda pod >bogata nasljednica u duši< podrazumijeva - iako se ne rodiš bogata ne znači da ne zaslužuješ to postati ili da vrijediš manje. Ako naporno radiš i vjeruješ u samu sebe možeš učiniti bilo što. Pogledajte Madonnu.«

Djevojke pišu natuknice, Bijou mi se približi.

»Dobro Monica, sada je na tebi red«, odmota zamotani list i počne čitati na glas: »*Fan Club Paris Hilton* u Culrossu sa zadovoljstvom proglašava Moniccu Počasnom Predsjednicom zbog svojih zasluga za naše mjesto.«

Plješču potresene, Cherie mi predaje ružičastu majicu s natpisom *It's hot!* i s potpisima svih djevojaka.

»Hvala cure, predivna je.«

»Dođi kada želiš, bit će nam drago da budeš s nama.«

»I pozdravi nam Paris«, kaže mi Cherie smiješeći se.

»Dogovoreno!«

Vratim se kući vrlo zadovoljna jer sam usrećila te djevojke. Vrlo su slatke; žive u jednom tako izoliranom mjestu da ih svaki kontakt s vanjskim svijetom čini sretnima.

Skoro sat vremena nisam mislila na ono što me sutra čeka.

Ili večeras.

Edgar je već stigao i zatvorio se u salon.

Napravim sendvič i penjem se u sobu kako bih se psihički pripremila za sutra. Penjući se stepenicama zazvoni moj mobitel u džepu kaputa, strmoglavim se dolje i u zadnji čas uspijem odgovoriti.

»DAAAVIDE! Kako sam sretna što te čujem! Kako si?«

»Halo? Jesam li pogriješio broj? Nešto si mi jako ljubazna, skrivaš li nešto?«

»Ma ne DAVIDE, htjela sam te nazvati, tvoje cvijeće je prelijepo!«

»Ah da cvijeće, pitao sam se što ti je došlo?«

»Jedna prekrasna košara crvenih ruža i anturija.«

»Hm, reklo bi se ukras za stol. Mora da se nisu dobro sporazumjeli Kinez s *Interflora* u New Yorku i Skot tu kod tebe...«

»Ma ne, kunem ti se da je lijepo.« Namjerno se vrtim ispred vrata salona kako bi me Edgar čuo.

»Kada je predstavljanje knjige? Trebalo bi biti uskoro, zar ne?«

»Sutra navečer u Edinburghu.«

»Vau, čestitam. Jesi li sretna?«

»Hm... da, rekla bih da jesam.«

»Ne bi se baš reklo po tvom glasu.«

»Ma ne, samo što u posljednje vrijeme nisam baš bila dobro.«

»Vrlo mi je žao, nisam znao, mogla si mi reći. Kako bilo da bilo, Edgar se brine o tebi, zar ne?«

»Edgar? Da... brine se o meni, imam sreće.« Kažem to bez ironije i s dubokom tugom. Nadam se da me je Edgar čuo.

»On ima sreće, vjeruj mi.«

Nastupi trenutak tišine. »Sada moram ići, Davide.«

»Sretno sutra, volio bih biti tamo i vidjeti te.«

»I ja bih voljela.«

Poklopim. Pričekam koji trenutak da on otvori vrata, ali ga čujem kako razgovara na telefon. Odem u sobu.

Po noći ponovno sanjam da sam na nekom mračnom mjestu i tražim pomoć.

U ušima mi odzvanjaju glasovi Edgara, Davida i Iana koji mi govore: »Imaj povjerenja, dođi ovdje«, ali ja se očajno nastavljam vrtjeti u krug a da ne uspijevam izići.

Jutros imam predivne podočnjake.

Nije moglo biti drugo nego petak sedamnaesti... Objasni ti Anglosaksoncima da petak sedamnaesti donosi nesreću!

Edgar mi je ostavio ceduljicu na stolu:

Bok Monica,

ja sam u Glasgowu cijeli dan zbog vrlo važnih poslova.

Rekao sam Morag da dođe po tebe kako bi te odvela u Edinburgh. Doći će oko šesnaest, tako da u sedamnaest i trideset budete u VVaterstone'su.

Vidjet ćeš da će večeras biti dobro, sretno.

E.

Barem ne moram ići autobusom...

Nervozna sam kao nikad, jedva čekam da sve završi, strah me je da se ne osramotim i da neću znati što reći.

Nisam vidjela lana od sporne večeri i nismo razgovarali ni o jednom pitanju, nadajmo se dobrome.

Oblačim se u crno kako se i osjećam, stavljam lažne intelektualne naočale i čekam Morag koja, točno k'o urica, stiže u šesnaest sati.

Lijepa i nasmijana, ima na sebi kostim s tamnoplavim hlačama na pruge od baršuna i strukiranim sakoom, crnu dolčevitu, Hermesovu torbu, Pradine cipele. Nije li ona ta koja iscrpi budžet do kraja?

Čim uđe, napravi gestu kao da bi bacila mobitel kroz prozor.

»Ne mogu više, izludjet će me.«

»Zao mi je što si morala dolaziti ovdje.«

»Ma ne, to je nešto najljepše ovog dana. Kako si, jesi li spremna?«

»Zabrinuta sam.«

»Ma daj, slušaj me, nikada se ništa čudno ne dogodi na nekom predstavljanju knjige, nemoguće je. Pitat će te uobičajena pitanja: kako si uspjela objaviti knjigu? Jesi li *single*? Je li roman autobiografija? Uobičajene stvari...«

»Ako ti tako kažeš...«

U gradu je prava ludnica od prometa budući da je špica. Promatram službenike koji ulaze u pubove kako bi popili zasluženno pivo s kolegama, i ja bih željela biti tamo s njima.

Parkiramo automobil i uputimo se prema knjižari. U izlogu su isključivo primjerci moje knjige, kakav neopisiv osjećaj.

Morag mi se nasmije i zagrli me. »Jesi li sada svjesna?«

»Da, počinjem biti.«

Vodi me do kuta gdje će se održati predstavljanje knjige. Tu je stol s dvije stolice i dva mikrofona, dvije bočice vode, a nasuprot je dvadesetak stolica.

Prisutno je samo nekoliko ljudi koji sjede i čekaju, a Ian se još nije pojavio.

Morag ga zove na mobitel, ali on ne odgovara.

»Vjerojatno parkira«, umiruje me Morag.

Predstavljanje je zakazano za osamnaest sati, već su dva puta najavili početak; osamnaest je i deset, a Iana nema.

Postajem nemirna.

Stolice su već gotovo sve zauzete. Morag mi je predstavila nekoliko novinara, a tu je još nekoliko ljudi s mojom knjigom u ruci.

U osamnaest i dvadeset ulazi Ian, ne izgleda zapuhano, čini se da je samo trčao od vrata do ovdje, ali ne želim ništa insinuirati.

»Bok ljepotice, oprosti što kasnim, čuj, imaš li jedan primjerak svoje knjige pri ruci? Nisam je pročitao osim u radnoj verziji.«

Krasno smo počeli. »Želiš reći da je uopće nisi pročitao?«

»Sjećam se glavnih crta, ali bi mi dobro došlo da osvježim pamćenje, daj prepričaj mi na brzinu.«

»Brz... ali već kasnimo, kako ću ti sintetizirati dvjesto strana...« Pušem ogorčena, ali stjerana u kut počnem mu prepričavati dok odlazimo sjesti.

»Daj, zar se ne sjećaš? Caroline, Francuskinja srednjih godina koja nakon muževe smrti ulazi u trag svojim bivšim dečkima koje poziva kod sebe na mjesec dana kako bi shvatila je li udavši se dobro izabrala ili nije...«

»Mmm, da sjećam se, a onda? Kako završava?«

»Pa nije stvar u tome kako završava, bitni su svi ti psihološki prevrati, različite osobnosti udvarača staraca, nesporazumi, to je vrsta dvosmislene komedije.«

»Tipa?«

Doista ću popizditi, ali on je taj koji je u boljem položaju. »Tipa kada Pascal izaziva na dvoboj Thierryja... sjećaš li se ičega ili ne?«

»Nečega, kako bilo, improvizirat ću, sada počnimo jer kasnimo.«

Užasno sam napeta, vidi mi se na licu i ne usudim se nikome pogledati u oči. Sva su sjedeća mjesta zauzeta. U dnu dvorane vidim Siobhan i Nialla koji me pozdravljaju.

Ian uzima riječ.

»Dobra večer svima, ispričavam se zbog kašnjenja... sada kada je stigao moj advokat možemo početi.«

Ta je šala popraćena loptama suhog korova nošenim vjetrom kao u filmovima Sergia Leonea.

»Dakle, Monica je mlada talijanska spisateljica koja je svoju prvu knjigu *Predah vremena* objavila u izdanju Lockwood & Coopera. Svi znamo koliko je danas teško uspjeti objaviti knjigu, ali ipak je ona, koja čak nije ni Engleskinja, uspjela potući nemilosrdnu konkurenciju velikih afirmiranih i važnih imena. Želim vam reći kako.

Monicin dečko i ja smo prijatelji i partneri već mnogo godina. Edgar se brine o kreativnom dijelu, a ja o financijama izdavačke kuće Lockwood & Cooper. Ali s obzirom na to da je Edgar većinski vlasnik novci su kod njega i zbog toga, svaki put kad je riječ o novom projektu, on je taj koji odlučuje hoćemo li ga financirati ili ne. S druge strane, ja sam taj koji smiruje njegov entuzijazam svaki put kad on odluči objaviti novog autora...« Napravi pauzu kako bi popio malo vode, ili možda bio nagrađen osmijehom, ali nije dobio ništa osim naleta kašlja. Ne razumijem koje su mu namjere, na iglama sam.

»Prošle je godine Edgar bio u New Yorku, gdje je upoznao Monicu. Ja sam bio očajan tražeći sponzora za jedan svoj projekt i svaki put kad bih ga pitao da mi ga subvencionira, njegov je odgovor bio negativan. Zatim mi je jednog dana spomenuo jednu svoju prijateljicu do koje mu je jako stalo, a koja je tek počela pisati nešto što bi moglo biti zanimljivo. Sinula mi je jedna ideja, BAM!

Pitao sam ga bi li financirao moj projekt u zamjenu za moj *okej* da objavimo knjigu njegove prijateljice i on je odmah pristao. Nakon tri dana rukopis je već bio u rukama urednika, koji su, kao što znate, vrlo važne, ali često podcijenjene ličnosti koje surađuju kod pisanja.«

Bože, reci mi da nije istina.

»Kakogod, Monica je jedna vrlo simpatična djevojka i vrlo nadarena, ako je nazovete oko dva neće vam odgovoriti jer gleda *EastEnderse* ili *Simpsons*... koji su joj inspiracija za pisanje.«

Zbunjenost među publikom je očevidna, prikazuje me kao neku žensku koja je došla preko veze i koja se poševila sa šefom, a zatim mu je dala da joj objavi knjigu. Da sam bar tako lukava... ja sam se samo zaljubila.

Osjećam se tako poniženo da želim ustati i pobjeći.

»U knjizi je riječ o jednoj gospođi srednjih godina, Francuskinji kojoj je umro muž i koja, kako bi se osjećala manje usamljenom poziva muškarce u svoju kuću.«

Dovraga, tako prezentirano izgleda kao pornić za starce - *Duboko zubalo!*

Morag me preneraženo gleda i požuri podići ruku kako bi mi postavila neko pitanje. »Pitanja ćete joj postavljati poslije, sada

nemamo vremena.«

Konačno ja uzimam riječ, Ian se zadovoljno i podrugljivo smije.

»Ako mi ne mogu postaviti pitanja i ako si ti već sve rekao što si imao za reći, što ćemo? Izvest ćemo psa u šetnju?... A, uostalom, ja ne gledam EastEnderse.«

Čujem pokoji smijeh u dvorani, opada napetost.

Duboko udahnem.

»Istina je da živim s Edgarom Lockwoodom, ali ne vjerujem da je rukopis, koji sam između ostalog ja napisala, bio vrijedan takve kukavne razmjene usluga. Nadam se da bi mi moj dečko to rekao, on je korektan i pošten čovjek za razliku od nekog drugog, i nikada se ne bi tako nisko spustio.«

Pljesak u dvorani.

»Imala sam sreće upoznati ga i zaljubiti se u njega. Tek sam poslije saznala da je izdavač. Da rukopis nije bio dovoljno kvalitetan za objavljivanje, on ga ne bi nikada objavio. Stoga, nadam se da imate želju pročitati knjigu i da ćete je smatrati tankočutnom, melankoličnom i ironičnom kao što je i bila moja namjera.«

»Da, okej, shvatili smo, izvrsna si«, kaže Ian na talijanskom, gestikulirajući.

»Nisam izvrsna, nisam nikada bila tako ponižena u svom životu, ali, Iane, želim ti reći: odvratan si, iznevjerio si svoga najboljeg prijatelja oduzevši mu ženu i nisi mu imao hrabrosti to reći svih ovih godina, ostavio si ga da živi u boli zbog njezine smrti i u osjećaju krivnje da je nešto pogrešno učinio.«

Ian, sav izgubljen, gleda uokolo ne bi li pronašao nekoga tko će ga podržati i ne bi li nekoga pridobio za sebe, ali pronalazi samo odbojnost i prijekor.

Jedan se glas začuje iz dna prostorije.

»Je li istina to što govori, Iane?«

Ne može biti.

Svi se okreću.

Edgar ustaje. Na licu mu se čita izraz gnušanja.

»Je li istina, Iane?«

Ian je crven od srama, ne zna gdje bi pogledao.

Meni su suzne oči, nisam to trebala reći, ali nikada nisam osjećala toliku mržnju prema nekome.

Edgar se približava, nisam ga nikada vidjela tako zamišljenog, tužnog i povrijeđenog. Dolazi prema nama, gleda Iana ravno u oči i naredi mu: »Nestani iz mog života, seronjo!« Ian čak ni ne proba odgovoriti, odgurne stolicu i brzim korakom ode iz knjižare.

Ed me gleda, sjedim i buljim u ruke.

Sada ću ja doći na red. Nikada mi nije bilo tako neugodno.

Ed uzme mikrofon i okrene se prema prisutnima.

»Žao mi je što ste prisustvovali jednoj tako... bijednoj i vulgarnoj predstavi, nije ni mjesto ni prigoda za takvo što, jako sam posramljen... Istina je da je Monica moja... djevojka, ali prvenstveno je veliki talent, i... ne bi imala nikakvih problema objaviti svoju knjigu kod bilo kojeg izdavača, ja sam imao sreću što sam je prvi otkrio.«

Morag kimne glavom u znak odobravanja i počne pljeskati. Svi prisutni počnu pljeskati za njom i ustanu kako bi razbili napetost.

Edgar me zagrlji i poljubi.

Nisam u stanju izustiti ni riječi.

Jedna se gospođa približi i kaže mi: »Gospođice, nisam nikada prisustvovala predstavljanju knjige, ali od sada neću više ni jednu propustiti, bolje je od sapunice *Loving*. Mogu li vas zamoliti za autogram?«

Dam prvi autogram u svom životu, ne znam čak ni na koju stranicu treba ići, trebam li napisati datum ili trebam nadodati neku misao. Da ne pogriješim, napišem samo ime. I bez Montblanca...

Ostajemo razgovarati u knjižari s Morag i ostalima. Predstavim Edgaru Nialla i Siobhan, izbjegavajući komentirati događaj, uputim im samo nekoliko zgranutih pogleda.

Edgar se ophodi profesionalno, unatoč tome što je zadobio težak udarac. Ponaša se kao da se ništa nije dogodilo i zadržava samopouzdanje pravoga Skota, grleći me oko struka. Vraćam se s njim kući.

Puno je stvari koje si trebamo reći, ne znamo od kuda početi.

Udarac je bio vrlo težak. Loše se osjećam zbog njega i ne mogu ni zamisliti koliku zbrku osjeća i što može misliti o meni.

S jedne strane bih se voljela ispričati zbog netaktičnosti i što sam povrijedila njegovu privatnost, ali s druge, istina je morala isplivati i da ja to nisam učinila, ne bi nitko drugi. Ian je zaslužio da bude kažnjen.

Pokušam prekinuti tišinu.

»Kako si?«

»Ne znam, imam osjećaj kao da sam pijan.«

»Vjerujem... mora da si potresen.«

Nastavljamo vožnju a da nismo ništa drugo rekli, ali barem se ne zaustavljamo.

Zamišljala sam drugačije predstavljanje knjige: maštala sam o novinarima, fotografiranju, intervjuima, cvijeću i romantičnoj večeri, a ne *remakeu Rta Straha*. Penjemo se u sobu, konačno istu.

Uhvatom ga za ruku i gledam ga u oči.

»Ede, čuj... žao mi je što je tako ispalo, Ian mi je obećao da će razgovarati s tobom, ali...« Gleda me tužan.

»Ede... ako želiš, otići ću tamo spavati.«

»Ne, Monica, molim te budi uz mene večeras, ne ostavljaj me samoga.«

Zagrlim ga i tako ostanemo cijelu noć. Dok je on plakao.

Ujutro se probudim sama.

U kuhinji pored kave je stota ceduljica.

Idem u ured. Moram razgovarati s lanom i razvrgnuti partnerstvo.

Ozlovoljen sam i potresen.

Potrebno mi je vremena da to sve probavim, moram malo biti sam, znam da ćeš shvatiti. Nisam ljut na tebe, Monica, ali to je nešto s čim se moram suočiti jednom za svagda i nije pravedno da ti ispaštaš radi mojeg raspoloženja.

Bit ću kod svoje majke. Nazovi me ako ti bilo što treba.

Pusa,

Ed

Buljim u papir potpuno tupa.

Srce mi jako lupa, a želudac mi se steže.

Nešto mi je promaklo? Otišao je kod Margareth kako bi bio sam? A što sam ja skrivila? Mislila sam da će osjetiti olakšanje kad sazna kako su se stvari doista odvijale, ali naprotiv opet ja gubim.

Pokušavam ga nazvati.

»Ede... pročitala sam tvoju poruku. Znači, želiš otići?«

»Ne odlazim, uzet ću mali odmor od... samoga sebe.« »A ja?«

»Ti slobodno ostani u kući, ja sam uz tebe, ali znaš, sada moram razmišljati.«

»Kako želiš. Ako misliš da će ti tako biti bolje, poštovat ću tvoju odluku.«

Ali ono što doista mislim je: »Nevjerojatno si egoističan i glup ako ne razumiješ da ne želim da me ostaviš samu kako bi ti otišao toj ludoj vještici od tvoje majke i zatvorio se kako bi razmišljao o toj kurvi od tvoje bivše žene i o tom gadu od tvoga bivšeg najboljeg prijatelja!« Svašta sam sada nadrobila, ali mislim da je poruka dovoljno jasna.

Kako stvari stoje, ne preostaje mi ništa drugo nego otići na posao.

U redakciji sam također sama; Niall je vani zbog nekog intervjua, a Siobhan je kod kuće s bolesnim Flehmenom.

Otvorim Sandrin *e-mail* i krv mi se sledi.

Draga Monica,

često se dogodi u ovim krajevima da netko ode pecati i da se više ne vrati.

Neki govore da je to zbog nemirnih duša pokojnika, drugi vjeruju u prokletstvo Bermudskog trokuta, u vanzemaljce, iznenadne podmorske potrese, magnetska polja, tko zna.

Ja vjerujem da ako nešto zaista jako želiš, to će se prije ili kasnije ostvariti.

Julius nam više neće smetati.

Sada smo jako dobro.

Zagrljaj,

Sandra i Jazljnn

Gutam knedlu.

Sandra je poludjela.

Počnem joj pisati odgovor, a zatim brisati, ne vjerujem da je dobra ideja pitati je objašnjenja putem *e-maila* te na kraju obrišem sve i zatvorim kompjutor.

Mr. Angus će već nešto smisliti kako bi mi odvratio misli. Približi se mojem stolu i lupka po njemu.

»Monc' čuj.«

»Da, Mr. Anguse?«

»Sv' on djevojk' iz *Fan Cluba Paris Hilt'* bi želji' da t' odš napravt' taj intervj'.«

»Ali gdje, u Los Angeles?«

»Ne, na Azurn' obal', u vrijm' Božić' poznat' ličnost' se okupljaju kak' bi otišl' na odmr i ti bi mogli' otč' intervjurit' ih.«

»Na trošak...«

»Novin', naravn', sv' plačno, plać' tvrde.«

»Plaća tvrtka? Put na Ažurnu obalu kako bih intervjuirala Paris Hilton!«

»Zanim' l' te?«

»Pa... da, u biti godilo bi mi otputovati na nekoliko dana.«

»I men'«, promrmlja Mr. Angus.

»A kada bih trebala otputovati?«

»Z' dva dan'.«

»Ma da, čini mi se dobra ideja.«

»Dobr'«, kaže Mr. Angus s olakšanjem.

»Pa, hm... dobro, Mr. Angus, hvala.«

»Molm, molm.«

Sada kad je Edgar uzeo vremena za razmišljanje, umjesto da budem sama u kazni u toj kući duhova, muvat ću se po Azurnoj obali i onda ćemo po povratku započeti sve ispočetka.

Samo razmišljam o Edgaru, o Sandri i sada o polasku. Nemirna sam i zabrinuta.

Spusti se tužna i mračna večer koju provedem ispred kamina, a ja svako malo dolazim u iskušenje nazvati Edgara, ali ne želim prekidati njegovo samovanje.

K vragu, koja situacija.

Noć je zaista pravo mučenje. Osjećam se sama kao nikada, bez oslonca i bez ikoga na koga bih mogla računati i potražiti emotivnu i fizičku utjehu.

Čovjek kojeg volim ne želi biti pokraj mene, moja najbolja prijateljica je najvjerojatnije ubila oca svoga djeteta, moji kolege, s kojima se malo družim, razmišljaju o drugim stvarima.

Samo je jedna osoba koja, barem koliko kaže, misli na mene.

»Davide?«

»Monica, baš sam te htio nazvati, kako je bilo?«

»Tako...«

»Kako tako, što se dogodilo?«

Počnem štucati zbog prenagomilane napetosti. »Duga je to i užasna priča. Osoba koja je predstavljala knjigu bio je Edgarov najbolji prijatelj, i bio je taj s kojim ga je varala Edgarova žena, ja sam to otkrila i natjerala ga da mu kaže, ali on to nije učinio, nego me je ponižavao za vrijeme cijelog predstavljanja i na kraju ja više nisam mogla izdržati i rekla sam mu ispred svih da je gad, ali nisam primijetila da je Edgar bio u dvorani i nastao je pravi cirkus...«

»Smiri se, malena, smiri se. Mislim da si učinila možda malo nesmotrenu, ali pravednu stvar. Bila si prisiljena s obzirom na okolnosti, a uostalom on je bio gad.«

»Znam, ali Edgar je uzeo period za razmišljanje, a ja sam sama u ovoj jebenoj kući, ogromnoj, mračnoj i hladnoj, i strah me je, ne mogu više izdržati da sve ide nizbrdo!« »Monica, da sam tamo polomio bih nekome noge, jebemu, rekao sam ti da je bila pizdarija da odeš tamo! Nisi li mogla ostati ovdje u New Yorku ili se vratiti kući u Rim? Otišla si u pustaru kako bi sebe živu zakopala s čovjekom kojeg si tek poznavala!« urla. »Davide, ja ga volim, kunem ti se da ga volim, ali ne znam što bih!« nastavim kroz suze. »Znam da ga voliš, sada se smiri, smislit ćemo neko rješenje.«

»U redakciji su mi ponudili da odem na Azurnu obalu napraviti intervju s Paris Hilton, bit ću odsutna nekoliko dana.«

»Oh, konačno jedna dobra vijest, to je već neki početak. Otiđi od tamo, promijeni zrak i odi u neko mjesto puno ljudi bez ovaca i groblja, ni ne znaš kako će ti dobro doći.«

»Da, i ja tako mislim.«

»Kad se vratiš, vidjet ćeš stvari drugim očima.«

»Da.«

»Budi mirna, Monica, bit će sve dobro. Hoćeš li me nazvati prije odlaska?«

»Da, nazvat ću te.«

»Probaj sada spavati, malena.«

»Nastojat ću.«

Obrišem oči i ispušem nos. Dobro mi je došao razgovor s Davidom, osjećam se malo manje samom.

Dobro će mi doći otići na nekoliko dana. Ovo mjesto me polagano uništava.

DEVETO POGLAVLJE

Sljedeće jutro nazovem Edgara da ga obavijestim o svom putovanju.

»Na Azurnu obalu? Oh... dobro«, odgovori iznenađen.

»Želiš li ići sa mnom?«

Zastane. »Nažalost, nije najbolji trenutak, ali bilo bi mi drago, Azurna obala je vrlo lijepa.«

»Da, rekli su mi... u svakom slučaju neće me biti nekoliko dana.«

»Da te otpratim u zračnu luku?«

»Mislim da je to najmanje što možeš učiniti, Ede.«

Sada sam neizmjerljivo tužna. Osjećam da mu više nisam toliko važna.

Zaljubljeni muškarac prati te do kraja svijeta, čeka te pod kišom, telefonira ti deset puta dnevno. Zaljubljeni muškarac te obasipa pažnjom, ponosno te pokazuje cijelom svijetu, želi voditi ljubav s tobom danju i noću.

Ed me ne voli.

Ne znam gdje sam mogla pogriješiti, možda sam bila nametljiva, arogantna, rekla sam i učinila nešto što ga je povrijedilo a da to nisam ni primijetila.

Ili možda jednostavno nisam na nivou. Ni njegovom, ni Rebeccinom.

Ponovno ga zovem.

»Ede, oprosti ako sam bila bezobzirna, ti trebaš vremena, a ja te gnjavim svojim navaljivanjem.«

»Nema veze. Ti to nisi mogla znati, nisi odgovorna za to što se dogodilo.«

»Ali ti me više ne želiš pored sebe.«

»Nije da te ne želim pored sebe, ali ti ne želim natovariti na vrat tugu i napetost.«

»Ali ne bi li trebale osobe koje su skupa dijeliti veselje i bol?«

»Koji put ne, Monica, koji put bitke moramo rješavati sami.«

Idem po karte u redakciju.

Siobhan uopće nije misteriozna.

»Monica, mogu li te dotaknuti? Dapače, mogu li dobiti čuperak tvoje kose kao amajliju? Ti si najveća sretnica koju poznajem, sve me strah: s vrlo zgodnim si čovjekom koji te obožava, živiš u nekoj vrsti dvorca, plaćaju te da radiš posao koji voliš, a još ti k tome nude super put na Ažurnu obalu kako bi intervjuirala kraljicu Glamura!«

Kako ne, baš sam sretnica... »A nisam ti rekla da sam dobila na lutriji!«

»Zar jesi?«

»Ne, šalim se.«

»Mogu igrati tvoj datum rođenja?«

»Ne, ne možeš.«

»Ovdje su tvoje karte, nije biznis-klasa, ali nadam se da ćeš biti zadovoljna.«

Napravim grimasu neodobravanja. »Šteta, baš sam se nadala šampanjcu...«

»Daj, samo je pet sati leta, krećeš iz Edinburgha i ideš u London, zatim iz Londona stižeš u Nicu. Zamisli, tamo je petnaest stupnjeva.«

»Punih petnaest stupnjeva?«

»Odsjest ćeš u hotelu La Promenade u Cannesu, a intervju je zakazan za četiri popodne u Noga Hiltonu gdje je, naravno, ona odsjela.«

»Ali zna li Mr. Angus da ja nisam nikada nikoga intervjuirala?«

»Ne, i ne treba znati, nisam nikada ni sumnjala, s obzirom na to da se radi o tebi, da ćeš početi s lokalnim nogometašem.«

Pravim se da se smijem, granica između ironije i prave zavisti je koji put jedva zamjetna pa nisam posve uvjerena da se ona samo šali.

Kod kuće se pakiram, uzimam jedan mali Edgarov kofer, nadajući se da nije relikvija. Nisam dobila nove *e-mailove* ni od Sandre ni od Marka i zabrinuta sam, ali se ne usudim telefonirati, niti postavljati pitanja koja bi mogla biti kompromitirajuća, preopasno je. Možda bih joj trebala napisati pismo.

Provedem večer pripremajući pitanja za intervju, iskoristit ću ona od prijateljica Cherie i Bijou, a onda ću, kao obično, improvizirati.

U kofer sam stavila nekoliko polu-profesionalnih kompleta, samo kako se ne bi vidjelo da stižem sa sela, i nešto za večer, u slučaju da

joj sine da me pozove na jahtu P. Diddyja. Jutro stiže prebrzo za moju nesanicu.

Usporena sam, što zbog hladnoće koja mi je ukrutila zglobove, što zbog toga što je moja psihofizička ravnoteža, ako sam je eventualno ikada i imala, na najboljem putu da se raspadne.

Osjećam da neću biti na nivou, malo za promjenu.

Pogriješila sam zanimanje, trebala sam izrađivati tetovaže. Svi bi me gledali s poštovanjem i strahom i nitko se ne bi sa mnom ophodio kao s nekom bezveznjačom, iz straha od represije mojih prijatelja bajkera.

Ed me zove kako bi me obavijestio da stiže, samo se nadam da mi neće pobjeći avion. Automobil se pojavi na puteljku. Promatram Eda kroz prozor dok izlazi.

Nepočešljan je i izgleda umorno, kao da su ga misli opsjedale cijelu noć i nisu mu dale ni trunku odmora.

Srce mi se steže svaki put kad ga vidim.

Zašto me ne možeš voljeti, Ede? Zašto?

Duboko udahnem, uzmem svoj kofer i siđem.

Nasmijem mu se najbolje što umijem, s obzirom na situaciju, on me gleda na trenutak. Očekujem da će mi nešto reći za kofer, ali očito ga ne primjećuje.

»Jesi li dobro spavala, malena?«

Cijelu vječnost me nije tako zvao.

»Ne, nedostajao si mi.«

»I ti si meni nedostajala.«

Zagrlimo se i ostajemo tako poduži trenutak, zatim ja odem prema automobilu, a on u kuhinju.

Pozdraviti boce, pretpostavljam, ali ne želim znati.

Vožnja do zračne luke je mirna, željela bih ga pitati za Iana, ali se bojim, iako ne znam čega. Čini mi se da to nisu moja posla, iako jesu, te da je Rebecca prisutna, a da sam ja samo promatračka. Zbog uznemirenosti moj želudac je kao obično tvrd poput kamena.

»Već te neko vrijeme želim pitati, Monica, kako se slažeš s Mr. Angusom?«

»Dobro, zašto?«

Upomoć. »Nisam ga čuo cijelu vječnost, pokušao sam ga nazvati nekoliko puta, ali nikada ga nema, nije se ništa dogodilo, zar ne?«

»Ne, naravno.«

Da mi je vidjeti facu toga starog ludonje kada ga čuje.

Stižemo u zračnu luku dosta ranije, toliko da se podsjetim koliko se užasavam aviona. Edgar se pet puta udaljio kako bi odgovorio na mobitel, a ja sam to iskoristila kako bih napravila autogeni trening, kao što su savjetovali u jednom broju časopisa *Donna Moderna*.

Ne bih nikada mogla biti bogata nasljednica, bila bih prisiljena putovati vlakom ili brodom i propustila bih sve zabave ili bih trebala otputovati dva mjeseca ranije.

Čekajući let, listam jednu knjigu prosvjetiteljskog naslova *Njemu baš i nije stalo*. Otvorim je na blef i pročitam jednu rečenicu: »Niti je Predsjednik Sjedinjenih Američkih Država u toj mjeri zaposlen da ne bi pronašao vremena da te nazove...«

Odmah je zatvorim. Još nisam spremna.

Najavljuju moj let. Pozdravljam Eda brzinskom pusicom jer, očigledno, ne može prekinuti. Predsjednik Sjedinjenih Američkih Država, ha?

Tijekom leta su stalno prisutne turbulencije i to kod mene izaziva duboku mržnju prema svima onima koji su opušteni tipa »za mene je kao da sam u autobusu«. Letjeti je definitivno protiv prirode, neću nikada prestati tako misliti.

Mrzim i djecu koja vrište, dok njihovi roditelji čitaju novine. Moje dijete nikada neće biti takvo.

Ma koje dijete... koga ja to zavaravam. Edgar neće nikada prestati misliti na Rebecca i neće nikada izgraditi život sa mnom. Ne voli me dovoljno.

Ne bili željela biti depresivna, idem obaviti nešto na čemu mi svi zavide, ali ja u glavi imam samo Eda.

Ni strah od smrti zbog avionske nesreće ne može ništa protiv moje mentalne pilane! Stigavši u London, bacam se na mahnuti šoping u djutiću i pišem Davidu *e-mail*.

Kako bi se moje već duboko narušeno mentalno stanje razveselilo, stiže SMS od dragog Iana.

»Hvala ti za ono što si učinila, zapamti jednu stvar: ti si samo trenutna zamjena, nisi vrijedna Rebeci ni cipele zavezati, a ni ijednoj drugoj.«

Taman da ću odgovoriti, ali me od nagomilanih uvreda uhvati histeričan napad, bacim mobitel na pod i on se raspadne.

Počnem plakati od bijesa i jecajući se sagnem pokupiti dijelove s poda.

Ian ima pravo, ne mogu, nisam na nivou i ta me situacija ubija.

Jedno mi se dijete od otprilike pet godina polako približi i šćućuri uz mene.

Podignem glavu, gledam ga i nastojim mu se nasmijati kroz suze, prekrasan je sa smeđim frčkicama i velikim plavim očima, debelim obrašćicama i dva divna klempava uha.

Pogladim ga po glavi.

»Zašto plačeš? Buba li te?«

Kimnem glavom.

»Gdje?« »Ovdje«, kažem pokazujući mu na srdašce.

Zadihana mama dolazi po malenoga koji mi se smiješi i pozdravlja me mašući ručicom. Gledam ih kako se udaljavaju, njegova mama je više-manje mojih godina, tata izgleda kao Edgar u tridesetima. Neopisivo su sretni dok trče na avion, držeći se svi troje za ruke.

Sakupim posljednji dio i odem kupiti novi mobitel.

Odlučim sačuvati Ianovu poruku koja će mi biti od koristi jednog dana.

Dana kada će me zaustaviti zbog ankete i morat ću reći ime najopakije osobe na svijetu nakon Hidera i Staljina.

Stižem u Cannes rano popodne i očarana sam ljepotom i bogatstvom ovoga mjesta. Doima se da je tu život vrlo lagan, barem bogatima. More, sunce, lijepi ljudi, niske takse i puno jahti. I puno je toplije.

Cijeli bulevar Croisette je ukrašen božićnim dekoracijama, po ulicama se čuju božićne pjesme, a djevojke na rolama obučene u Djeda Božićnjaka reklamiraju restorane.

Taksi me ostavlja ispred mog hotela koji nesumnjivo odiše s vrlo malo luksuza.

Zapravo, prozor sobe gleda na stražnji dio kuhinje jednoga kineskog restorana, pored *puba* s već preglasnom glazbom za popodne.

Tapison je sramotno pun sumnjivih mrlja i spaljenih rupa od cigareta, nema zavjesa, ni televizora, a tuš nitko nije prao od Drugoga svjetskog rata.

Soba je odurna. To je sigurno osveta onog škrtca Mr. Angusa. Ovo mjesto ne može koštati više od trideset eura po danu.

Nadala sam se da ću se istuširati i odmoriti pola sata, ali bojim se da ne dobijem uši. Skinem zeleni pokrivač s kreveta kako bih dobro pregledala plahte, a zatim ga ostavim na podu da smanjim dodir s grinjama na tapisonu.

Sjednem na krevet i presvučem se a da ni jednom ne dotaknem pod, navučem hlače i odem u kupaonicu kako bih se osvježila ispod pazuha i namirisala.

Nakon brzinskog šminkanja, istrčim van udahnuti svježi zrak koji nema miris po plijesni i dimu.

Noga Hilton je na dva koraka. Približavajući se, osjetim kako mi raste strah. Ne znam ni kako da se predstavim, ne bih voljela da se radi o još jednoj ružnoj šali Mr. Angusa, iako mislim da nije toliko glup.

Htio mi je napakostiti zbog onoga što se dogodilo, ali do intervjua mu je uistinu stalo. Pitam se kako je uspio dobiti dopuštenje.

Večeras je megazabava u Jimmy'z Clubu u Monte Carlu s elitnim *setom* i ona će sigurno biti tamo.

Hotel je ogroman, malo iz '70-ih po mojem ukusu, ali nevjerojatno luksuzan.

Na ulazu su parkirani samo Lamborghiniji, Ferrariji i Rollsevi, tako da odmah obeshrabre one koji dođu s nečim jeftinijim od tristo tisuća eura, a portir u uniformi me odmah zaustavlja na ulazu.

Tko zna kako se kaže na francuskom: »Ostavila sam kod kuće remen napunjen TNT-om.« Uđem kroz kružna vrata i u čudu promatram ogromno predvorje. Sala je jako osvjetljena i svuda uokolo su sofe od crvene kože (poput one američkih Idijanaca).

Na recepciji dam svoje ime, momak me odmjeri od glave do pete i telefonira ne znam kome da sam stigla...

Moram reći da mi se »madame Monica« dopada, iako priziva pariški bordel s kraja devetnaestog stoljeća.

Čekam dvadesetak minuta dok ne ugledam nekoliko krupnih crnaca, koji su pretpostavljam tjelohranitelji, a iza njih neka vrsta povorke glasnogovornika, različitih potrkala, šminkera i ostalih faca viđenih po novinama, svi strogo na mobitelima.

U sredini, sitna, ali vrlo prirodna, upada u oči Paris Hilton, obučena u bijelo-crni Chanel, jako podsjeća na princezu Grace.

Ona nalikuje na Barbie.

Ne uputi mi niti jedan pogled i prolazi ispred mene razgovarajući na telefon, to me natjera na »jaguarov skok« ne bih li ušla u njezino vidno polje prije nego li ode.

Jedan mi tjelohranitelj prepriječi put laktom veličine moje glave. Kažem mu da moram napraviti intervju s gospođicom Hilton, ali i on me ignorira.

Ovdje se stvari značajno kompliciraju. Nadala sam se da će me dočekati neki pomoćnik koji će me uvesti u predvorje njezinog apartmana i ponuditi mi vodu Evian, ali to se očito neće dogoditi. Vjerojatno je netko Mr. Angusu natuknuo da je Paris ovdje, a za ostalo se moram pobrinuti sama.

Duboko udahnem i izvučem najprijatniji i najprijateljskiji osmijeh koji imam a da ne izgledam poput reporterke koja salijeće u potrazi za skandalima. A ako ih konačno i bude, još bolje.

Problem je što ide prema vratima hitrim korakom i moram privući njezinu pažnju prije nego bude prekasno.

Konačno zaklopi mobitel, imam djelić sekunde da se uvučem između nje i kružnih vrata a da si ne slomim čašicu koljena i da joj kažem nešto što bi u njoj moglo pobuditi znatiželju.

Ekstremna bi alternativa bila da se onesvijestim.

»Paris, oprost na smetnji, zovem se Monica, došla sam iz jednog mjestašca u Škotskoj kako bih te na kratko intervjuirala. Cijelo mjesto te voli do ludila, desetak djevojčica koje prkose hladnoći da bi bile obučene kao ti, preslatke su, obožavala bi ih! Stigla sam prije sat vremena, nisam se ni uspjela istuširati jer sam odsjela u usranom hotelu, s obzirom na to da sam ucijenila svoga šefa, čovjek kojeg volim je otišao živjeti kod svoje majke nakon što je otkrio da je

njegov najbolji prijatelj ševio njegovu mrtvu ženu, moja se najbolja prijateljica uvalila u grdnu nepriliku, ali je na Bahamima i ja je ne mogu vidjeti, sve u svemu... U načelu, moj život nije bogzna što, molim te za samo pet minuta tvog vrlo dragocjenog vremena i onda ću zauvijek nestati iz tvog života.«

Paris me pogleda zabacivši glavu u stranu, a da se nije smela, te me upita: »Ševio je mrtvu ženu?«

»Ne... dok je bila živa, živu ju je ševio.«

Proučava me. Odlučuje bi li me dala Tinkerbellu da me rastrga, koji je, nasreću, pošnjofao moju ruku. Govori se da joj pas izabire dečke.

»Okej, izlazimo, možeš ići s nama u mojoj limuzini.«

U limuzini s Paris Hilton? O Bože, sad ću se stvarno onesvijestiti.

Ulazimo u kilometarsku limuzinu gdje smo se smjestile u pravi salon od crne kože (poput one američkih robova).

Mislim na ogromnu razliku između naših života i kako je to živjeti kao milijarderka. Postaje mi neugodno.

»Okej«, kažem izvlačeći notes i olovku koja, nadam se, piše. »Želiš li razgovarati o nečem određenom?«

»Obično me to nitko ne pita.«

»Znam, svi ti postavljaju ista pitanja. Pišem kolumnu o tebi i čitam stalno o zabavama, dečkima, šopingu i videokasetama, pitala sam se bi li voljela razgovarati o nečemu drugom.«

Oklijeva na trenutak, možda je pitanje preopsežno i baš sam ga htjela promijeniti i pitati je koja je njezina najdraža marka kekisa, kad me pretekne.

»Što sam željela raditi.«

»Što, oprosti?«

»Nitko me nikada ne pita što bih bila da sam normalna osoba, želim reći kao ti.«

»Aha, naravno, kao ja. I što si htjela raditi?«

»Željela sam biti zubarica.«

»Zubarica?«

»Da, kao malena igrala sam se sa sestrom, glumila sam da joj bušim zube, a ona bi plakala.«

»A zašto nisi postala zubarica?«

»Šališ se? Da stavljam ruke u usta drugih ljudi? Moja majka to ne bi nikada dozvolila, ali meni bi bilo drago.«

»Ali, uvijek možeš početi.«

»Nije ista stvar. Vidi, ja ako želim stvari - kupim ih, mogu snimati CD-e, filmove, kreirati modne linije, otvarati lance hotela, mislila sam čak i na avionsku tvrtku Pariš Hilton, super stylish ružičaste avione, ali odmah mi sve dosadi, nisam kao ti koja se moraš boriti kako bi se prehranila.«

»Oh da, tamo vani je prava džungla...«

»Koji put bih voljela biti siromašna kao vi kako bih mogla shvatiti kakav je to osjećaj kad ti nešto treba. Ja nikada ništa ne trebam.«

Htjedoh joj predložiti zamjenu. »Što ti najviše nedostaje? Nešto što ne možeš kupiti.« Napravi zbunjenu facu. »Ne postoji ništa što se ne može kupiti...«

U biti ne griješi mnogo.

»... Prošlost, ne mogu ponovno kupiti svoju prošlost, iako sam milijarderka, ne mogu se vratiti unatrag i ispraviti svoje greške.«

Opa! Ova izjava je u rangu apsolutice na Filozofskom.

»Ali svi griješimo, to je ono lijepo u nama, to nas čini čovječnima i također simpatičnima.«

»Nitko ne misli da sam simpatična.«

»Ma kako ne, a Nicole Richie? Nije li ona tvoja najbolja prijateljica?«

»Ne, gadura je, uvijek je bila gadura i manipulatorica, ali producenti *Simple Life*a tjeraju nas da govorimo da smo najbolje prijateljice kako bi onda izmislili da smo se posvađale i tako izazvali pravi *boom* gledanosti, ali u biti smo se uvijek mrzile. Zatim nakon onoga što mi je učinila...«

Izgleda mi uznemireno. I čivava to primijeti pa se tresući šćućuri u mojem krilu. »Želiš reći da kada se slažeš s njom, glumiš?«

»Upravo tako, i odurno je. To je isto kao da ljubiš nekog glumca koji ti se ne sviđa.« »Mogu zamisliti... ali, što ti je to napravila?«

»Pogodi tko je stavio film na internet?«

»Onaj s tobom i Rickom Solomonom?«

»Ma ne, ne taj, to je bio samo seks, filmić s mog 11. rođendana na kojem se vidi da imam aparat za zube!«

»Ali, Paris, puno djece nosi aparat, to nije nikakva sramota!«

»Ja ga nisam željela i svi su me zezali, Nicole na prvom mjestu. Zbog toga sam željela postati zubarica. Bila bih izmislila lijepe aparatiće, možda ružičaste, tada ih nisu radili.« Ganuta je, izgleda kao da je opet postala jedanaestogodišnja djevojčica s aparatićem koju svi zezaju.

»Paris, možda to tebi neće biti važno, ali meni si simpatična.«

»Ne kažeš to zato što moraš?« kliznu joj suze.

»Ne, zašto bih morala? I imaš predivne zube!«

Limuzina se zaustavi ispred jedne trgovine u kojoj očekuju Paris na otvorenju.

Iziđemo iz automobila, Paris briše suze, a *paparazzi* navališe fotografirati i zvati je sa svih strana.

Ona ponovno postane Barbie od prije, smije se fotografima nevjerojatno profesionalno. Djevojčica s aparatićem je nestala.

»Reci vozaču gdje da te odvede.«

»Paris, mogu li te zamoliti za jednu malu uslugu?« vičem joj u sveopćoj gužvi koju drže pod kontrolom dva tjelohranitelja.

»Reci.«

»Bi li molim te mogla poslati nekoliko fotografija curama iz *Fan Cluba*?«

»Naravno, ostavi adresu na recepciji.«

»*That's hot*«, kažem joj.

Namigne mi i nestane u rulji koja je proguta.

Ostajem na trenutak pokraj vrata automobila, smetena od događanja. Odmah mi se približi neki tip.

»Oprosti, jesi li ti prijateljica Paris Hilton?«

»Ja? Ne, ja sam novinarka... Talijanka.«

»Talijanka? I ja sam novinar Talijan. Za koga pišeš?«

»Za jedne škotske novine.«

Gleda me začuđeno.

»To je duga priča...«

»Slušaj, ti si prva koja je rasplakala Paris Hilton, može li se znati što si joj rekla?«

»Ne, to je profesionalna tajna.«

»Ispravno, ostavit ću ti vizitku, kad se vratiš u Italiju javi mi se, potrebni su nam sposobni ljudi u redakciji *Vanity Faira*.«

»Van...«

Zblenuta, s vizitkom u ruci, sjednem u limuzinu i kažem vozaču da me odvede u moju mišju rupu.

Kakav dan za pamćenje.

To je ono što me očarava u životu. I kada sve ide krivo, može se dogoditi nešto što će radikalno izmijeniti sve tvoje samoubilačke planove i kotač života opet se okreće.

Ispred hotela znatiželjnici nastoje vidjeti tko je ta slavna ličnost koja izlazi iz auta i netko me fotka s mobitelom. Mojih petnaest minuta slave.

Sad se mogu vratiti u svoju uobičajenu anonimnost. Šteta jer sam se već bila navikla na limuzinu.

Ulazak u hotel La Promenade je da se smrzneš: gospođa na recepciji (ako baš želimo tako nazvati tu grobnu nišu) šiljaste glave s oksidiranom žutom kosom s izrastom od tri centimetra, sa sjenilom tirkizne boje i zadahom poput mrtvacu.

Prolazim a da je ni ne pogledam, ali ona me pozove kako bi mi rekla da ima jednu poruku za mene.

Smiješim se zadržavajući dah i kimam potvrdno glavom na svako njezino pitanje koje ionako ne razumijem.

Pokušavam je pitati za fen za kosu, ali rečenica: »*Avez vous un pbon?*« je ostavlja u čudu. Prisiljena sam joj pantomimom objasniti što želim, a i ona meni na svoj način odglumi da će mi ga donijeti u sobu.

Poruka je Davidova, kaže da ne odgovaram na mobitel i da ga hitno nazovem.

Naravno da ne odgovaram, uništila sam ga, a ovaj novi se puni, srećom imali su adapter. Uđem u sobu, dobro pazim da ništa ne dotaknem, nadam se da miševi nisu izgrizli Edov kofer.

»Halo, Davide?«

»Oh, konačno, pitao sam se nisu li preusmjerili avion, kako je prošlo?«

»Izvršno, Davide, presretna sam. Ona je simpatična, provo- zala me u limuzini, bilo je ludo!«

»U limuzini s Paris Hilton? Ooo, onda ćemo te vidjeti po novinama! Znao sam da ćeš uspjeti, fantastična si!«

»Daj, crvenim se!«

»Čuj, što radiš večeras?«

»Pa, ne znam, prošetat ću po Cannesu, malo šopingirati. Ovdje izgleda kao da je proljeće, dobro se osjećam.«

Kucaju na vrata. Vjerojatno je stigao moj fen.

Otvorim vrata i vidim Davida glavom i bradom kako drži fen.

U plavoj majici kratkih rukava Toma Forda, trapericama Calvina Kleina, Guccijevim cipelama, s mobitelom Blackberry i Persolovim naočalama. Izgleda kao da je sada izišao iz *Voguea*.

Moje je iznenađenje toliko da ga gledam i nastavljam mu govoriti na mobitel.

»Ti nisi stvaran, zar ne?«

»Što ti misliš?«

»DAVIDE, NE MOGU VJEROVATI!!!« urlam i bacim mu se oko vrata.

»Ti si lud, lud, lud! «

»Misliš da bih propustio priliku da te vidim?«

»Kada si došao?«

»Noćas, otputovao sam odmah kada si mi rekla da stižeš.«

»Prelijepo je da bi bilo istinito.«

»Predivan sam da bi bio istinit?«

»Ne, prebogat si da bi bio istinit«, izvučem se iz njegovog zagrljaja s izvjesnim žaljenjem. »Minimalistička soba, vidim.« »Novine si nisu mogle priuštiti više.«

»To je jezuitski list?«

»To je više bila indirektna osveta.«

»Okej, hvata me depresija od ovog mjesta, pomoći ću ti oko pakiranja.«

»Ali putujem prekosutra.«

»Dođi k meni, imam apartman u Carltonu s tri bračna kreveta.«

»Ne, Davide, ne, to nije dobra ideja.«

»Ideja je odlična! Monica, znam na što misliš: sada me vodi u hotel, napit će me i onda me iskoristiti. Priznajem da bih to želio, ali nisam još došao do te točke da moram omamiti ženu da bih je zaveo. Želim te odvesti iz ove rupe, ali ako ne želiš...«

»Da, želim«, kažem mu moleći ga sklopljenih dlanova. »Odvedi me, molim te.«

U sekundi pokupim svoje stvari i spustimo se na cestu.

Ne mogu vjerovati da hodam pored Davida, kao da sam se vremenski vratila unatrag, ali s novom sviješću.

Nisam više nesigurna djevojka koja mu samo šalje očajne SMS poruke, nego žena koja je izabrala živjeti s čovjekom mnogo starijim od sebe, koja dobro obavlja svoj posao i koja se ne boji uhvatiti u koštac s problemima.

Čuj to!

Za jadnu djevojčicu iz provincije nemoguće je opisati Carlton.

Već sam ulaz je spektakularan: ogromni bijeli stupovi koji podržavaju sat i desetak zastava, vrh vrhunca, maksimum raskoši. Prizemlje je veliko kao Culross!

Ošamućena sam od ove prekomjerne raskoši, nisam na to navikla, nedostaje mi sedam kofera Louisa Vuittona da ih dam nosaču.

Izgleda kao ogroman filmski set, neizmjerni saloni, zlato i mramor u carskom stilu, zavjese nalikuju na zastor nekog kazališta. Vjerojatno ima četiristo soba, pet restorana, plažu, teretanu, kladim se i groblje.

Davidov apartman je Alain Delon, ali postoje i Clint Eastwood, Elton John i Sophia Loren, ali on kaže da je Delon nenadmašiv.

Sa skromnom cijenom od dvije tisuće petsto eura na noć ulazimo u apartman od dvjesto kvadratnih metara s pogledom na more, nadahnut unutrašnjošću jahte, s parketom boje meda, dva salona, kupaonicom u potpunosti dekoriranom mozaicima, krevetima s plahtama i pokrivačima od svile ljubičasto-crvenkaste boje, sofama, tepisima, namještajem nezamislive raskoši.

Ostajem nijema barem pola sata.

»Odvest ću te u La Promenade ako želiš.«

»Želim umrijeti ovdje«, ispružim se na pod s licem prema dolje.

David se smije i sjedne pored mene. »Nemoj se zanositi, to je samo soba.«

»Ne znaš što govoriš, ovo je soba Sv. Petra u rajju.«

»Jesi li gladna?«

»Uvijek.«

»Vodim te na večeru.«

Nakon brzog tuširanja u tuš kabini veličine ogromnog ormara za odjeću za sva četiri godišnja doba, s plavim svjetlom koje raspršuje vodu iz šuma Amazone, spremna sam za večeru u jednom *trendy* restorančiću naziva La Farfalla, gdje i najbezveznija konobarica nalikuje na Gisele Bundchen.

Naručili smo tartarski biftek s pomfritom, pijuckajući Sau- ternes.

»Poslije te vodim na jedno mjesto.«

»Samo ne na zabave ekscentričnih milijardera, molim te.«

»Nikakve zabave, to je iznenađenje.«

»Još jedno? Tvoj privatni avion, zar ne?«

»Ne, samo jedan Golf iz *rent-a-car-a*, ali mjesto će ti se svidjeti. «

Uđemo u automobil i uspinjemo se cestom sve do najvišeg vrha zaljeva: svjetionika Garoupe.

Sine mi da nemam mobitel kod sebe, zar je moguće da sam zaboravila na njega?

Obično ga kontroliram svake četrdeset i jedne - četrdeset i dvije sekunde, možda bih zaista trebala malo ohladiti.

Sjednemo na klupu promatrati tisuću svjetala koja trepere na obali.

David, koji je gori od vraga, izvuče iz prtljažnika dekicu i bocu *Krugera*.

Koji lisac!

»Zaklinjao si se da me nećeš pokušati zavesti.«

»Jesam li bio nekorektan?«

»Još ne.«

Pokrije me dekicom i naslonim glavu na njegovo rame. Pijemo nerashlađeni šampanjac iz plastičnih čaša.

»Jesam li dobro učinio što sam došao ili si se pokajala što si izišla sa mnom?«

»Izvršno si to napravio, nisam zamišljala bolju večer.«

»Da, bila bi kad bi na mom mjestu bio Edgar.«

Moje srce poskoči čuvši njegovo ime. »On nije mogao doći.«

»Posao?«

»Puno posla.«

»Želiš li razgovarati o tome?«

»Ne, ako budem o tome govorila, postat ću sjetna.«

Svjetlost svjetionika se odražava u njegovim tamnim očima. »Imam nešto za tebe«, smiješi se ulijevajući mi šampanjac. »Što?«

»Otvori«, pruža mi crvenu kutijicu.

»Ali...«

Otvorim skupocjenu kutijicu s naušnicama dostojnim Caroline od Monaca: safiri okruženi briljantima. Pravim.

»Ne mogu to prihvatiti«, odgovorim odlučno, »to je poklon za zaručnicu.«

»To je poklon za jednu važnu osobu i... posebnu.«

»Nisam više tvoja posebna osoba, Davide, nemojmo komplicirati stvari.«

»Slušaj me, to je moj način da popravim pogreške. Učinio sam ti nažao u prošlosti i želim se iskupiti. Nisam dobar u pisanju, ali lijepe stvari znam izabrati, molim te.« Rastužio se. »Već si mi poklonio lančić i cvijeće i došao si tu, dosta je. i previše.«

»Želio bih da ih zadržiš kako bi se sjećala ovog dana, tko zna kad ćemo se ponovno vidjeti.«

Gledam naušnice uzdišući.

»Stavi ih, daj.«

Stavim ih.

»Znao sam, izvrsno ti stoje.«

»Samo večeras ću ih nositi.«

»U redu, hajdemo u kasino, jesi li ikada bila tamo?«

»Nikada.«

»Svidjet će ti se i to.«

Nalikujemo na dvije osobe kojima je ostalo još tri sata života!

Ulazimo u kasino, kičast kao i sva kasina koja drže do sebe. Egipatski kipovi i akvarij na zidu.

»Igrajmo do sto eura i ni centa više, strah me je da bi mi se moglo svidjeti i da ću se navući.«

»Mudra odluka.«

Očarani smo slot-mašinama, sprijateljimo se s gospođom koja puši cigarete jednu za drugom. Kaže mi da je ona ovdje od deset ujutro. Evo kako bih mogla završiti.

Pijemo još šampanjca i smijemo se kao dva luđaka, počinjemo pobjeđivati, ali i gubiti. Kažu da, i kada pobjeđuješ, nikada ne možeš izjednačiti svotu koju si izgubio, ali važno je zabavljati se.

Oko tri sata vraćamo se u hotel, jedva sam čekala, želim se okupati u kadi.

Apartman mi izgleda još veći nego prije i izazivam Davida da me ulovi.

Trčimo po svim prostorijama skačući po svim krevetima i sjedećim garniturama, sve dok me ne uhvati i padnemo na pod smijući se.

Nisam se tako zabavljala od gimnazije.

David iznenada postane ozbiljan, pomakne kosu s moga lica i pomiluje me po obrazu. »Monica... smrtno sam zaljubljen u tebe.«

Bez imalo razmišljanja ljubim ga u usta.

Više od toga, proždirem ga.

Valjamo se po parketu skidajući odjeću sa sebe, nikada nisam tako jako željela nekoga. Njegov miris me ošamutio, ne mislim više ni o čemu, vanjski svijet ne postoji, postojimo samo on, ja i ova noć.

Nismo zajedno spavali godinu dana, vodimo ljubav cijelu noć divlje, mahnito i strastveno sve do prvih zraka zore.

Probude me sunčeve zrake.

Treba mi nekoliko minuta da shvatim gdje sam i što sam učinila, potom me uhvati osjećaj krivnje.

David je u kupaonici, a mene užasno boli glava, peče me želudac i usta su mi gorka.

Da sam se barem napila do te mjere da se ničega ne sjećam... A kad ono osim nevolje... poniženje.

Sjednem na krevet i prislonim svoju jadnu glavu na ogromne jastuke od perja. Ne mogu se micati, inače riskiram da povraćam, doći do mobitela je izvan diskusije.

Na noćnom ormariću je šalica s malo već ohlađene kave, popijem je kako bih spriječila osjećaj mučnine.

Nakon petnaestak minuta moj se mjehur buni i teškom mukom ustajem kako bih došla do kupaonice. Pokucam Davidu.

Pokucam nekoliko puta i zovem ga, zatim odlučim ući, ali primijetim da su vrata otvorena i da on nije u kupaonici. Možda se spustio u teretanu.

Odvučem se opet do kreveta i čekam...

Soba je nekako čudna, kao da nešto nedostaje.

U hipu ustajem.

Počinjem otvarati ormare, ladice, uđem u sve sobe. Njegovih stvari više nema.

Otišao je.

Zovem recepciju i potvrde mi da je gospodin David Miller otišao prije više od dva sata, ali da je moja soba plaćena do sutra u dvanaest.

Pokvareni kurvin sin.

Na pisaćem stolu ostavio mi je kutiju s naušnicama.

Imao je pravo. Ne samo da napije žene, nego ih i plaća.

Ali ne, što to govorim, nije me naravno prisilio, bila sam pijana, ali svjesna.

Briznem u plač.

Osjećam se loše, sama i prljavo.

Upalim mobitel.

Imam više Edgarovih telefonskih poziva i dvije poruke.

»Gdje si, je li se nešto dogodilo? Nestala si na dvadeset i četiri sata, nazovi me.«

»Malena, ne znam duriš li se, kod kuće sam i čekam te, nazovi me.«

Poruke su od sinoć, nemam ga hrabrosti nazvati, ali ipak moram, kao i izmisliti opravdanje. Gadim se samoj sebi.

»Halo, Ede?«

»No? Što se dogodilo?«, odgovori ljutito.

»Razbila sam mobitel u zračnoj luci.«

»I nisi me mogla nazvati s nekog drugog telefona?«

»Ne, punio se, zatim... imala sam posla oko intervju.«

»A što si radila cijelu noć?«

Samo mi je falilo to ispitivanje, možda nešto zna, možda mu je David nešto rekao.

»Bila sam vani.«

»U hotelu su rekli da si otišla oko šest i da nisi bila sama.«

»Ne, bila sam s jednim talijanskim novinarom koji mi je ponudio suradnju.«

»I platio ti je hotel?«

»Ne, sama sam si ga platila, bio je prava rupa, uzela sam jedan čistiji.«

»Govoriš li istinu?«

»Zašto bih ti lagala?«

»Ne znam, čudna si mi.«

»Sigurno sam se prehladila zbog razlike u temperaturi, nadodaj tome stres zbog aviona i intervjua... otišla sam u krevet rano i tek sam se sada probudila.«

»Ah... razumijem, jadna malena, vraćaš se sutra, zar ne? Doći ću po tebe.«

»Da, jedva se čekam vratiti kući.«

»Volim te.«

»I ja tebe.«

Provedem cijeli dan buljeći u strop.

Sutradan ujutro, izlazeći naletim na sobaricu.

»Izvolite, ovo je za vas«, kažem i stavim kutiju s naušnicama u džep njezine kute.

DESETO POGLAVLJE

Savršen zločin ne postoji.

Savjest će te podsjećati cijeloga života na to što si učinio. Ako imaš savjest.

U Culrossu sam postala slavna.

Članak o Paris Hilton je bio pravi uspjeh, *Predah vremena* se izvrsno prodaje, tako da bi voljeli snimiti film, a Mr. Angus razmišlja da me pošalje intervjuirati Kate Moss i Petea Dohertyja između detoksikacija.

Ali usprkos tome... ni minute se ne prestajem osjećati jadno.

Edgar se vratio kući i od kada je raskinuo partnerstvo s lanom, radi više nego prije, tako da ga vidim samo navečer i gotovo je uvijek na telefonu.

Izgleda da mu je odvojenost pomogla da se dodatno udalji od svega.

Nismo više razgovarali o tome što se dogodilo, ni o Rebeci, ni o Ianu, a on je i dalje naklonjen svojim ritualima i ne posustaje.

A tu je i jedan *new entry*. prije nego li popije, čašu okreće tri puta u desno.

Novost koja se tiče našeg predivnog i zavidnog odnosa je - više se ne seksamo. Posljednji seks je pao prije više od mjesec dana. Bila sam na dobrom putu da mu platim.

Kada me muči moj preljub s Davidom, jedina olakotna okolnost koja mi dozvoljava da opravdam svoj »super-tiranski ego« je ova: sve se to dogodilo samo da bih rastrgala paučinu...

Ali dio mene vdo dobro zna da je upleten dio srca, koji je precizno i naknadno masakriran.

Nisam više čula Davida i nisam ga više zvala, iako je napast često jaka.

Ne mogu objasniti otkuda dolazi nezdrava pomama za onim koji bježi i za bijegom od onoga koji nas proganja, sigurno je to nešto što smo naslijedili iz prehistorijskog doba dinosaura.

Moram ponovno pogledati *Ledeno doba*.

Iziđem kako bih otišla u redakciju i na puteljku vidim dvije ružičaste figure kako mi trče u susret.

To su Cherie i Bijou koje vrište ispred ulaznih željeznih vrata, mašući nečim u rukama. »Monica, totalno je cool: gledaj!« kaže mi Cherie sva zapuhana i crvena u licu od hladnoće pružajući mi razglednicu.

»To je od Pariš«, kaže Bijou, »pročitaj!«

Čitam:

Hi sexy! Ponosna sam na vas, na pravom ste putu da postanete prave bogate nasljednice. Sjetite se da se morate ponašati kao što se već ponašate, nastojite nemati šefa, a ako ga morate imati, neka se onda vaš agent dogovara s njim. Nemojte zaboraviti da su dijetalna pića za one koji nemaju karakter, ali nemojte piti šampanjac jer to svi očekuju od vas. Nemojte biti rastresene, ali se morate praviti takvima i gubite često stvari: ostali će vas smatrati dražesnima.

Ako pak ne funkcionira... pravite se da vam je dosadno!

Poslala sam vam svoj novi parfem i nove torbe svoje sestre Nicky, što će vas sigurno izluditi.

Prava ludnica, zar ne?

Vaša Paris

»Sve je to tvoja zasluga, Monica«, grle me.

»Ma ne, vaša je zasluga što su me tamo poslali.«

U stvarnosti mislim: »Samo je vaša KRIVNJA, napirlitane kokoši. Da nije bilo vašeg navaljivanja ne bi me nikada poslali na jebenu Azurnu obalu i sada ne bih bila nevjernica!«

Ali se nasmijem, kao prava profesionalka, stisnutih zuba dok me ljube u obraze.

Da su me cmoknule u usta, mogli su me uhapsiti za zlostavljanje maloljetnica zbog mirišljave razglednice!

U uredu sjednem za radni stol i nastojim napisati članak o kupovini djece Trećeg svijeta - novoj modi slavnih.

Čini mi se da mi je ovo posljednja nada.

Koncentracija mi je znatno lošija nego inače, bolje odustati i napisati jedan e-mail Sandri. Bok Sandra,

neću ti više postavljati pitanja, o kome, znaš i sama, kao što si željela, ali s obzirom na to da si još uvijek moja najbolja prijateljica, moram ti povjeriti

jednu tajnu koja me živu ždere, potreban mi je tvoj savjet.

Sjećaš se Davida, zar ne? A kako bi ga i mogla zaboraviti, godinu dana sam te davila. Otkada sam otputovala ostali smo u kontaktu, često me je zvao, pisali smo si, čak mi je darovao poklon za rođendan. Ukratko, bio je uz mene u vrlo kritičnim trenucima, s obzirom na to da sam ovdje skoro uvijek sama, a i s Edgarom je odnos vrlo težak.

Ti znaš da Edgara volim više od bilo čega na svijetu i da ne bih učinila ništa da ga povrijedim, ali iako to nisam željela, nešto sam učinila.

Najgoru stvar koju sam mogla učiniti: otišla sam na Azurnu obalu zbog jednog intervjua, a David je došao za mnom kako bi me iznenadio i ja sam s njim otišla u krevet.

Kad sam se sutradan ujutro probudila, on je već bio otputovao.

Ne, čekaj, nemoj ništa reći, već i sama znam da sam glupača, a on gad, molim te, nemoj me osuđivati jer me savjest peče više od mjesec dana, želim samo znati što bi ti učinila na mom mjestu.

Bi li mu rekla ? Ne znam što bih: ja bih voljela znati ako me je Edgar prevario, ali ako me ostavi? Ne bih to podnijela. Odgovori mi brzo, molim te.

Zagrljaj svima vama.

M.

Ne mogu čekati.

Moram se posavjetovati s nekim drugim, moram riskirati. »Siobhan... jesi li ikada prevarila čovjeka kojeg voliš?« »Desilo mi se jednom«, odgovori nastavlajući pisati.

»I što si napravila?«

»Ništa.« »Nisi mu rekla?«

»Jesi li luda? Uvijek negirati.«

»Nisi se osjećala krivom?«

»Naučila sam živjeti s tim.«

Podigne glavu i gleda me ravno u oči. Osjećam se golom i gledam drugdje. »Monica, jesi li učinila nešto?«

Uvijek negirati...

»Čudna si otkada si se vratila iz Cannesa, je li se nešto dogodilo s nekim?«

»Ne, zašto?«

Siobhan se pretvori u Torquemadinog sljedbenika, ustane, dođe do mog stola i naslonivši ruke na kut stola pilji u mene. »Sto si napravila dok si bila u Cannesu?«

»Ništa, ništa nisam napravila.«

»Nisi mi uvjerljiva.«

»Zbog čega misliš da sam otišla u krevet s nekim?«

»Nisam uopće spomenula krevet«, odgovori vragolasto podižući jednu obrvu, »sama si priznala.«

Crvenim se od srama.

»To je potvrda...« dodirne mi lice prstom. »Ah, goriš!« Sjedne na stol. »Daj, tko je? *Tell me more... Tell me more...* « pjevuši.

»Nisam raspoložena za *Briljantin*«, spustim čelo na stol slomljena.

»Daj, tko je... neki glumac?«

Odmahnem glavom.

»Pjevač?«

»Ne.«

»O, Bože, nije valjda Paris Hilton?«

Podignem glavu. »Bilo bi mi draže!«

»Onda tko?«

»Moj bivši, onaj s kojim sam bila prije Edgara, upoznala sam ga u New Yorku.«

»Mmm, pikantna priča, slušam detalje.«

»Koje detalje želiš? To je najljepši frajer kojeg sam ikada upoznala, tip manekena, tijelo da se smrzneš, da izgubiš glavu... iznenadio me je, došao je k meni u Cannes, zaveo me i poslije ostavio, kraj priče.«

»Ostavio?«

»Da, po drugi put, nestao je prije nego sam se probudila.«

»Kurvin...«

»Da.«

»Je li barem seks... bio okej?«

»Spektakularan.«

»To se računa. Dakle, gdje je problem, osim toga što je otišao?«

»Što se osjećam krivom i trebala bih reći Edgaru.«

»Jesi li poludjela?«

»Ne trebam mu reći?«

»Nikako ne, zbog čega?«

»Jer sam iznevjerila njegovo povjerenje.«

»Misliš li da ćeš se osjećati bolje nakon što mu kažeš? Vječno bi sumnjao u tebe, bila bi to neizbrisiva mrlja u vašoj vezi, s obzirom na to što je sve prošao, svi su ga iznevjerili!« »Točno.«

»Nekako nema sreće, eh?«

»Sve osobe koje je volio su ga prevarile.«

»Slušaj, nemoj se više osjećati krivom zbog toga, okej? Napravila si pizdariju, to je istina, ali on te je izludio s Rebeccom, tjera te da živiš s njom kroz njegovo sjećanje i više se ne ševite. Priuštila si sebi jedno zadovoljstvo. Želiš li posipati glavu pepelom? Zar je to što želiš? Povrh svega, on je nestao i neće te više tražiti, bilo bi gore da te počne zvati svaki dan, zar ne?«

»Da, bilo bi gore, ali da me Edgar prevari, umrla bih od velike tuge.«

»Ma prestani, Emily Bronte siromašnih. Kažeš da voliš Ed- gara, je 1' da? Tvoja kazna će biti nositi taj teret na srcu zauvijek, istresti mu sve kako bi sebi olakšala savjest je prekomotno... Sada oprost, ali zove me Mali Šef.«

Siobhan uđe kod Mr. Angusa, a ja ugledam novi *e-mail* u svom sandučiću. Ne znam što Sandra radi uz kompjutor u pet ujutro, ali počnem čitati:

Monica,

moraš mu odmah reći, jesi li poludjela ?

Kako možeš izdržati s takvim teretom na srcu ? Edgar jebio poput anđela prema tebi, bio je uz tebe kad si ga trebala, pomogao ti je oko karijere, podržao te, zaštitio i volio.

David nije nikad prstom mrdnuo za tebe, uvijek je bio uobraženi gad.

Mislila sam da si odrasla, da te prošla ta djevojačka zanesenost, što te spopalo? Sišla si s uma ?

Razgovaraj s njim, napravi to zbog sebe same, zatraži ga oprost, ne zaslužuje da mu i ti lažeš

Molit ću za tebe.

Čvrsto te grlim, piši čim budeš razgovarala s njim, ja sam tu.

Tvoja S.

Poslije, kod kuće, pripremim govor i ponavljam ga u sebi.

Nije da sam ozbiljno odlučila s njim razgovarati, ali ni suprotno. Recimo da ne znam što bih i procjenjujem dvije mogućnosti.

Činjenica da imam pedeset posto šansi da me ostavi nije da me veseli, ali gajim nadu u onih preostalih pedeset da će mi oprostiti.

Kako bih odlučila, budući da mi prijateljice nisu bile od velike pomoći, bacam kovanicu od jedne funte: ako bude glava - reći ću mu, a ako bude pismo - neću.

Za sada je omjer četrdeset jedan - za, dvanaest - ne. Trebala sam se zaustaviti na tri, ali mi je igra izmakla kontroli...

Druga poteškoća koja nije zanemariva: kako mu to reći?

Verzija 1 [*en passant*):

»Edgare, oprost, bi li mi dodao kruh? Ah da, prevarila sam te s Davidom. Hvala, jesi li za još pudinga?«

Verzija 2 (iznenada):

»Pogledaj tamo Edgare, nedostaje boca! *Prevarilasamtesdavidom*, ah, ne, pogriješila sam.«

Verzija 3 (uzvišeno):

»Spavaš li, Edgare?« Nema nikakvog odgovora. »Prevarila sam te s Davidom, laku noć!« Treća verzija mi se i dalje čini najboljom.

Ponovno razmišljajući o Sandrinom moralnom odgovoru (prave licemjerke), dođe mi da je upitam kako gleda na činjenicu da je Julius nestao u misterioznim okolnostima. Ili se to ne računa?

Čujem Margareth kako ulazi na stražnji ulaz, stekla je tu mrsku naviku da se kriomice uvuče kako bi pokupila rublje i ostavila kruh na stolu.

Želim objesiti češnjak, iako me golica ideja o kanti punoj vode na vratima.

I nju bi se trebalo odgojiti. *Platz, Margareth!*

Okolo devet stiže Edgar, uspuhan i umoran, kao uvijek. Poljubi me na brzinu, objesi kaput, ostavi ključeve na komodi kod ulaznih vrata i ode u kuhinju. Ne idem za njim jer prešutno pravilo među nama podrazumijeva da ga ja ne prekidam u brojanju.

Nakon što je završio, zove me i možemo si prepričati dan.

Pitam se tko je luđi, on ili ja koja mu povlađujem. A neki psihijatar, to ne?

Istina je da jedino on može odlučiti hoće li se promijeniti, ja samo želim izbjeći da se nervira i svađa sa mnom.

Spremna sam na sve samo da izbjegnem prepirke s njim i on to zna.

»Malena, prevodit će tvoju knjigu na francuski, znaš li? Jutros sam prodao prava!«

»Kako lijepo, Ede, a što to znači?«

»Znači novac, znači predstavljanja, ići ćeš u Francusku, možda na Azurnu obalu u proljeće, ali ovoga puta ću ići s tobom.«

»Kako lijepo... na Azurnu obalu... ponovno...«

Više bih voljela jesti mrave!

»Je li ti se svidjela Azurna obala? Nismo uopće govorili o tome.«

»Jako, uistinu je lijepa, ti je dobro poznaješ?«

»Išao sam tamo često s Rebeccom.« Mogla sam si misliti...

Imam osjećaj da je malo previše opušten, uopće ga nije briga da njegovo neprestano spominjanje Rebecce može povrijediti moje osjećaje, kao da je ona dio paketa. Ali kada sam ja to potpisala ugovor?

Popnem se kako bih skinula šminku i obukla pidžamu od flisa, koja je prije bila isključivo rezervirana za trenutke samoće, a koju sada ležerno nosim.

Za sada mu neću reći, bit ću gadura, ali kada mi govori o Rebeci s nostalgičnim tonom, gotovo da mi je drago što sam to učinila. Nemoćna sam protiv mrtvaca.

Noćas je još jedna od onih noći kad teškom mukom pokušavam zaspati, protegnem nogu, ali Eda nema, vjerojatno radi dolje u radnoj sobi.

Spustim se popiti čašu mlijeka.

Sklopčana na stolici promatram s kuhinjskog prozora vjetar koji njiše drveće. Nemirna sam.

Postala sam pravi majstor u opreznom kretanju kako ne bih razbila kristale njegove osjetljivosti pa više ne razlikujem što me može povrijediti.

Pretjerala sam, mislim, prolazeći hodnikom. Zaustavivši se pred vratima radne sobe čujem jedan ženski glas.

Vrata su pritvorena, odgurnem ih dovoljno da vidim Eda kako sjedi u fotelji.

Nije se čak ni presvukao, ima odjeću s posla i olabavljenju kravatu.

Na podu pored njega, kutija koju sam bila uzela iz spremišta.

Glas je Rebeccin s telefonske sekretarice, opsesivno sluša sve poruke.

»Ljubavi, Becc je, vidimo se poslije joge.« »Zvala sam te da te podsjetim da si ti čovjek kojeg volim.« »Joj, nikad te nema, nedostaješ mi.« »Becc je, meso ili riba večeras? A ne, japanski, volim te.«

I plače.

Ponovno.

Sjednem na pod ispred vrata ljuljajući se naprijed-natrag i čekajući da prestane, kao da se bojim da ne ometam njegovu žalost za Rebeccom.

Jednom mi je David objasnio da Zidovi imaju ritual zvan šiva kada netko umre, prilikom kojeg, tjedan dana, onaj kojem je netko umro samo pati u svojoj boli. Ne pere se, ne presvlači, ne radi, ne govori bok, niti doviđenja, ne šiša se, ne izlazi iz kuće i ne sudjeluje na proslavama. Nakon sedmog dana netko mu kaže: »Ustani!« i polako se vrati normalnom životu. Uvijek sam to smatrala delikatnim običajem.

Edgaru još uvijek nitko nije rekao »ustani« i, koliko god se trudi, ne uspijeva se riješiti boli. Rebecca mu je u duši i ako je ne odluči izbaciti, pojest će ga.

Oko četiri ujutro odlučim ga probuditi kako bih ga otpratila u krevet, nakon što sam i ja zaspala naslonjena na zid i smrznula se.

Gledajući Edgara tako promrznutog i šćućurenog u fotelji postaje vidljivo da ima četrdeset i osam godina.

Prisiljena sam ga zvati nekoliko puta prije nego li se probudi. Kad otvori oči čini se zbunjen, možda je sanjao, gleda me nekoliko trenutaka u polutami, kao da me ne prepoznaje.

Zatim promrmlja: »Rebecca?«

Osjetim žestoku bol. »Ne Edgare, ja sam, Monica, sanjao si. Dođi, odvest ću te u sobu.« Uхватim ga za ruku i s poteškoćom ga vodim do gore, pokreti su mu usporeni, vučem ga, izgleda kao u transu.

U sobi mu pomognem da se skine. Dozvoli mi bez protivljenja, sjedi na krevetu i bulji u jednu točku na podu.

Nepomičan i gol u svojoj samoći, prvi put ga vidim starog. Vidim čovjeka koji je odustao od života predajući se prošlosti, vidim njegovo zapušteno i umorno tijelo, predugo lišeno užitaka, a u njegovim očima primjećujem kukavičko pomirenje sa sudbinom.

»Edgare.«

»Monica«, prekine me kao da ga tjera neka nekontrolirana sila, »moramo razgovarati.« »Slušam te«, odgovorim sjedajući na krevet pored njega.

Počne lomiti prste i stavljati dlanove na lice.

»Nisam bio iskren prema tebi.«

Kome govoriš...

»Ja znam da si probala, da si dala sve od sebe kako bi funkcionirala naša veza i da si bila uz mene, iako si po nekim stavovima vrlo mlada i nezrela, previše impulzivna i emotivna...«

»Ne pretjeruj s komplimentima, mogla bih se umisliti«, ironična sam.

»Ako sam bio grub prema tebi to je bilo samo zbog tvog dobra, morala si napraviti korak naprijed, postati ženom, odrasti, nisam mogao podnijeti da imam vezu s djevojčicom...« »Taktičnost je ono što najviše volim kod tebe.«

»Ironija je dapače ta koju najmanje volim kod tebe«, odgovori razljučen.

»Nikada ne uspijevamo diskutirati bez svađe.«

»Vrlo smo različiti i to sam znao, ali nadao sam se nekom čudu, nadao sam se da ću s tobom moći ponovno početi iz početka, da ćeš mi zahvaljujući svojoj mladosti ponovno vratiti zanos i da ću uživati u stvarima, ponovno živjeti i zakopati prošlost kako bih se posvetio nama i izgradio novu budućnost...«

»Ali?...«

»Čuda ne postoje. Iz dana u dan sam sve više osjećao da mi nedostaje Rebecca, želio sam je opet imati pored sebe, mislio sam na nju želio sam je i ja... počeo sam te varati.«

»Varati me?«, uzviknem potresena.

»Varati te s njom, sa sjećanjima na nju, svaki put kad sam vodio ljubav s tobom mislio sam na nju, želio sam nju, zbog toga sam se morao prestati zbližavati s tobom.«

Nisam nikada uzela u obzir neku sličnu okolnost.

Postoje žene kojima muškarci priznaju prijevaru s bivšim ženama, drugi s najboljim prijateljicama, ili da su homoseksualci, ali nitko, barem koliko ja znam, nikada nije bio prevaren sa sjećanjem na mrtvaca.

Gledam Edgara s mješavinom čuđenja i nevjerice.

»Želiš reći da me nikada nisi zaozbiljno volio.«

»Trebalo mi je da shvatim.«

»Dobro si to učinio, zato i postoji probni period za njegovateljicu«, kažem odsječeno.

»Ne, Monica, što govoriš, to nije istina, ja te cijelom dušom volim, želim da budeš sretna, navijam za tebe u svemu što radiš.«

»Ne trebam *fana*, nego čovjeka koji će me voljeti i koji želi zasnovati obitelj sa mnom. Uvijek sam vjerovala u tebe, Edgare, i naivno sam nastavila gajiti nadu da ako si podržao nas i borio se za nas, da ćemo na kraju uspjeti, da će na kraju Rebecca izići iz tvog života i da će biti mjesta za mene. Ali pobijedena sam i ovo je, vjeruj mi, najveće razočarenje koje si mi mogao prirediti.«

»Monica... nemoj tako«, kaže izgubljen i potresen, pokušavajući me pomilovati po obrazu.

Instinktivno se odmaknem. »Osjećaš li se sada bolje kada si mi to rekao? Jesi li olakšao savjest?«

»Morao sam ti to reći.«

»Ne, mogao si se suočiti s tim i pobijediti to, možda zatražiti pomoć, ali ja mislim da ti ne želiš ozdraviti.«

Edgarov muk je njegov definitivni odgovor.

»Gotovo je«, najavim s gorčinom.

Ne odgovara, ali osjećam da bi me volio zadržati ili bih ja voljela da to učini.

Ali ne znam.

Uzela sam jednu kutiju kako bih pokupila svoje stvari kao što to rade u američkim TV- filmovima: tri kemijske, jedan narančasti marker, jedan *post-it*, dva CD-a, gumice i jedna malena mačka od drveta svijedo plave boje za sreću.

Moj će radni stol brzo biti odnesen u podrum jer sumnjam da će me itko zamijeniti.

Najava o mom odlasku nije previše iznenadila Mr. Angusa. Primijetila sam lagan izraz olakšanja na njegovom licu kada sam mu predala DVD s njegovim podvigom.

Nije me pokušao nagovoriti da ostanem, samo je rekao: »*Se- albh ort!*« što je Siobhan brže-bolje prevela sa: »Sretno«. Iako sam posumnjala daje pravo značenje bilo: »Konačno sam te se riješio.«

Vraćajući se kući pozdravila sam gospođu Brkatu, kojoj je bilo iskreno žao i poklonila mi je kekse za put.

Nije me pitala zašto odlazim. Možda je, uostalom, to bila kronika očekivane smrti.

I stižem do najtežeg dijela, onoga kojeg mogu podnijeti samo pod morfijem.

Onog u koji ne želim vjerovati.

Izvučem iz ormara kofer kako bih ga napunila svojim stvarima i primijetim da je na dnu ostao svijetlo plavi pulover koji sam mu bila kupila u Rimu.

Ostao je ovdje sve ove mjesece. Odložim ga na krevet, pronaći će ga kada već budem otputovala.

Stavljam brzo stvari kako ne bih stigla razmišljati o tome što činim, inače se bojim da bih se slomila. Nedostaje mi zraka, ovaj prekid me ubija. Nadam se da ću ga vidjeti kako ulazi i moli me da ne odem. I ja bih ostala.

Probala bih još jednom.

Znam to.

Ali on ne dolazi kako bi me zadržao i provedem posljednju noć sklupčana u krevetu, plačući, držeći se za koljena poput djevojčice. Poput usamljene djevojčice.

I ponovno sanjam mrak.

Lutam po toj crnoj sobi kao da sam slijepa, s raširenim rukama, sa srcem u grlu i vičem iz svega glasa kako bi me netko čuo, spasio, ali nitko ne odgovara. Na kraju shvatim da nije mrak, nego ja imam povez preko očiju kao da se igram slijepog miša.

Skinem zavoj s očiju i na moru sam, toplo je i puno je ljudi i prepoznajem svoju majku, svog oca, Laviniju i svoga malog brata, Sandru s Markom, Juliusom i Jazlynn, Davida i Siobhan s

Flehmenom, sretni su i ja sam sretna, počinjemo se igrati s loptom. I iako je to samo san, osjećam se dobro, prvi put nakon dugo vremena.

Nastojim zadržati što dulje čaroliju sna, kako bih imala snage za ovaj odlazak.

Edgar je u svojoj radnoj sobi, ali ne vjerujem da će me doći pozdraviti.

Kako bih izbjegla da me otprati, pitala sam Siobhan da me odvede do autobusne stanice. Ne bih imala više strpljenja gledati ga kako traži eventualne mrtvace pod kotačima automobila; u stanju u kojem jesam, mogla bih prebaciti u rikverc i pretvoriti ga u kašu. Uspjela bih čak uvjeriti policiju da se radilo o samoubojstvu!

Vučem svoj kofer kroz vrata.

Duboko udahnem i uputim se prema puteljku.

Moz me pozdravlja mašući repom. Gladim ga po glavi. Nećemo se više nikada vidjeti, stari moj.

Nastavim hodati odlučna da se ne okrenem, ali osjetim neku misterioznu snagu koja me tjera da to učinim.

Okrenem se prema prozoru sobe i vidim ga tamo, s rukom na čelu, naslonjenog na staklo kako me gleda. Tužan.

Ima na sebi svijetlo plavi pulover. Znala sam da će mu dobro pristajati.

Gledamo se jedan beskrajn trenetak kako bi rekli zbogom. Trenetak koji vrijedi više od svih riječi koje smo si rekli u protekla tri mjeseca.

Oči me peku, proklete suze ne uspijevaju čekati i tjeraju me da se okrenem i odem. Siobhan me čeka u dnu ulice i čim uđem u auto vidim Mar-gareth kako ulazi na puteljak s koferom.

Siobhan i ja se gledamo.

»Živa i zdrava si se izvukla, ha?« smijulji se Siobhan. »Zamisli koji trokut.«

»Istina, sada mi nije do smijeha, ali sigurna sam da ću jednog dana misliti o ovome i vidjeti komičnu stranu.«

»Uspjet ćeš, ne brini, ako sam ja uspjela.«

Odvede me do autobusne stanice gdje se zagrlimo.

»Sretno ti bilo, Monica.«

»I tebi, Siobhan, i hvala ti na svemu.«

Uđem u autobus, ali se u zadnji tren okrenem i gledam je.

»A kako se ono zoveš? Drin... Dree...«

»Deirdre«, viče.

Zatim, namignuvši, povikne: »To će biti naša mala tajna!«

Sjednem otraga i naslonim glavu na staklo.

Djevojka iz provincije odlazi zauvijek.

Kao u *Smalltown boyu*.

Moram nazvati tipa iz *Vanity Faira* koji me je zasipao porukama kako bi saznao kad se vraćam. Prionut ću na posao, nema mi druge, moram početi od sebe.

Tražeci mobitel po torbi pronađem jedno pismo.

Piše »za Monicu«.

Otvorim ga. Edgarovo je.

Val boli me poklopi.

Željela bih ga ne pročitati, spaliti ga ili baciti, ali znam da bih se pokajala.

Želim da me njegove riječi prate.

Monica moja,

evo stigismo na kraj priče koja nam je dala mjesece propuštenih prilika, iako smo, u dubini duše, to očekivali.

Naglo si odlučila otići i, nećeš mi vjerovati, upravo kada se magla počela razilaziti.

Uistinu je tužno i nepravedno, to je isto kao opet umrijeti, s tvojim mirisom u nosnicama i sjećanjem kada si disala pored mene i stiskala se uz mene s očajno hladnim nogama. Ponovno moram izbrisati sjećanja na nekoga koga sam volio i neću uspjeti, ne želim to, ne sada. Čekao sam samo pravi trenutak da ti kažem da ostaneš u mojem životu i da sam spreman ostvariti budućnost s tobom. Želio sam ljubav od koje bih izgubio glavu, želio sam se opiti tobom prije nego ponovno nastupi tama.

Bila si sa mnom šest mjeseci i sada te moram pustiti da zauvijek odeš i ne mogu to podnijeti. Znam da bismo si mogli još mnogo toga pružiti stisnuti jedno uz drugo.

Ali iz tebe je vapila ljubav sve ovo vrijeme i kad sam gotovo bio spreman pružiti je tebi, odlučila si da me udaljiš od sebe, i to si odlučila sama, stavivši me pred gotov čin.

Sada, kada je moj cijeli život bio za tebe.

Uostalom, znao sam da je bilo prelijepo da bi bilo istinito. Čuda ne postoje.

Nadam se da nećeš nikada ostati udovica, kao što se dogodilo meni, ali ako jednog dana izgubiš osobu koju voliš (ne daj, Bože), shvatit ćeš taj osjećaj, isto tako kao što ja sada razumijem da tvoja potreba da izabereš budućnost dolazi prije svega.

Naše vrijeme je isteklo.

Sada kada si pronašla svoju unutarnju snagu, njeguj je, i gledaj na budućnost hrabro, bez straha, uzmi život u svoje ruke i daj sve od sebe.

Ja ću nastojati promatrati te iz daleka, diskretno, s ljubavlju, uvijek.

Reći ti da sam te volio je ono što mi je najlakše izraziti: svih ovih mjeseci ipak si poboljšala moj život, učinila si ga drugačijim, koji put burnim, ali življim.

Povedi me sa sobom a da to ne ostavi traga sve dok budeš s čovjekom svoga života.

Vidjet ćeš da će od sada nadalje sve biti puno lakše.

Ostavljam te s riječima D.H. Lawrencea:

Da sam te mogao u srce staviti, ljubljena,

Da sam te barem mogao zamotati u sebe,

O, kako bih samo bio sretan!

A sad se svitak uspomena

Ponovno preda mnom odmata,

Tijek našeg putovanja prije

rastanka neminovna.

I pomisliti da nikad, baš nikad nisi bila,

Ljubavi moja, neka od svojih ja,

I da vidio nikad nisam neka od tvojih lica!

Pa ipak dolaze ona preda me i odlaze,

A ja plačem glasno u tim časima.

I ljubavi, dok tresem se zbog tebe noćas,

Ja nemam više nade nikakve

Da iscijelit ću tvoju patnju ili ti

zauzvrat pružiti spas

Za cijeli tvoj život molbi i očaja,

*Priznajem, dio mene mrtav je večeras!*⁹

Brišem suze. Zaklopim pismo.

Zazvoni mobitel. David je.
Ne odgovorim.
K R A J

ZAHVALE

Nikada kao ovog puta zahvale nisu bile tako snažne i tako iskrene. Zahvaljujem svom uredniku Raffaellu Avanziniju što mi nije promijenio naslov knjige i što je izabrao štosne korice (i ja sam koji put sklona '80-ima!), Robertu Galofaru koji je sa mnom tražio pjesme »kako urednik ne bi dobio čir na želucu«, zbog iznosa prava objavljivanja! Zahvaljujem svojoj majci i svome bratu što su uvijek tu i što se nastavljaju ophoditi prema meni kao prema »staroj Fedi«, svom ocu jer (kako on kaže) »uvijek me opskrbljuje svježim materijalom za nove knjige« (sada mu još samo preostaje da promijeni spol!).

Svojim prijateljima, neiscrpnom izvoru inspiracija, koji su me vjerno i strpljivo pratili kroz ovu godinu i bili na svim predstavljajima knjige (koja gnjavaža): Alessiji Pastore koja je sposobna upaliti cigaretu nožnim prstima i očistiti rasplinjač, Aleu Phibbiju koji je bio tako ljubazan i dozvolio mi da koristim njegove riječi »bezveznjača«, »šepiriti se« i »šeprtlja«, Cesareu Bindiju koji je bio uz mene dobar dio puta, a posebna zahvala ide dr. Gabrieleu Melliju za golem doprinos koji je dao mome životu.

Naravno, zahvaljujem svim fanovima svoga bloga koji su postali jedna velika, otkaćena obitelj.

Notes

[←1]

Crvendupe na talijanskom

[←2]
Dobar dan!

[←3]

Oprosite

[←4]

Požuri se!

[←5]
Dovidenja

[←6]

Izdanje: Glas, 1975., prijevod: Kolja Mićević, prilagodila: Andreja Mrkonjić

[←7]

prsten s tri dijamanta

[←8]

Izdanje: Glas, 1975., prijevod: Kolja Mićević, prilagodila: Andreja Mrkonjić

[←9]

Table of Contents

PRVO POGLAVLJE
DRUGO POGLAVLJE
TRECE POGLAVLJE
ČETVRTO POGLAVLJE
PETO POGLAVLJE
ŠESTO POGLAVLJE
SEDMO POGLAVLJE
OSMO POGLAVLJE
DEVETO POGLAVLJE
DESETO POGLAVLJE
ZAHVALE
Notes